

ΜΑΘΗΤΙΚΟ *Βήμα*

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ ΤΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΑΡΑΔΙΠΠΟΥ

Χορηγοί

MICHAELAS
GROUP

Fill n' GO
FUELING THE FUTURE

M.K.2.N Autoparts Ltd
☎ 95 957 117
✉ mk2nautoparts@gmail.com
📍 Οδός Φαναυρίου, Αγίων Αναργύρων
6057 Λάρινα

NUTRILAB

Food Nutritional Labels and Testing

ΧΗΜΙΚΟ - ΜΙΚΡΟΒΙΟΛΟΓΙΚΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΤΡΟΦΙΜΩΝ & ΠΟΤΩΝ

SHIKKIS

GLASS PROCESSORS

picart®

Feeding friendship

Περιεχόμενα

Χαιρετισμοί

Χρονολόγιο Εκδηλώσεων – Δράσεων

Μονάδα Ειδικής Αγωγής Και Εκπαίδευσης

Δημιουργικές Εργασίες

Διαγωνισμοί – Βραβεύσεις – Διακρίσεις

Η Ταυτότητά Μας - Φωτογραφικό Υλικό

Μένουμε μ' ανοικτές τις πληθές στο σταυρό του ορίζοντα
Δεσπόζει το αίμα. Η Κύπρος καλεί. Στους
δρόμους του κόσμου αντηχεί η φωνή μας.
Ας μην αναπαύονται οι άνθρωποι.

(Απόσπασμα απ ποίημα του Μιχάλη Πασιαρδή «Εσύ δεν λες τίποτα...»)

ΜΑΘΗΤΙΚΟ *Βήμα*

Περιοδικό Γυμνασίου Αραδίππου

Τεύχος 33

Σχολική Χρονιά 2023-24

Μάιος 2024

Συντελεστές
ΕΚΔΟΣΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ – ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ:

Φίλιππος Κουμίδης, Διευθυντής

ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΕΚΔΟΣΗΣ:

Θεοδώρα Κούρτη, Φιλολόγος, Β.Δ.
(Με ανάθεση)

**ΕΠΟΠΤΕΙΑ, ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ, ΔΙΟΡΘΩΣΗ
ΚΕΙΜΕΝΩΝ, ΛΗΨΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΩΝ:**

Σωτηρούλα Δημητρίου, Φιλολόγος

ΓΡΑΦΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ:

Μαρία Νικολάου Βασιλείου

ΦΙΛΟΤΕΧΝΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ:

«Η Μόρφου του Χθες και του Σήμερα»,
Αγαθοκλέους Νικόλαος Γ'7
(χαρακτική σε λινόλεουμ)

Α' Βραβείο στον Παγκύπριο Διαγωνισμό
Δήμου Μόρφου

Η παρούσα έκδοση του περιοδικού του Σχολείου μας, «Μαθητικό Βήμα», αποτελεί αφιέρωμα στα τραγικά γεγονότα της τουρκικής εισβολής στην Κύπρο με αφορμή τη συμπλήρωση 50 χρόνων.

Μια σημαδιακή χρονιά, αγαπητοί μου, φέτος για την πατρίδα μας, τη γλυκειάν Κύπρο, με τον πανάρχαιο πολιτισμό της και ιστορία της.

Μια «χούφτα» άνθρωποι την κατοικούν, σε σχέση με τα πολυάνθρωπα έθνη που μας κυκλώνουν στο σταυροδρόμι της Μέσης Ανατολής, όπου η μοίρα μας έταξε. Αγωνίζεται για να διατηρήσει την αυτοσυνειδησία της και την παράδοσή της, την οποία πρόσβαλε βάνουσα, πριν 50 χρόνια, η βάρβαρη Τουρκική Εισβολή και δεν διαφαίνεται για την ώρα αλλαγή αυτής της κατάστασης. Κύριος ο Θεός και ο αγωνιστής κυπριακός λαός, έτσι οφείλουμε να συνεχίσουμε, να επενεργήσουν για τη δικαίωση.

Ως εκ τούτου, αρκετές εκδηλώσεις έλαβαν χώρα στο σχολείο μας γι' αυτή την επέτειο, με κορωνίδα τα Ζ' Λούκεια - Φανούρεια, τα εκπαιδευτικά μονοήμερά μας, τις συμμετοχές μας σε διαγωνισμούς και άλλα. Αποτυπώνονται αυτά στο καλαίσθητο περιοδικό μας, όπως και η πληθώρα των ποικιλόμορφων δραστηριοτήτων που ένα ιστορικό σχολείο, όπως το Γυμνάσιο Αραδίππου, το οποίο αυτή τη χρονιά συμπληρώνει 45 έτη ζωής, πραγματοποιεί.

Ευχαριστούμε ιδιαίτερα, τον Σύνδεσμο Γονέων και ιδιαίτερα την Πρόεδρό του, κα Φρύνη Θεοφάνους, που ανέλαβαν το κόστος της έντυπης έκδοσης του περιοδικού, ύστερα από κοινή συνεννόηση με τη Διεύθυνση και τον Καθηγητικό Σύλλογο. Κρίθηκε αυτό καλύτερο, πιο άμεσο και πιο εύχρηστο για τον καθένα μας, σε σχέση με την ηλεκτρονική έκδοση, αφού και κατά τη λαϊκή λατι-

νική ρήση «τα γραπτά μένουν». Εξάλλου, ο πλούτος του βιβλίου τείνει να παραγνωρίζεται και να παραγκωνίζεται από τα σύγχρονα Μ. Μ. Ε. και μ' αυτό αγαπητοί μου συνεπάγεται γλωσσική πενία. Σύμφωνα με τον Γάλλο φιλόσοφο Βολταίρο, όλος ο πολιτισμένος κόσμος κυβερνάται από τα βιβλία.

Ακόμα μια φορά, λοιπόν, ευχαριστούμε τον Σύνδεσμο Γονέων και, ιδιαίτερα, τους χορηγούς μας, που επενδύουν έτσι στην Παιδεία μας.

Το βάρος της έκδοσης ανέλαβαν με μεράκι και επαγγελματισμό η φιλόλογος Β.Δ. κ. Θεοδώρα Κούρτη και η φιλόλογος κ. Σωτηρούλα Δημητρίου. Πρωταγωνιστές, βέβαια, στις σελίδες του σχολικού περιοδικού, τα ίδια τα παιδιά της Αραδίππου και οι μέντορες καθηγητές και καθηγήτριές τους.

Το καλό θέλει κόπο να παραχθεί, όπως αποφαίνεται και κάποιος ρητό: «Κανείς δεν έγινε άγιος κοιμώμενος».

Μέσα απ' αυτόν τον σύντομο χαιρετισμό, τον τελευταίο μας στο Γυμνάσιο Αραδίππου, που τόσο αγαπήσαμε, ας μου επιτραπεί να ευχαριστήσω όλους τους Συνδέσμους Γονέων και Κηδεμόνων, τη Σχολική Εφορεία και τον Πρόεδρό της, κ. Παύλο Δημητριάδη, τον Δήμαρχο Αραδίππου κ. Ευάγγελο Ευαγγελίδη, τα μέλη του Δημοτικού Συμβουλίου, τους Ιερείς και Επιτρόπους των Ι. Ναών Αγίου Φανουρίου και Αποστόλου Λουκά, την Αστυνομία και όλους όσους συνέβαλαν και συμβάλλουν στην εκπαιδευτική ζωή του Γυμνασίου Αραδίππου. Ευγενής παρακαταθήκη να συνεχίσουν με την ίδια ζέση και ζήλο.

Με εκτίμηση,
Φίλιππος Κουμίδης
Δ/ντής Γυμνασίου Αραδίππου

Φρύνη Θεοφάνους
Πρόεδρος Συνδέσμου
Γονέων και Κηδεμόνων

Εκ μέρους του Συνδέσμου Γονέων του Γυμνασίου Αραδίππου, με μεγάλη χαρά και ικανοποίηση χαιρετίζω τη φετινή έκδοση του περιοδικού του σχολείου μας.

Το περιοδικό αυτό καθρεπτίζει τη δημιουργική προσπάθεια και συνεργασία των μαθητών και των εκπαιδευτικών του σχολείου μας. Αποτελεί στολίδι στη βιβλιοθήκη των μαθητών μας, αφού ανθολογεί τις συμμετοχές τους σε διάφορα εκπαιδευτικά προγράμματα, εσωκλείει τις βραβεύσεις τους σε διαγωνισμούς και, τέλος, καταδεικνύει την ποιότητα του εκπαιδευτικού έργου που επιτελείται στο σχολείο μας, μέσα από τις δημιουργικές τους εργασίες.

Σε μια εποχή που όλα φαντάζουν δύσκολα, το Σχολείο μας κατόρθωσε να αποτελέσει παράδειγμα διδασκαλικού, και όχι μόνον, έργου. Ξεκινώντας από τον Διευθυντή του σχολείου μας, τον αγαπητό κύριο Φίλιππο, θέλουμε να του απευθύνουμε τις θερμές μας ευχαριστίες, που επί καθημερινής βάσεως καθίστατο άοκνος στον εκπαιδευτικό του ρόλο και να του ευχηθούμε τα καλύτερα, αφού μετά από μια μακρόχρονη πορεία στον χώρο της παιδείας, αποχαιρετά, μαζί με τους τελειόφοιτους μας, το Σχολείο μας καθώς επίσης και την Εκπαίδευση.

Το πολυδύναμο έργο του κυρίου Φίλιππου, συμπλήρωναν επάξια, η Διευθυντική ομάδα καθώς και οι υπόλοιποι εκπαιδευτικοί του σχολείου μας, οι οποίοι με αξιοζήλευτο ζήλο, όρεξη, υπομονή και

επιμονή, αγκάλιασαν τα παιδιά μας και τους εμφύσησαν αξίες, ιδανικά και γνώσεις, τα οποία θα τα συνοδεύουν σε όλη τους τη ζωή.

Ως Σύνδεσμος Γονέων, με έγνοια πάντα το παιδί, προσπαθήσαμε να προσφέρουμε το καλύτερο δυνατόν, σταθήκαμε δίπλα στους εκπαιδευτικούς και στη γραμματεία του Σχολείου μας, καθίσαμε μαζί με τα παιδιά μας, ακούσαμε τις σκέψεις και τους προβληματισμούς τους και υλοποιήσαμε το μέγιστο των απαιτήσεων τους.

Σ' αυτό το σημείο, θα ήθελα να ευχηθώ τα καλύτερα στους τελειόφοιτους μας και να τους επισημάνω ότι πρέπει να είναι περήφανοι για όσα έχουν επιτύχει, να θέτουν πάντα νέους στόχους, έχοντας εφόδια την εργατικότητα, την πίστη, την εντιμότητα, την υπομονή και την επιμονή.

Θα ήταν παράλειψη να μην ευχαριστήσω τη Σχολική Εφορεία, τη Διεύθυνση, το Διδακτικό, Γραμματειακό και το υπόλοιπο προσωπικό του σχολείου μας, για την αγαστή συνεργασία μας κατά τη φετινή χρονιά.

Επιπρόσθετα, θερμές ευχαριστίες απευθύνω στους χορηγούς μας, γιατί χωρίς τη δική τους συνδρομή δεν ήταν εφικτή η έκδοση του περιοδικού.

Κλείνοντας, εγκάρδιες ευχαριστίες απευθύνω στα μέλη του Συνδέσμου Γονέων τα οποία μη φειδόμενα κόπου και χρόνου στήριξαν τις δράσεις του Συνδέσμου και μας έφεραν πιο κοντά στην υλοποίηση των στόχων μας.

Παύλος Δημητριάδης
Πρόεδρος
Σχολικής Εφορίας
Γυμν. Αραδίππου

Αγαπητοί μου μαθητές,

Συνηθίζεται σε στιγμές σαν κι αυτές, που ολοκληρώνετε έναν κύκλο εκπαίδευσης και ξεκινάτε έναν άλλο, να σας αποχαιρετούμε εμείς, οι καθηγητές και οι συμμαθητές σας και να σας κατευοδώνουμε στην πορεία σας προς τη δική σας Ιθάκη.

Να θυμάστε ότι τα τρία χρόνια στο Γυμνάσιο πήρατε απλόχερα γνώση, αγάπη και ενδιαφέρον από τους καθηγητές σας και τον Διευθυντή σας. Κι αν κάποιες φορές σας μίλησαν έντονα το έκαναν από αγάπη και ενδιαφέρον για σας. Στη ζωή σας να κρατάτε τις καλές στιγμές και να ξεχνάτε τις δυσάρεστες.

Και για όσο μου επιτρέπεται ή μου επιβάλλεται από τη θέση αυτή, θέλω να σας δώσω μία συμβουλή: να σέβεστε τον εαυτό σας αλλά και τους άλλους ανθρώπους, γιατί ο σεβασμός στους άλλους δίνει αξία και σε σας τους ίδιους.

Θα ήθελα όμως να σταθώ και στην εξαιρετική συνεργασία μου με τον Διευθυντή κύριο Φίλιππο Κουμίδα που αποχωρεί. Όλοι μαζί, μέσα σε πλαίσιο ειλικρίνειας, συνεργασίας και αμοιβαίας κατανόησης μπορέσαμε να ενώσουμε σωματικές και ψυχικές δυνάμεις για το καλύτερο μέλλον των μαθητών/τριών μας και τα καταφέραμε, όχι μόνο να αντιμετωπίσουμε τις προκλήσεις, αλλά και να προχωρήσουμε σε δυναμικές καινοτόμες αλλαγές.

Τον αποχαιρετούμε με ευγνωμοσύνη όσοι είχαμε την ευλογία να συνεργαστούμε μαζί του, ο Πρόεδρος, τα μέλη και το προσωπικό της Σχολικής Εφορείας.

Εμείς, ως σχολική Εφορεία, βρισκόμαστε δίπλα στα

παιδιά με στόχο τη δημιουργία ενός ευχάριστου και δημιουργικού περιβάλλοντος, γεγονός που αποδεικνύεται έμπρακτα μέσα από τα δώδεκα χρόνια της συνεχούς θητείας μου στη θέση του Προέδρου της Σχολικής Εφορείας τα οποία συνδέονται με έναν μεγάλο αριθμό έργων υποδομής. Φυσικά όλα αυτά με έγιναν με την άψογη συνεργασία των Σχολικών Εφόρων και των Τεχνικών Υπηρεσιών του Υπουργείου Παιδείας.

Στο Γυμνάσιο προχωρήσαμε σε:

- Εγκατάσταση νέου συστήματος ασφάλειας. Αναβάθμιση της αίθουσας Μουσικής. Εγκατάσταση ανελκυστήρα. Προέκταση και αναβάθμιση της Αίθουσας του Καθηγητικού Συλλόγου και της Βιβλιοθήκης.

Στους πρώτους και άμεσους στόχους μου, της επόμενης πενταετίας είναι:

- Επέκταση του Γυμνασίου με νέες αίθουσες διδασκαλίας.
- Ανέγερση νέου Γυμνασίου για την Αραδίππου. (Ξεκινήσαμε ήδη επαφές με την Υπουργό Παιδείας, Αθλητισμού και Νεολαίας, Δρ. Αθηνά Μιχαηλίδου, βασιζόμενοι σε πληθυσμιακά, αριθμητικά και άλλα δεδομένα).
- Εγκατάσταση κλιματιστικών.
- Αναβάθμιση της αίθουσας πολλαπλής χρήσης του Γυμνασίου Αραδίππου σε συνεργασία με τον ΚΟΑ.
- Αναδιαμόρφωση αθλητικών υποδομών του Γυμνασίου.

Εκ μέρους της Σχολικής Εφορείας και εμού εύχομαι καλό καλοκαίρι και όμορφες διακοπές.

Σταυριάνα Ευθυμίου, Γ΄4
Πρόεδρος Κ.Μ.Σ

Αποχαιρετώντας Το Γυμνάσιο

Το τελευταίο κουδούνι για τη φετινή σχολική χρονιά έπεται να ηχήσει. Μετά από τρία αξέχαστα χρόνια, κλείνει ένας κύκλος και ανοίγει ένας άλλος. Κύκλοι, που θα σχηματίσουν στο τέλος μια ισχυρή αλυσίδα, την αλυσίδα που ονομάζεται ζωή.

Αφήνουμε πίσω μας ένα σημαντικό κομμάτι της ζωής μας, τους φίλους μας, τις τάξεις μας, τους καθηγητές μας και τις αναμνήσεις μας. Μέσα σε αυτά τα τρία χρόνια, που περάσαμε μαζί, υπήρξαν χαρές, λύπες, τσακωμοί, συμφιλιώσεις, επιτυχίες και αποτυχίες, που όλα αυτά μαζί μας έκαναν πιο δυνατούς και πιο δεμένους μεταξύ μας. Αλλά, δυστυχώς, οι δρόμοι μας χωρίζουν. Αυτά τα τρία χρόνια περιμέναμε πώς και πώς να κλείσουν τα σχολεία για τις καλοκαιρινές διακοπές ξέροντας πως τον Σεπτέμβριο θα ξανάβρισκόμασταν στις ίδιες τάξεις, στα ίδια θρανία, με τους ίδιους φίλους. Ο ερχόμενος Σεπτέμβριος θα είναι διαφορετικός. Θα βρεθούμε σε έναν καινούριο χώρο, στο Λύκειο.

Στο σημείο αυτό δεν θα μπορούσα να μην αναφερθώ στο ότι οφείλουμε ένα τεράστιο ευχαριστώ στους καθηγητές μας, οι οποίοι μας βοήθησαν, αυτά τα τρία χρόνια, να μάθουμε, να σκεφτόμαστε, να προβληματιζόμαστε, να αναθεωρούμε, να υποχωρούμε, να επιμένουμε και μας έδωσαν εφόδια για τη ζωή μας, αξίες, και ιδανικά που μας έκαναν καλύτερους ανθρώπους.

Παρόλες τις εντάσεις μέσα στις τάξεις ρίξαμε πολλή δουλειά με τους καθηγητές μας και καταφέραμε να καλύψουμε την ύλη των εξετάσε-

ων που ήταν ένα πολύ δύσκολο κομμάτι για τη φετινή χρονιά. Την ίδια ώρα οφείλω να εκφράσω την ευγνωμοσύνη μου και να πω ένα τεράστιο ευχαριστώ και στον Διευθυντή μας, κύριο Φίλιππο Κουμίδα, ο οποίος κατέβαλε πολλές προσπάθειες για το καλύτερο όλων των μαθητών μας και μετά από επτά χρόνια προσπάθειας θα μας αποχαιρετήσει και αυτός με τη σειρά του ενόψει της αφυπηρέτησής του.

Κλείνοντας, αφενός με βαριά καρδιά και αφετέρου νιώθοντας ευλογημένη, θα ήθελα να σας αποχαιρετήσω και να σας ευχηθώ καλή σταδιοδρομία και εύχομαι σε όλους σας να επιτύχετε κάθε προσωπικό σας στόχο και να φτάσετε στον τελικό προορισμό, την Ιθάκη σας.

Τέλος, ένα μεγάλο ευχαριστώ σε όλο το προσωπικό του Γυμνασίου Αραδίππου και κυρίως στις αγαπημένες μας κυρίες που δεν άφησαν το σχολείο μας ποτέ ακάθατο.

Καλό καλοκαίρι και καλή συνέχεια σε όλους. Εύχομαι να ξανάσυναντηθούμε, αγαπημένοι μου συμμαθητές και καθηγητές!

Αφιέρωμα στον Διευθυντή μας με την ευκαιρία της αφυπηρέτησής του

Όταν μας ζητήθηκε να γράψουμε λίγα λόγια για τον κύριο Κουμίδα, τον Διευθυντή μας που αφυπηρετεί, το θεωρήσαμε τιμή. Γρήγορα ωστόσο καταλάβαμε πόσο δύσκολο ήταν.

Γιατί, πώς να σηκώσει η λέξη την ψυχή, την ανθρωπιά, το ζεστό χαμόγελο, την αέναη ενεργητικότητά του!

Πώς να μη βουλιάζει ο λόγος, όπως λέει κι ο ποιητής!!

Ήταν σίγουρα τύχη, χαρά και ευλογία να έχουμε συνάδελφο, συνεργάτη και καθοδηγητή τον κύριο Κουμίδα.

Ο Διευθυντής μας αγάπησε το Σχολείο μας, το πόνεσε και δούλεψε γι' αυτό. Πέρα από τις διοικητικές ικανότητες, την επιστημονική και παιδαγωγική κατάρτιση, την ετοιμότητα και την εντιμότητα, τον ζήλο, το όραμα και την τόλμη, ο κύριος Κουμίδης αφουγκράστηκε τον παλμό της καρδιάς μας, καθηγητών και μαθητών του!

Γι' αυτό έγινε ο Άνθρωπός μας, ο Δάσκαλός μας!!

Γι' αυτό θα είναι πάντα στην ψυχή μας!!

Όταν ένας άνθρωπος έχει αφιερώσει στην Παιδεία και στην Εκπαίδευση όλο του το «είναι», τότε η αφυπηρέτησή του δεν είναι τίποτε άλλο

παρά βαθιά ηθική ικανοποίηση.

«... Κι ήταν μακρύς ο δρόμος ως εδώ... »

Μα ευτυχισμένος που έκανε το ταξίδι του Οδυσσέα!!!

Κι ο κύριος Κουμίδης το αξιώθηκε και το καταξίωσε. Ένα ταξίδι πλούσιο σαν τα έργα της αγάπης του και σπουδαίο σαν την καρδιά του, που αφειδώλευτα ξόδεψε σε όλους μας!

Κι είμαστε σίγουρες πως την επόμενη μέρα, ο κύριος Κουμίδης θα πάρει αμέσως έναν άλλο δρόμο, «γεμάτο περιπέτειες και καλές πραγματίες».

Λέει ο ποιητής, «το να διδάσκει και ν' αγαπάει δυνατά κανείς σ' αυτή τη γη, σημαίνει να φτάσει στην έσχατη μέρα με την καρδιά ολόφλογη από αγάπη».

Κι είμαστε απόλυτα σίγουρες κύριε Φίλιππε πως η έσχατη μέρα σας βρίσκει με την καρδιά ολόφλογη και απαστράπτουσα!!!!

Ας είστε ευλογημένος σε ό,τι κάνετε!!

Συντακτική επιτροπή

Θεοδώρα Κούρτη, Φιλόλογος
Σωτηρούλα Δημητρίου, Φιλόλογος

Αγαπητέ κ. Φίλιππε,

Φτάνοντας στο τέλος ενός υπέροχου ταξιδιού και γεμάτος σοφία πια θα αράξετε στο δικό σας ήρεμο λιμάνι. Ένα ταξίδι που σας χάρισε πληθώρα στιγμών και όμορφων αναμνήσεων από τον σχολικό στίβο.

Θα θέλαμε, σε αυτή τη στιγμή της ζωής σας, να σας εκφράσουμε τις θερμότερες μας ευχαριστίες για τη συνεχή υποστήριξη και την εμπιστοσύνη που μας έχετε δείξει και για όσα κάνατε κατά τη διάρκεια της θητείας σας στο Σχολείο μας. Η αφοσίωσή σας, η γενναιοδωρία σας, η προσήλωσή σας στην ποιότητα και η αδιάκοπη προσπάθειά σας για βελτίωση έχουν αφήσει ανεξίτηλο σημάδι και έχουν συμβάλει καθοριστικά στην επιτυχία του εκπαιδευτικού μας έργου.

Από τα βάθη της καρδιάς μας, σας ευχαριστούμε για τη στήριξη και τη συνεργασία που είχαμε τα τελευταία εφτά χρόνια στο Γυμνάσιο Αραδίππου και σας ευχόμαστε ο Πανάγαθος Θεός να σας χαρίζει υγεία και μακροζωία και να σας αξιώσει να ζήσετε πολλές χαρές και όμορφες στιγμές κοντά στην αγαπημένη σας οικογένεια.

Καθηγητικός Σύλλογος Γυμνασίου Αραδίππου

Αγαπημένε μας κ. Φίλιππε,

Σας αποχαιρετούμε έχοντας στις ψυχές μας ένα τρυφερό και γαλήνιο αίσθημα. Σας ευχαριστούμε για τη συνεργασία, την υποστήριξη και την κατανόηση. Η συνεργασία μας μαζί σας ήταν για μας πολύτιμη. Πρώτος εσείς μας δίνετε το παράδειγμα της αφοσίωσης και της εργατικότητας, κάτι που για μας αποτελεί μάθημα ζωής.

Σας ευχόμαστε, στο ταξίδι σας αυτό, να είστε υγιής, γερός και δυνατός και να απολαύσετε όλα όσα στερηθήκατε τόσα χρόνια.

Γραμματειακό Προσωπικό Γυμνασίου Αραδίππου

*Ἠλλά μὴ θιάζης τὸ ταξίδι δρόμου.
Καλλίτερα χρόνια πολλὰ νὰ διαρκέσει.
Καὶ γέρος πιά ν' ἀράξης στὸ νησί
πλούσιος μὲ ὅσα κέρδιες στὸν δρόμο,
μὴ προσδοκώντας πλοῦτη νὰ σέ δώση ἡ Ἰθάκη.*

Ο Διευθυντής μας

Γεννήθηκε στις 30 Δεκεμβρίου το 1958 στο Πυρόι-Μαρκό, από Αιγυπτίωτη πατέρα, τον Κώστα και μητέρα από την Αθηνού, την Ελένη. Είναι ο δεύτερος από τα 8 παιδιά της οικογένειας. Οι γονείς του ασχολούνταν με τη γεωργία και το εμπόριο. Η οικογένεια προσφυγοποιήθηκε δύο φορές πριν από το 1974, λόγω γειννίας του Μαρκού με το

Τουρκοκυπριακό χωριό Λουρουτζίνα. Μετά την εισβολή, διέμειναν προσωρινά στη Λεμεσό και στη συνέχεια στην Αθηνού. Απόφοιτος του Παγκύπριου Γυμνασίου Λευκωσίας το 1976. Σπούδασε στη θεολογική σχολή του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης (1976-1980), παράλληλα με την εκπλήρωση της στρατιωτικής του θητείας. την περίοδο 1980 – 1992, εργοδοτήθηκε στην Ιερά

Αρχιεπισκοπή Κύπρου. Απέκτησε μεταπτυχιακό δίπλωμα θεολογίας από το Αριστοτέλειο και συνεχίζει τις σπουδές του ως διδακτορικός φοιτητής. Είναι παντρεμένος με την εκπαιδευτικό, Μαρία Κουμίδου, με την οποία απέκτησαν τρεις υιούς και τρεις θυγατέρες. Διορίστηκε στη Μέση Εκπαίδευση το 1992 από όπου αφυπηρέτησε ως διευθυντής του Γυμνασίου Αραδίππου.

Χρονολόγιο Εκδηλώσεων

ΚΑΙ ΔΡΑΣΕΩΝ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Πρώτη Μέρα Στο Σχολείο

Παιδιά μας! Κατακτήστε τους στόχους που θέτουμε όλοι μαζί σήμερα! Να τους κυνηγήσετε με πάθος και όχι από ανάγκη! Να δουλέψετε για τη γνώση και με τη γνώση! Να μείνετε πάντα ανοιχτοί σε νέες ιδέες, σκέψεις και προβληματισμούς! Να γίνετε και σεις οι ίδιοι φορείς του νέου, του διαφορετικού, της καινοτομίας. Να δημιουργήσετε και να ζήσετε με τόλμη. Ονειρευτείτε τον εαυτό σας και τον κόσμο γύρω σας, όπως τον θέλετε. Ας είναι τα λόγια του Καζαντζάκη η ευχή μας προς εσάς: «Έχετε πινέλα, έχετε τα χρώματα, ζωγραφίστε τον παράδεισο και μπείτε μέσα».

«Με τις ευχές και την καθοδήγηση της Εκκλησίας και της Πολιτείας αρχίζουμε το έργο μας», είπε, μεταξύ άλλων, ο Διευθυντής του Σχολείου μας, «Με σας πρωταγωνιστές και υπομονή και επιμονή, χαρά και αισιοδοξία».

Αγιασμός

Λίγες μέρες αργότερα τελέστηκε και ο καθιερωμένος αγιασμός στο σχολείο μας.

Με τον Αγιασμό των υδάτων παρέχεται ψυχική, πνευματική και σωματική ωφέλεια των πιστών, αλλά και όλης της κτίσης.

Ευρωπαϊκή Ημέρα Γλωσσών

Η Ευρωπαϊκή Ημέρα Γλωσσών μάς υπενθυμίζει ότι η εκμάθηση μιας γλώσσας είναι ένα βήμα προς τους άλλους και σεβασμός στην κουλτούρα τους.

Διάλεξη από την Δρ. Πόπη Θεοφάνους, μέλους της Γλωσσολογικής εταιρείας Κύπρου, με θέμα «Η Ευρώπη των γλωσσών».

Δημιουργία πινακίδων από ομάδα μαθητών του σχολείου μας και ετοιμασία εργασιών.

Δειγματοληψία-Καραϊσκάκειο

Πραγματοποιήθηκε δειγματοληψία για ενίσχυση του αρχείου των Δοτών Μυελού των Οστών του Καραϊσκάκειου Ιδρύματος από καθηγητές του σχολείου.

Έρανος

Τη διεξαγωγή εράνου με σκοπό τη στήριξη των πληγέντων από τις πλημμύρες στην Ελλάδα πραγματοποίησε το σχολείο μας.

Ο Σύνδεσμος Γονέων και Κηδεμόνων του Γυμνασίου μας οργάνωσε φιλανθρωπικό παζάρι λουκουμάδων.

Be active

Το γενικό θέμα της εβδομάδας 23 - 30 Σεπτεμβρίου ήταν και φέτος «#BeActive» («Να είστε ενεργοί») και στόχο είχε να ενθαρρύνει όλους τους μαθητές να ενεργοποιηθούν κατά τη διάρκεια της εβδομάδας, αλλά και να παραμείνουν ενεργοί καθ' όλη τη διάρκεια του έτους.

Εκδήλωση 1ης Οκτωβρίου

Στις 29 Σεπτεμβρίου 2023 το Σχολείο μας τίμησε την επέτειο ανακήρυξης της Κυπριακής Δημοκρατίας. Η εκδήλωση περιλάμβανε ποιήματα, τραγούδια και χορούς μέσα από τα οποία υμνήθηκε η ομορφιά του νησιού και τιμήθηκαν όσοι έδωσαν τη ζωή τους για την ελευθερία του τόπου μας.

Άγημα

Λάβαρο:

Ελένη Σιούφτα Γ'6

Ελληνική σημαία:

Άννα Στυλιανίδου Γ'6

Κυπριακή σημαία:

Δημήτριος Καρίττεβλης Ιεροδιακόνου Γ'8

Παραστάτες:

Παναγιώτα Λιβίτζη Γ'7

Κυριακή Παπαδοπούλου Γ'5

Φανή Αγιαννίδη Γ'1

Χρίστος Χριστοφόρου Γ'7

Φίλιππος Κυριάκου Γ'1

Ιωάννα Αντρέου Γ'3

Πάρης Ελευθερίου Γ'3

Θεονύμφη Χριστοδούλου Γ'6

Επέτειος 28ης Οκτωβρίου 1940

Μέρα μνήμης, περηφάνιας και τιμής. Ένας αγώνας για τη λευτεριά!

Τιμήσαμε με ξεχωριστή συγκίνηση και περηφάνια τον αγώνα αυτόν και την ελληνική σημαία, το εθνικό μας σύμβολο, καθαγιασμένο με το αίμα και τις θυσίες των ηρώων μας.

Επισκέψεις

Επίσκεψη των τμημάτων Β'9 και Γ'7 στη βιβλιοθήκη του Πανεπιστημίου Κύπρου.

Τα τμήματα Β'3 και Β'7 πραγματοποίησαν επίσκεψη στη Βουλή των Αντιπροσώπων

Τα τμήματα Α'7 και Α'1 επισκέφτηκαν το Κυπριακό Αρχαιολογικό Μουσείο Λευκωσίας

Εκδήλωση για την καταδίκη του ψευδοκράτους

Με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο καταδικάσαμε την παράνομη ανακήρυξη του ψευδοκράτους. Ακόμα και σήμερα, ύστερα από τριάντα εννέα ολόκληρα χρόνια, καμιά χώρα δεν αναγνώρισε το ψευδοκράτος, εκτός από τον υποκινητή της δημιουργίας του, την Τουρκία, και παρά το γεγονός ότι

τα Ηνωμένα Έθνη έχουν καταδικάσει την ενέργεια αυτή, η παράνομη και διχαστική κατάσταση συνεχίζεται, γεγονός που καταδεικνύει την απροθυμία της Τουρκίας για την εξεύρεση μιας δίκαιης και βιώσιμης λύσης.

Εκδήλωση για την ημέρα μνήμης του Πολυτεχνείου

Η 17η Νοεμβρίου έχει καθιερωθεί ως μέρα μνήμης της εξέγερσης του Πολυτεχνείου, ως ημέρα απόδοσης τιμής σ' αυτούς που αγωνίστηκαν και έπεσαν για την ελευθερία και τη δημοκρατία.

Η μέρα αυτή αποτελεί ορόσημο στην ιστορία της Ελλάδας. Στην επανάληψή του ριγούμε και στη θύμησή του νιώθουμε συγκλονισμό.

Τιμήσαμε και φέτος όλους εκείνους που πρώτοι χτύπησαν την καμπάνα της λευτεριάς. Με τη φαντασία μας τους στήσαμε όρθιους, αιώνιους φρουρούς των ωραίων και των μεγάλων που μας χάρισαν με τη θυσία τους.

Δυστυχώς, για το νησί μας η συνέχεια δεν ήταν ευχάριστη...

*Αν θέλεις να λέγεσαι άνθρωπος
δεν θα πάψεις ούτε στιγμή ν' αγωνίζεσαι
για την ειρήνη και για το δίκιο.
Θα βρεις στους δρόμους, θα φωνάξεις
τα κείλη σου θα ματώσουν απ' τις φωνές
Το πρόσωπό σου θα ματώσει απ' τις σφαιρές
μα δε θα κάνεις ούτε βήμα πίσω.*

Πρόγραμμα Πολιτικής Άμυνας

Οι μαθητές του σχολείου μας, αφού ενημερώθηκαν για τη διαδικασία που ακολουθείται στις περιπτώσεις έκτακτης ανάγκης (π.χ. σεισμού, πυρκαγιάς, εχθροπραξίας), έλαβαν μέρος σε χρονομετρημένη άσκηση πυρκαγιάς, όπου κλήθηκαν, ακολουθώντας συγκεκριμένες διαδικασίες, να εκκενώσουν με ασφάλεια τις εγκαταστάσεις του σχολείου.

Ημερίδα για το πρόγραμμα «Οικονομικά για την επιτυχία» με συμμετοχή των τμημάτων Γ'3, Γ'6, Γ'7.

Μετά τη συμμετοχή τους στο πρόγραμμα, οι μαθητές/τριες θα μπορούν να διερευνήσουν τις δεξιότητες, τα ενδιαφέροντά τους, τις αξίες τους, τον κόσμο της εργασίας, τη σταδιοδρομία και τις αποφάσεις ζωής, καθώς και να αναπτύξουν τις γνώσεις τους για προσωπική χρηματοδότηση, ανεξάρτητα από το εισόδημά τους.

Space Education Community

Στόχος του προγράμματος είναι η δημιουργία ενεργών μαθητικών κοινοτήτων και η εκπαίδευσή τους στην αξιοποίηση σύγχρονων τεχνικών δορυφορικής τηλεπισκόπησης και γεωπληροφορικής. Τη διάλεξη παρακολούθησαν τα τμήματα Γ'3, Γ'7 και Γ'8.

Ομιλήτρια:
Δέσποινα Μακρή.

Εβδομάδα Δέντρου - Δεντροφύτευση

Στο πλαίσιο της εβδομάδας του δέντρου που για φέτος καθιερώθηκε την περίοδο 26 Νοεμβρίου – 2 Δεκεμβρίου, μαθητές του σχολείου σε συνεργασία με την Επιτροπή Περιβάλλοντος και Εξωραϊσμού του σχολικού χώρου, πραγματοποίησαν δεντροφύτευση δεντρυλλιών που παραχωρήθηκαν από το τμήμα Δασών μετά από αίτημα του σχολείου μας.

ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΤΟΥ ΔΕΝΤΡΟΥ
26 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ - 2 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2023

Λούκεια-Φανούρεια

Στις 4 Δεκεμβρίου, η σχολική μονάδα του Γυμνασίου διοργάνωσε την Ζ' Ημερίδα, «Λούκεια-Φανούρεια». Η εκδήλωση ήταν αφιερωμένη στα 50χρονα της θλιβερής επετείου από την Τουρκική εισβολή του 1974.

Ξεχωριστοί ομιλητές, ο πατήρ Γεώργιος Χριστοδούλου, αρχιγραμματέας της Ιεράς Συνόδου, ο θεολόγος Ανδρέας Παπαεπιφανίου, ο ερευνητής συγγραφέας Ηλίας Μανιταράς και η Δήμαρχος Ακανθούς, Ελένη Χατζημιχαήλ. Η όλη εκδήλωση διανθίστηκε με χορό, τραγούδι και χορογραφίες.

Οι μαθητές του σχολείου ετοίμασαν, με την καθοδήγηση των καθηγητών τους, εργασίες για τα κατεχόμενα μέρη μας, την ιστορία και τον πολιτισμό, τα ήθη και τα έθιμα, τους ανθρώπους του πνεύματος, για τα θρησκευτικά και πολιτιστικά μνημεία, τη μορφολογία των περιοχών και τους πλουτοπαραγωγικούς πόρους.

Ακολούθησαν βιωματικά εργαστήρια στα οποία συμμετείχαν και μαθητές από Λύκεια και Γυμνάσια της Λάρνακας.

Εκδήλωση Χριστουγέννων

Μια όμορφη εκδήλωση πραγματοποιήθηκε με τραγούδια, δρώμενα και πολλά χαμόγελα.

Το χριστουγεννιάτικο δέντρο στολίστηκε με στολίδια που φτιάχτηκαν στην ειδική μονάδα του σχολείου μας.

«Η γέννηση του Χριστού να είναι το προμήνυμα για μια χρονιά διαφορετική, όμορφη, με λιγότερα προβλήματα και περισσότερες φωτεινές εικόνες. Η καινούργια χρονιά να αναστήσει το χαμόγελο στα χείλη των ανθρώπων, να ζεστάνει τις παχυνμένες καρδιές τους και να χαρίσει ό' αυτούς που αγωνίζονται τη ζωή που τους αξίζει».

Εκδήλωση για τη γιορτή των Γραμμάτων

Γιορτή της Παιδείας και των Γραμμάτων, γιορτή των δασκάλων και των μαθητών.

Στον επίσημο εκκλησιασμό της εορτής των Τριών Ιεραρχών, στον Ιερό Ναό Αγίου Φανουρίου, η θεολόγος του σχολείου μας, Μαρία Περρέα, εκφώνησε λόγο.

«[...] Στη σημερινή εποχή της παγκοσμιοποίησης, οι τρεις Μεγάλοι Διδάσκαλοι, έζησαν έντονα τα ανθρώπινα πράγματα και πόνεσαν βαθιά τον άνθρωπο, αλλά ταυτόχρονα βίωναν αληθινά τον Θεό ως τη μοναδική, καθημερινή οδό που έδινε νόημα και περιεχόμενο στη ζωή.

Μας δίνουν το μήνυμα πως μπορούμε να επιβιώσουμε στη χωρίς σύνορα εποχή μας, μιμούμενοι το ήθος τους, την αγωνιστικότητά τους, τον τρόπο ζωής τους, συνδεόμενοι με την παράδοση των τριών Ιεραρχών και άλλων μεγάλων μορφών του Γένους μας. Αυτή η σύνδεσή μας ίσως αποτελεί τη μόνη ελπίδα για τη διατήρηση της ταυτότητάς μας και της επιβιώσής μας μέσα στον λεγόμενο Δυτικό κόσμο.

[...]

Και εσείς αγαπημένοι μου μαθητές,

Σήμερα είναι μέρα γιορτής. Γιορτάζουν οι προστάτες των μαθητών και των εκπαιδευτικών. Ο λόγος και το παράδειγμα των τριών μεγάλων Διδασκάλων, μπορεί να σας ενδυναμώνει και να φωτίζει κάθε στιγμή της ζωής σας.»

Μουσική εκδήλωση

Στο πλαίσιο των δραστηριοτήτων που διοργανώνονται στο σχολείο μας, τα παιδιά παρακολούθησαν, στον χώρο του σχολείου, Μουσική Εκπαιδευτική παράσταση από την ομάδα «Λύραυλος», που είχε ως θέμα της τα Αρχαία Μουσικά Όργανα.

Θεατρική παράσταση

Η θεατρική ομάδα Intra Portas, του Θεάτρου Βαλίτσα, παρουσίασε στους μαθητές του σχολείου μας, μία παράσταση για τον διαδικτυακό εκφοβισμό, «Το δωμάτιο του Γιώργου».

Μήνας Διαπολιτισμικών Δράσεων

Η Διαπολιτισμική Εκπαίδευση αποτελεί βασικό μέσο για την προώθηση της ισότητας ευκαιριών στην εκπαίδευση και την κοινωνία.

Η Διαπολιτισμική Εκπαίδευση αφορά σε όλα τα σχολεία. Οι νέοι της Ευρώπης καλούνται σήμερα να ζήσουν σε συνθήκες πολιτισμικού πλουραλισμού, οι οποίες δημιουργούνται αφενός από τις συνεχείς μετακινήσεις που σχετίζονται με το μεταναστευτικό φαινόμενο και αφετέρου από την εν γένει πολιτισμική ετερότητα, η οποία ενισχύεται από τα φαινόμενα της παγκοσμιοποίησης και της διεθνοποίησης.

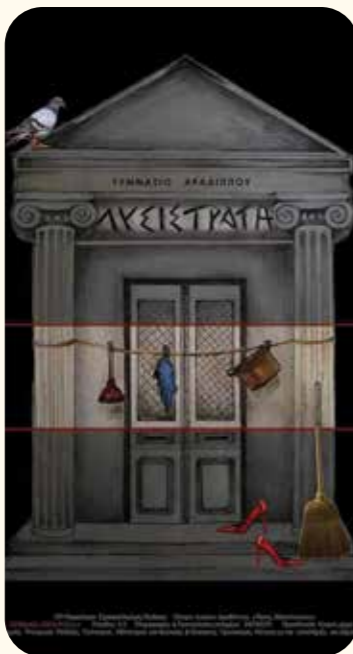
Έχοντας υπόψη αυτά τα δεδομένα, το Γυμνάσιο Αραδίππου αποφάσισε να διοργανώσει «Διαπολιτισμικό Αγκάλιασμα» στο οποίο είχαν την ευκαιρία όλοι οι αλλόγλωσσοι μαθητές του Γυμνασίου να συστήσουν στους συμμαθητές τους τη γλώσσα και τον πολιτισμό τους.

Ο Διευθυντής του σχολείου μας τόνισε ότι αυτό που προσπαθούμε είναι να γίνουμε όλοι πιο ανθρώπινοι, πιο ζεστοί, να κατανοούμε τον οποιοδήποτε διπλανό μας είτε τον γνωρίζουμε είτε όχι, είτε έχει τις ίδιες συνήθειες, ιδέες και παραδόσεις με εμάς είτε είναι διαφορετικές. Η οποιαδήποτε διαφορετικότητα μεταξύ μας, πολιτισμών, ιδεών και απόψεων φανερώνει την πολυπλοκότητα και τον πλούτο του ανθρώπινου γένους και αποτελεί μια ευκαιρία για σύνθεση και πρόοδο.

Συμμετοχή στους 35ους Παγκύπριους Σχολικούς Αγώνες Θεάτρου

Το σχολείο μας έλαβε μέρος στις 19 Μαρτίου του 2024 στους Παγκύπριους Σχολικούς Αγώνες Θεάτρου με το έργο «Λυσιστράτη», του Αριστοφάνη, σε διασκευή των υπεύθυνων φιλόλογων καθηγητριών του θεάτρου, Μαρίας Μυλωνά και Χαρούλας Αντωνίου.

Λίγα λόγια για το έργο

Στην αρχαία Αθήνα, κατά την περίοδο του Πελοποννησιακού πολέμου, οι γυναίκες με επικεφαλής τη Λυσιστράτη, αποφασίζουν να σταματήσουν τον πόλεμο και να ξαναφέρουν την ειρήνη στον τόπο τους. Ανάμεσα στις συγκεντρωμένες γυναίκες, ξεχωρίζουν εκτός από τη Λυσιστράτη, η Αθηναία Κλεονίκη, η νεαρή Μυρρίνη και η Σπαρτιάτισσα Λαμπιτώ. Την αρχική ιδέα έχει συλλάβει η Λυσιστράτη η οποία γι' αυτόν τον λόγο έχει συγκαλέσει κρυφά όλες τις Αθηναίες αλλά και αντιπροσωπεία από τη Σπάρτη. Οι γυναίκες συγκεντρώνονται κι εκείνη τους προτείνει την κήρυξη απεργίας από όλα κι από όλους, μέχρι οι άντρες να αποφασίσουν τη λήξη του πολέμου. Συμφωνούν στην εφαρμογή του σχεδίου της Λυσιστράτης και η απόφαση σφραγίζεται με όρκο πάνω στο κρασί.

Η φετινή σχολική χρονιά επισφραγίστηκε από το ανέβασμα της παράστασης «Λυσιστράτη», του Αριστοφάνη. Για μένα, υπήρξε μία πρόκληση αλλά και συνάμα μία ευκαιρία για να αποκομίσω καινούργιες εμπειρίες. Αυτά που βίωσα, όμως, ομολογουμένως δεν τα φανταζόμουν καν. Γνώρισα είκοσι παιδιά, που κάθε μέρα ανακάλυπτα και μία αθέατη και απρόσμενη πλευρά τους. Είκοσι παιδιά με ήθος και ταλέντο, πολύ ταλέντο, που με εξέπληττε ευχάριστα!!! Η προετοιμασία ξεκίνησε ήδη από τον Σεπτέμβριο. Καταλήξαμε στο έργο και μετά ήρθαν οι ακροάσεις. Ακολούθως, ήρθαν οι ατελειώτες πρόβες, που κάθε φορά γίνονταν όλο και πιο απαιτητικές. Κανείς, όμως, δεν τα παρατούσε, όλοι ήμασταν εκεί για να παλέψουμε με τις αδυναμίες, τις προκλήσεις και τις δυσκολίες που προέκυπταν. Το θεατρικό μας «ταξίδι» μπορεί να έφτασε επίσημα στον προορισμό του στις 19 Μαρτίου του 2024, η κοινή πορεία, όμως, των συνταξιδιωτών του συνεχίζεται... Κάθε στιγμή ήταν ψυχή και η ψυχή δεν προδίδεται ποτέ! Αν μου δινόταν η ευκαιρία να ξαναζήσω ένα τέτοιο «ταξίδι» θα επέλεγα και πάλι την αγαπημένη μου συνάδελφο και συνυπεύθυνη του θεάτρου, την κυρία Χαρούλα Αντωνίου, και μαζί όλους εσάς, τα είκοσι υπέροχα παιδιά μας, τους μικρούς μας ηθοποιούς, που καθόλου μικροί δεν είστε. Όπως, επίσης, και τους αγαπημένους συναδέλφους και συνεργάτες που συνέβαλαν τα μέγιστα για την ολοκλήρωση αυτού του «ταξιδιού»!!!

Μαρία Μυλωνά, Φιλόλογος

Το ταξίδι μας ήταν μακρύ και δύσκολο αλλά μέσα από αυτό αποκτήσαμε πολλές γνώσεις, εμπειρίες, συναισθήματα και κυρίως γνωριμίες. Γνώρισα 20 εξαιρετικά παιδιά τα οποία χαρακτηρίζονται από ήθος (το μεγαλείο του οποίου δύσκολα μπορούν να αποδώσουν οι λέξεις), ευγένεια, ωριμότητα και πείσμα. Όλοι μαζί κάθε μέρα που περνούσε, ξεπερνούσαμε τους εαυτούς μας και στηρίζαμε ο ένας τον άλλο για να φτάσουμε με επιτυχία στον προορισμό μας. Περάσαμε πολύ όμορφα, παρόλες τις δυσκολίες και πολλές φορές νοσταλγούμε τις ώρες που ήμασταν μαζί και το παλεύαμε. Αξιόλογος συνοδοιπόρος ήταν η συνάδελφος και φίλη μου, κυρία Μαρία Μυλωνά, με την οποία συνεργάστηκα άψογα και μαζί λειτουργήσαμε με αλληλοκατανόηση και αλληλοσεβασμό. Η μία συμπλήρωνε την άλλη και όση κι αν ήταν η πίεση του χρόνου και του άγχους, εντούτοις ποτέ δεν ήρθαμε σε ρήξη. Με το τέλος της παράστασης δεν ακολουθεί το τέλος της επικοινωνίας αυτών που την απαρτίζουν. Όλοι μαζί φτιάξαμε μια οικογένεια, η οποία μας συγκινεί. Γνωρίζουμε πως ό,τι κι αν συμβεί στον καθένα από μας, οι υπόλοιποι είναι εκεί και έμπρακτα θα βοηθήσουν. Αυτό είναι η επιβράβευση για παιδιά και καθηγητές. Ευχαριστώ όλους όσους στάθηκαν δίπλα μας και βοήθησαν σε αυτή την παράσταση. Όλοι βοήθησαν, ο καθένας στον τομέα του και τους ευχαριστούμε πολύ γι' αυτό. Το μεγάλο μπράβο ανήκει βέβαια στα παιδιά που έδειξαν το ταλέντο τους και έδωσαν αυτό το άψογο αποτέλεσμα!!

Χαρούλα Αντωνίου, Φιλόλογος

Οι μικροί μας ηθοποιοί μιλούν για την εμπειρία τους στη φετινή μας θεατρική παράσταση ...

Η φετινή θεατρική μας παράσταση ήταν εξαιρετική!!! Συνεργαστήκαμε όλοι μαζί αρμονικά και γίναμε μία υπέροχη ομάδα, αλλά και συνάμα μία οικογένεια. Οι καθηγήτριές μας δούλεψαν πολύ σκληρά και τους αξίζουν τα καλύτερα. Εμείς από την πλευρά μας, προσπαθήσαμε για το καλύτερο δυνατό αποτέλεσμα. Θέλαμε, κυρίως, να περάσουμε εμείς καλά και έπειτα να δώσουμε ένα όμορφο αποτέλεσμα στο κοινό που θα μας παρακολουθούσε. Οι πρόβες του θεάτρου ήταν μία εμπειρία που πραγματικά δεν ξεχνιέται. Μαζεύομασταν τις Κυριακές και περνούσαμε τόσο ωραία!! Γελούσαμε με αρκετές σκηνές και γενικότερα περνούσαμε καταπληκτικά. Όλοι μας προσπαθήσαμε να δείξουμε τον καλύτερό μας εαυτό και τα καταφέραμε!!! Σημασία δεν έχει η πρωτιά ή το βραβείο αλλά το «ταξίδι». Δεν έχει αξία κανένα βραβείο μπροστά στο τι καταφέραμε να επιτύχουμε ηθικά και συναισθηματικά. Καταφέραμε να γίνουμε όλοι μια οικογένεια και αυτό μας βοηθούσε να ξεπερνούμε όλα μας τα προβλήματα. Όλοι γίναμε φίλοι μεταξύ μας, κάτι που κανείς δεν περίμενε. Αυτό το «ταξίδι» δεν έφτασε στο τέλος του με τη λήξη της θεατρικής μας παράστασης, γιατί έχουμε πάρα πολλά ακόμη να ζήσουμε μαζί.

Ευαγγελία Αλεξάνδρου, Β'2

Η προσωπική μου εμπειρία στο θέατρο ήταν από τις καλύτερες της ζωής μου! Αρχικά, ως μαθήτρια του Γυμνασίου Αραδίππου, είχα την ευκαιρία να εκπροσωπήσω το σχολείο μου σε πολλούς διαγωνισμούς όπως: το sC'ence fair, διαγωνισμούς σύνθεσης τραγουδιών και πολλά άλλα. Μπορώ με άνεση, όμως, να σας επιβεβαιώσω πως το θέατρο με έχει κάνει να καταλάβω πως η πραγματική αιτία και ο πόθος της ζωής και του ανθρώπου είναι οι αναμνήσεις, οι χαρές, οι λύπες, οι αποτυχίες που θα ζήσεις με τα άτομα που αγαπάς και περνάς τις ωραιότερες στιγμές και ώρες της μέρας σου!

Το θέατρο 2023-2024 ήταν το κάτι άλλο! Ήταν κάτι που δεν μπορούν να περιγράψουν τα λόγια μα μόνο οι αναμνήσεις. Ήταν ένα συναίσθημα που ο άνθρωπος ζει μόνο μια φορά στη ζωή του. Το θέατρο 2023-24 και οι καταπληκτικές καθηγήτριες που το ανέλαβαν μας δίδαξαν πολλά...όχι μόνο για το θέατρο ... αλλά και για την αγάπη και για τη φιλία που αναπτύξαμε μεταξύ μας. Χρειαζόταν έναν αλλιώςτικο χαρακτήρα αυτό το θεατρικό που μόνο οι χαρακτήρες που το αποτελούσαν μπορούν να αποδώσουν και την τελευταία λεπτομέρεια που είχε μέχρι και την τελευταία σταγόνα του.

Νιώθω πραγματικά ευλογημένη που είχα την ευκαιρία να συμμετάσχω σε κάτι τόσο μοναδικό για ακόμα μία φορά. Που κατάφερα να νιώσω αυτό το τελευταίο χειροκρότημα, που σε αφήνει άφωνο, ανακουφισμένο, ευτυχισμένο, συγκινημένο ...

αυτό το τελευταίο χειροκρότημα που σε κάνει να καταλάβεις πως όλη η σκληρή δουλειά που έριξες, όλα τα δάκρυα από τον θυμό, όλες οι φορές που ήθελες να τα παρατήσεις και πάντα έδινες ακόμα μία ... ακόμα μία ... ακόμα μία ευκαιρία ... ΑΠΟΔΩΣΑΝ! Εκείνο το χειροκρότημα που σε κάνει να νιώσεις αγαπητός και πως τα κατάφερες. Εκείνο το χειροκρότημα που φέρνει δάκρυα στα μάτια και καταλήγει σε μία τελευταία ομαδική αγκαλιά, σε ένα «ηθοποιοί μου τα καταφέραμε!».

Στους φίλους που θα είναι πάντα εκεί να σε στηρίζουν σε ό,τι χρειαστείς ακόμα και όταν όλες οι ατέλειωτες Κυριακές έχουν τελειώσει ακόμα και όταν η τελευταία πρόβα επι τόπου πριν να βγεις μπροστά στο κοινό έχει τελειώσει ... ακόμα και όταν τα πάρτυ στα παρασκήνια 10 λεπτά πριν να βγεις στη σκηνή έχουν τελειώσει ... όταν τα «surprises» στα γενέθλια σου έχουν τελειώσει ... όταν η τελευταία ομαδική φωτογραφία έχει τελειώσει ... και ακόμα είναι εκεί. Σου φωνάζουν το πρωί καλημέρα ... σου φωνάζουν από μακριά όταν σε δουν στον δρόμο για να σου πουν ένα γεια ... όταν χρειαστεί συμπαράσταση ένα μέλος της ομάδας κάνουν ό,τι μπορούν να βρεθούν την ίδια στιγμή ΕΚΕΙ για να του δώσουν την αγκαλιά της παρηγοριάς και να του πουν πως όλα θα πάνε καλά ως μια μεγάλη οικογένεια! Όταν σου εμπιστεύονται μυστικά ... όταν είστε μαζί, είστε στα πατώματα από δακρυα γέλιου και χαράς ΟΤΑΝ ΟΤΑΝ ... ΟΤΑΝ.

Τότε μία αληθινή ομάδα έχει γεννηθεί, μια αληθινή οικογένεια!

Τότε θα καταλάβεις πως έχεις βρει το άλλο σου μισό ... έχεις βρει την Αριάδνη, τη Θεοδώρα, τον Δημήτρη, τον Σωτήρη, τον Χριστόδουλο, την Κατερίνα, τη Γεωργία, τον Άρη, τον Χρίστο, τον Κλέοπα, την Ιωάννα, την Άννα, τον Τάκη, τη Μαργαρίτα, τον Πέτρο, τον Αντρέα, την Ευαγγελία, την Κατερίνα και στα άτομα που δημιούργησαν αυτή την οικογένεια ...! Κυρία Χαρά, κυρία Μαρία, σας αγαπούμε από τα βάθη της ψυχής μας.

Αν η αγάπη που έχω γι' αυτά τα άτομα μπορούσε να περιγραφεί με λόγια, αυτή η περιγραφή δεν θα είχε τελειωμό. Αυτό, όμως, το οποίο μπορεί να κρατήσει αυτές τις αναμνήσεις ονομάζεται: «ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ»!!!

Αντωνιέττα Ευαγγέλου, Γ8

Η εμπειρία του θεάτρου ήταν για μένα ανεπανάληπτη και απίστευτα όμορφη! Ήρθα σε επαφή με το είδος του αρχαίου δράματος και με την ηθοποιία. Ήταν πραγματικά κάτι πρωτόγνωρο για μένα και μοναδικό!! Η σκέψη του να ξέρεις ότι έκανες μία προσπάθεια, για να φτάσεις στη στιγμή της παράστασης, μπροστά σε πάρα πολύ κόσμο δεν περιγράφεται με λόγια!!!

Αλεξανδρος Χ" Ττοφής, Α'9

Σαν τώρα το θυμάμαι, να βρίσκομαι έξω από την αίθουσα και να περιμένω να με φωνάξουν για να κάνω την «audition» για το θέατρο. Θυμάμαι να μπαίνω μέσα στην αίθουσα με αγωνία. Τόσες σκέψεις να στριφογυρίζουν στο μυαλό μου «Θα είμαι καλή;». Ήταν η πρώτη μου φορά σε κανονικό θέατρο άλλωστε! Θυμάμαι να το μετάνιωνα λόγω των σκέψεων, αλλά στο τέλος το πήρα απόφαση ότι θα το κάνω και ήταν η καλύτερη απόφαση που πήρα στα 14 ολόκληρα χρόνια της ζωής μου! Εύχομαι στον καθένα από εσάς να μπορέσει να ζήσει ό,τι έζησα κι εγώ, γιατί αξίζει! Έκανα την ακρόαση, λοιπόν, και μου άρεσε και στις υπεύθυνες καθηγήτριες πρέπει να άρεσε, γιατί με πήραν τελικά!!! Ήμουν στο θέατρο! Για πρώτη φορά στη ζωή μου! Ήταν αγχωτικό, αλλά και φανταστικό συνάμα! Μία

καινούργια σελίδα για το βιβλίο της ζωής μου, μία καινούργια εμπειρία, μία καινούργια γνώση! Αρχίσαμε τις πρόβες και μέσα από αυτές έκανα καινούργιες φιλίες και το σημαντικότερο πολλές αναμνήσεις ... καλές αναμνήσεις που θα μείνουν για πάντα στα βάθη της καρδιάς μου. Ήμασταν όλοι μία ομάδα. «ΛΥΣΙΣΤΡΑΤΗ» μία λέξη με πολλές αναμνήσεις, που κρατάει μέσα της γέλια, κλάματα, χαρές και λύπες. Σημασία, όμως, έχει που τα ζήσαμε όλοι μαζί, σαν μία ομάδα. Είναι αλήθεια ότι η «Λυσιστράτη» ήταν το καλύτερο γεγονός της ζωής μου και θα παραμείνει έτσι για πάντα. Οι ωραίες αναμνήσεις μένουν πάντα στην καρδιά μας.

Κατερίνα Νικολάου, Γ'8

Τσικνοπέμπτη

Όπως κάθε χρόνο, έτσι και φέτος γιορτάσαμε στο σχολείο μας το παραδοσιακό έθιμο της Τσικνοπέμπτης! Η μέρα περιλάμβανε άφθονο φαγητό, μουσική, χορό και φυσικά, πολύ κέφι. Ιδιαίτερες ευχαριστίες στον Σύνδεσμο Γονέων και Κηδεμόνων του σχολείου μας που ανέλαβε την τροφοδοσία και το ψήσιμο καθώς και για όλη την πολύτιμη προσφορά και συμβολή τους στην πραγματοποίηση της ημέρας αυτής!

25η Μαρτίου

Στις 22 Μαρτίου πραγματοποιήθηκε ο ενδοσχολικός εορτασμός της 25ης Μαρτίου 1821 με τίτλο: «Ελλάς ηρώων μητέρα, φίλη γλυκεία πατρίδα μου». Ο εορτασμός συμπεριλάμβανε πλούσιο οπτικοακουστικό υλικό, το Κοντάκιο του Ακάθιστου Ύμνου, απαγγέλθηκαν ποιήματα, παρουσιάστηκαν επετειακά δρώμενα, ακούστηκαν τραγούδια από τη χορωδία του σχολείου μας και η εκδήλωση ολοκληρώθηκε με παραδοσιακούς ελληνικούς χορούς και τον Εθνικό Ύμνο.

Συμμετοχή του σχολείου μας στη μαθητική παρέλαση της 25ης Μαρτίου 2024. Συγχαρητήρια στα παιδιά και στους καθηγητές τους.

Διήμερο Εργασίας

Στο πλαίσιο του Διημέρου Εργασίας, το Γυμνάσιό μας πραγματοποίησε μια σειρά δραστηριοτήτων για τους μαθητές και τις μαθήτριες της Γ' τάξης, υπό την ευθύνη της Επιτροπής Διημέρου Εργασίας.

Την Τετάρτη 20 Δεκεμβρίου 2023, παρουσιάστηκε στους μαθητές και τις μαθήτριες το Αναβαθμισμένο Πρόγραμμα Σπουδών της Τεχνικής Εκπαίδευσης από την Καθηγήτρια Συμβουλευτικής και Επαγγελματικής Αγωγής της Τεχνικής Σχολής Λάρνακας κ. Βικτώρια Ράπτη. Ακολούθησε ενημέρωση σε θέματα Οικονομικών μαθημάτων από τον καθηγητή Οικονομικών μαθημάτων του Λυκείου Αραδίππου κ. Βασίλη Νικολαΐδη.

Την ίδια μέρα πραγματοποιήθηκε βραδινή ενημερωτική διάλεξη για τους γονείς των μαθητών και μαθητριών της Γ' τάξης με θέμα «Τα ωρολόγια προγράμματα, οι επιλογές και τα εξεταζόμενα μαθήματα, τόσο του Λυκείου όσο και των Τεχνικών Σχολών». Ομιλητές ήταν η κ. Θέα Σάουρου και η κ. Χριστίνα Αδάμου, καθηγήτριες Συμβουλευτικής και Επαγγελματικής Αγωγής του Σχολείου μας και ο κ. Ιάκωβος Σταύρου Βοηθός Διευθυντής στην Τεχνική Σχολή Λάρνακας.

Την Πέμπτη 1η Φεβρουαρίου 2024, πραγματοποιήθηκε επίσκεψη και ξενάγηση στα διάφορα εργαστήρια της Τεχνικής Σχολής Λάρνακας

Το Διήμερο εργασίας ολοκληρώθηκε την Τρίτη, 13 Μαρτίου 2024 με την επίσκεψη των τμημάτων της Γ' τάξης στο Πανεπιστήμιο UCLAN, κατά την οποία οι μαθητές και μαθήτριες είχαν την ευκαιρία να πάρουν μια γεύση από την Τριτοβάθμια Εκπαίδευση. Ενημερώθηκαν αδρομερώς για τα προσφερόμενα Προγράμματα Σπουδών.

Α' Μονοήμερο Εκπαιδευτικού

Ο κ. Γιώργος Βασιλείου, Λειτουργός του γραφείου του Διευθυντή Τεχνικής Εκπαίδευσης, κ. Ηλία Μαρκατζή, μας μίλησε για θέματα ασφάλειας στον σχολικό χώρο.

Η ερευνήτρια, ιστορικός και συγγραφέας, δρ. Νάσα Παταπίου από το Ριζοκάρπασο, μας μίλησε για την ιστορία και τον πολιτισμό της χερσονήσου της Καρπασίας.

Η Β.Δ.Α' του σχολείου μας, κ. Ελένη Αδάμου, μας παρουσίασε το θέμα της αξιολόγησης των μαθητών.

Β' Μονοήμερο Εκπαιδευτικού

Η Δρ. Ελεονώρα Παπαλεοντίου, αναπληρώτρια Καθηγήτρια Ψυχολογίας στο Ευρωπαϊκό Πανεπιστήμιο ανέπτυξε το θέμα της παραβατικότητας στις σχολικές μονάδες.

Ο Δρ. Χαράλαμπος Χοτζάκογλου, πρόεδρος της Εταιρείας Κυπριακών Σπουδών και Διευθυντής του Παγκόσμιου Βήματος Θρησκειών και Πολιτισμών της Ιεράς Μονής Κύκκου μας ενημέρωσε για τις προσπάθειες επαναπατρισμού θρησκευτικών κειμηλίων.

Ο κ. Χρίστος Παναγή, Διευθυντής των Κ.Ι.Ε. Αραδίππου, μας ενημέρωσε για τα προγράμματα των Κ.Ι.Ε.

Επίσκεψη στο «Σπίτι της Ευρωπαϊκής Ένωσης»

Τα τμήματα Γ'1 και Γ'8 πραγματοποίησαν εκπαιδευτική επίσκεψη στο Σπίτι της Ευρωπαϊκής Ένωσης στη Λευκωσία. Κατά τη διάρκεια της επίσκεψής τους, ενημερώθηκαν από τον κ. Γεώργιο Στυλιανού για θέματα που αφορούν στη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Οι μαθητές έθεσαν ερωτήματα και εξέφρασαν τις απόψεις τους.

Επίσκεψη στο Παγκύπριον Γυμνάσιον και στο Μουσείο Αγώνος στη Λευκωσία.

Διάλεξη της Ευρωβουλευτριάς, κ. Ελένης Σταύρου στους μαθητές της Γ' Τάξης.

Η κ. Σταύρου ενημέρωσε τους μαθητές για τους θεσμούς και τη λειτουργία της Ε.Ε., με στόχο την καλλιέργεια της ενεργού πολιτότητας, ώστε οι μαθητές να γίνουν υπεύθυνοι και ενεργοί πολίτες.

Εικαστική δράση «Εικαστικές Σημάνσεις»

Κατασκευές με ανακυκλώσιμα υλικά στην πλατεία Ευρώπης στη Λάρνακα.

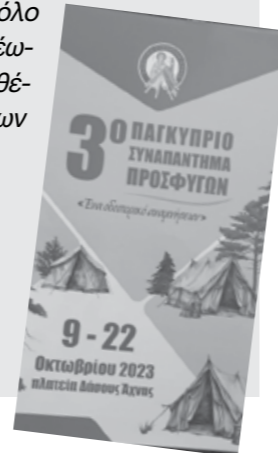
3ο Παγκύπριο Συναπάντημα Προσφύγων

Τον Οκτώβριο τα τμήματα της Γ' Γυμνασίου του Σχολείου μας επισκεφθήκαμε τον προσφυγικό καταυλισμό στο Δασάκι της Άχνας. Μπορώ να πω ότι αυτή μας η επίσκεψη στον τόπο που φιλοξένησε τόσους πρόσφυγες εν καιρώ πολέμου μας ευαισθητοποίησε αρκετά και είδαμε με άλλη ματιά τη ζωή εκτιμώντας το κάθε τι που στις μέρες μας οι περισσότεροι θεωρούμε δεδομένο. Όταν φτάσαμε, ακούσαμε μια «κατάθεση ζωής» ενός πρόσφυγα η οποία μας συγκίνησε και μας μετέφερε τα έντονα συναισθήματα αυτών των ανθρώπων που έζησαν τόσο δύσκολα και βίωσαν αντίξοες συνθήκες. Ύστερα, μας έδειξε το «εκκλησάκι μνημείο», ένα μνημείο αφιερωμένο στους ήρωες του πολέμου. Παρ' όλες τις δυσκολίες κανένας απ' αυτούς δεν έχασε την πίστη του. Αυτή τους καθοδηγούσε και τους κρατούσε ζωντανούς. Τους έδινε δύναμη να «σηκωθούν» και να ξαναφτιάξουν τη ζωή τους. Ακολούθησε μια περιήγηση στους ειδικά διαμορφωμένους χώρους οι οποίοι αναπαριστούσαν τον τρόπο ζωής των προσφύγων έξω στο δάσος, μακριά από τα σπίτια τους. Αντίσκηνα παντού,

ρούχα ελάχιστα, όπως και τρόφιμα. Λύπη, στεναχώρια αλλά και αγανάκτηση, θυμός για αυτούς που ξεκίνησαν αυτό τον πόλεμο, που μόνο δυστυχία φέρνει στους ανθρώπους και απόγνωση. Δεν ήξεραν τι είχαν απογίνει τα αγαπημένα τους πρόσωπα ή τα πρόσωπα της οικογένειάς τους. Ανατριχίλα και έντονο χρέος απέναντί τους να φανούμε άξιοι και να δώσουμε ένα τέλος σε αυτή τη θλιβερή ιστορία. Δέος στους ανθρώπους αυτούς που έστησαν ξανά τη ζωή τους από την αρχή παρόλο που έχασαν τα πάντα. Υπόσχεση και υποχρέωσή μας είναι να αγωνιστούμε για την απελευθέρωση της πατρίδας μας και την επιστροφή των προσφύγων στις πατρογονικές τους εστίες.

Ελένη Σιούφτα Γ'6

Στις 9 Οκτωβρίου 2023, είχαμε την ευκαιρία να επισκεφθούμε με το σχολείο μας, τους προσφυγικούς καταυλισμούς στην πλατεία του Δάσους Άχνας, στο πλαίσιο του 3ου Παγκύπριου Συναπαντήματος προσφύγων «Ένα οδοιπορικό αναμνήσεων»! Πραγματικά, βλέποντας τις συνθήκες και τα τσαντέρια μέσα στα οποία έζησαν οι πρόσφυγες και ακούγοντας συγκλονιστικές ιστορίες ζωής με πλημμύρισαν ανάμεικτα συναισθήματα. Δεν ξέρω από πού να αρχίσω και πού να τελειώσω! Από τη μία ένωση θυμό και εκνευρισμό αφού η εισβολή των τούρκικων στρατευμάτων στην Κύπρο σκότωσε, βίασε, λεηλάτησε, κατέστρεψε ανθρώπους, οικογένειες, πόλεις και χωριά μοιράζοντας την πατρίδα μας στα δύο. Ακόμα, ένωση συγκλονισμό, απελπισία, απόγνωση, θλίψη και τεράστια συγκίνηση αφού συνειδητοποίησα με πόσο βίαιο τρόπο όλοι αυτοί οι άνθρωποι έχασαν τα σπίτια τους, τις οικογένειές τους, τις περιουσίες τους και γενικά την προηγούμενη ζωή τους. Επιπλέον, καταδικάστηκαν στη φτώχεια, στην αρρώστια, στην ανεργία και ήταν γεμάτοι με ανασφάλεια, δυστυχία, και φόβο χωρίς να ξέρουν τι μπορεί να συμβεί από τη μια στιγμή στην άλλη.

Παράλληλα, ένωση θαυμασμό για τους πρόσφυγες, οι οποίοι μπόρεσαν να μαζέψουν τα συντρίμμια τους και να ξαναφτιάξουν τη ζωή τους. Αυτή η επίσκεψη με σημάδεψε και με έκανε να αντιληφθώ και να αισθανθώ για λίγο, τις δυσκολίες αυτών των ανθρώπων και τον τρόπο με τον οποίο κατάφεραν να επιζήσουν και να συνεχίσουν τη ζωή τους. Στεναχωριέμαι αφάνταστα αφού αυτά τα τραγικά γεγονότα συμβαίνουν μέχρι σήμερα αλλά την ίδια στιγμή, θωρακίστηκα με αφάνταστο πείσμα. Πρέπει να αγωνιστούμε ενωμένοι για την απελευθέρωση της πατρίδας μας και για την επιστροφή των προσφύγων στα σπίτια τους και στις πατρογονικές τους εστίες!!!

Κυριακή Καρατζιά Γ'6

Στα πικρά χνάρια της προσφυγιάς...

Στις 10 Οκτωβρίου 2023, οι Γ τάξεις του σχολείου μας, επισκεφθήκαμε το «3ο Συναπάντημα Προσφύγων» στο Δασάκι της Άχνας. Για μένα ήταν μια πολύ ιδιαίτερη εμπειρία, αφού όλοι οι παππούδες και γιαγιάδες μου είναι πρόσφυγες. Πολλές φορές μου διηγήθηκαν την εισβολή, τη ζωή στο τσαντίρι. Είμαι ευγνώμων που το Σχολείο μου έδωσε τη δυνατότητα να «περπατήσω στα χνάρια» των προσφύγων. Να δω από κοντά τον τρόπο ζωής τους μόλις εκδιώχθηκαν από τα σπίτια τους, αφήνοντας πίσω ό,τι είχαν και δεν είχαν. Να συνειδητοποιήσω τη δυσκολία να επιβιώσουν κάτω από τα δέντρα και στα τσαντίρια,

πιστεύοντας πως σε 12-15 μέρες θα γυρίζαν πίσω στα σπίτια και στη ζωή τους.

Στο Δασάκι, αυτό που μου έκανε εντύπωση είναι το μνημείο, χτισμένο στο σημείο όπου οι πρόσφυγες προσεύχονταν. Το μνημείο έχει όψη σκηνής. Το ύφασμα της κυματίζει όπως τη θάλασσα της Αμμοχώστου και έχει το χρυσαπό χρώμα της αμμουδιάς της. Τα καρφιά μπηγμένα στο έδαφος συμβολίζουν την πληγωμένη σάρκα της Κύπρου μας, χωρισμένη στα δύο. Εκείνη τη στιγμή ένιωσα ένα σφίξιμο στην καρδιά, αφού λόγω αυτών τον «καρφιών» δεν ζω τώρα στην πατρίκη μου γη.

Αυτό που με τάραιξε περισσότερο είναι όταν μας ξενάγησαν στον χώρο και είδα τις άθλιες συνθήκες ζωής τους. Κοιμόντουσαν στο έδαφος μέσα στα τσαντίρια, εκτεθειμένοι στον άνεμο, τη βροχή, το χαλάζι. Μαγείρευαν σε εστίες από πέτρες, έκαναν μπάνιο με το λίγο νερό που τους έδιναν οι Άγγλοι. Με ένα-δύο γιατρούς να τους παρέχουν περίθαλψη για κάτι πολύ σοβαρό, λίγο φαγητό και ρούχα από τη Μέμνιμα και τον Ερυθρό Σταυρό. Ποτέ δεν θα μπορούσα να φανταστώ πως θα μπορούσαν αυτά τα απλά πράγματα που είναι δεδομένα για εμένα, να είναι πολυτέλεια για κάποιους άλλους.

Με την επίσκεψη στο Δασάκι είδαμε όλοι και αισθανθήκαμε κάτι από τον πόνο των παππούδων μας όταν εκδιώχθηκαν από τα σπίτια τους. Αλλά και κάθε άλλου πρόσφυγα που υποφέρει στις μέρες μας, λόγω των πολέμων που δεν σταματούν να μαίνονται σε κάθε γωνιά του πλανήτη.

Παναγιώτα Λιβίτζη Γ'7

Βιωματικό ποιητικό εργαστήρι

Ένα όμορφο, δημιουργικό συναπάντημα πραγματοποιήθηκε στις 15 Μαρτίου στο Λύκειο Λιβαδιών στη Λάρνακα. Μια ομαδική δραστηριότητα με συμμετέχοντες μαθητές μαζί με τους συντονιστές καθηγητές τους, από το Γυμνάσιο Αραδίππου, το Γυμνάσιο Λιβαδιών και το Γυμνάσιο Ξυλοτύμπου, συναντήθηκαν με τους μαθητές και καθηγητές του Λυκείου Λιβαδιών, που μας φιλοξένησαν με ενθουσιασμό στο σχολείο τους.

«Συναντιόμαστε στο βλέμμα του ήλιου, στο φως του φεγγαριού, μια χαραμάδα στο κλειστό παράθυρο να γίνει δύναμη ζωής».

Μαθητές και καθηγητές έγραψαν ποίηση, συνοδευόμενη από μουσική υπόκρουση αλλά και ζωγραφιές των μαθητών. Υπό την καθοδήγηση της κ. Χρυσούλας Αλεξάνδρου, ΕΜΕ Φιλολογικών μαθημάτων και ποιήτριας.

Οι μαθητές που συμμετείχαν ήταν οι

Δημήτριος Καρίττεβλης Ιεροδιακόνου Γ'8, Στέλιος Στυλιανού Γ'8, Μιχαέλα Στυλιανού Γ'8, Βασίλης Καρανικόλας Γ'6 και Μιχαήλ Νικήτας Λαγουδιανάκης Γ'6.

Το τελικό ποίημα, που σχετίζεται και με την θλιβερή επέτειο των 50 χρόνων από την τουρκική εισβολή στην Κύπρο, είναι το εξής:

Εμένα με ρώτησε κανείς;
 Γεννήθηκα σε ένα ακρογιάλι
 σε μια άλλη εποχή
 Εκεί
 Οι ροδανθοί ανάσαιναν
 το ποτάμι κυλούσε απονήρευτο
 πίνουμε τον καφέ μας στα σκαλιά του Άη Λια
 και χανόμασταν στα όνειρά μας
 Ένας κρότος αλλόκοτος και ξαφνικός
 Ένας κόμπος ανάκατος και πνιγηρός
 σιδερένια τα πουλιά
 τα μπαλκόνια κλείσανε
 τα όνειρα σκουριάσανε
 οι καμπάνες βουβάθηκαν
 Άσσια, Επτακώμη, Παλαίκυθρο, Πυρόι
 πολλά τα χρόνια
 Ξύπνησα στο αντίσκηνο
 Εμένα με ρώτησε κανείς;

Ο Άγιος Ηγούμενος Εφραίμ, της Ιεράς Μονής Μεγίστης Βατοπαιδίου, επισκέφθηκε το σχολείο μας και μίλησε στους μαθητές για το θεάρεστο έργο τους.

Ο Διευθυντής του Σχολείου μας, κ. Φίλιππος Κουμίδης, τον καλωσόρισε: «Ανέκφραστα είναι τα αισθήματα χαράς και συγκίνησης από την αγαλλίαση που προκύπτει μέσα από την χαριτόβρυτη επίσκεψή σας στο Γυμνάσιο Αραδίππου, ώστε να μας απευθύνετε παραμυθητικούς και καθοδηγητικούς λόγους που τόσο έχει ανάγκη, όχι μόνο η μαθητιώσα νεολαία μας, αλλά και εμείς οι μεγαλύτεροι».

Εκδήλωση 1ης Απριλίου και μνήμης Γρηγόρη Αυξεντίου

Ιδιαίτερη είναι για μας τους Ελληνοκύπριους η σημασία της επετείου της Έναρξης του Απελευθερωτικού Αγώνα του 1955-59. Κάθε χρόνο τέτοια μέρα τα βάσανα, οι αγώνες και οι προσπάθειες των προγόνων μας για την πολυπόθητη ελευθερία και την Ένωση με την Ελλάδα. Φέτος τιμήσαμε τη μνήμη του ήρωα Γρηγόρη Αυξεντίου στην ίδια εκδήλωση.

Η εκδήλωσή μας στηρίχθηκε σ' ένα γράμμα του δημοσιογράφου Ανδρέα Καουρή, συγχωριανού του Γρηγόρη Αυξεντίου, που έγραψε χρόνια μετά τη θυσία του ήρωα αυτό το γράμμα-ύμνο-απολογία στον ήρωα, εξυμνώντας τον και παράλληλα προσπαθώντας να χωρέσει σε τέσσερις σελίδες χαρτί μια τόσο μεγαλειώδη μορφή όπως ο Γρηγόρης Αυξεντίου.

Μέσα από τη δραματοποίηση του γράμματος, τα κείμενα, τα τραγούδια και το χορευτικό που παρακολούθησαμε προσπαθήσαμε να αντιληφθούμε το μεγαλείο της θυσίας του Γρηγόρη Αυξεντίου. Ας είναι φάρος φωτεινός στον δύσκολο δρόμο που διανύουμε για την απελευθέρωση της πατρίδας μας.

Διεθνής Ημέρα Γαλλοφωνίας

Η Γαλλική Γλώσσα συνεχίζει να κατέχει σημαντική θέση στον κόσμο: μοναδική γλώσσα που ομιλείται και στις πέντε Ηπείρους, όπως και η αγγλική, η γαλλική παραμένει γλώσσα συνεργασίας των διεθνών οργανισμών στην Ευρώπη καθώς και στην Αφρική.

Σε όλες τις γαλλόφωνες χώρες καθώς και στις 56 χώρες μέλη του Διεθνούς Οργανισμού Γαλλοφωνίας, τα γαλλικά, στις 20 Μαρτίου, έχουν την τιμητική τους. Στο πλαίσιο του εορτασμού της διοργανώνονται εκδηλώσεις και στις πέντε Ηπείρους. Έτσι και εμείς στο Γυμνάσιο Αραδίππου γιορτάσαμε την Ημέρα αυτή με έντονο γαλλικό άρωμα, μέσα από τους ήχους της Γαλλικής μουσικής και μια γεύση από γαλλικά προϊόντα.

Συμμετοχή του σχολείου μας στο Πρόγραμμα «Έρευνητές και Ερευνήτριες στα Σχολεία»

Επ' ευκαιρία της Παγκόσμιας Μέρας Καρκίνου, στις 4 Φεβρουαρίου, σε συνεργασία με το ίδρυμα Έρευνας και Καινοτομίας, είχαμε την τιμή να φιλοξενήσουμε στο σχολείο μας τη Δρ. Έλενα Χατζημηπέ, Λέκτορα στο Ευρωπαϊκό Πανεπιστήμιο Κύπρου.

Σκοπός της διάλεξης ήταν η ενημέρωση για τις νέες έρευνες στην επιστήμη της Διατροφολογίας και η σημασία της Διατροφής στην Πρόληψη κατά του καρκίνου και άλλων ασθενειών. Η διάλεξη διεξήχθη με επιτυχία σε μαθητές και καθηγητές του σχολείου μας.

Διάλεξη με θέμα «Εξερευνώντας την άγρια ζωή της Κύπρου και η σημασία της για το περιβάλλον».

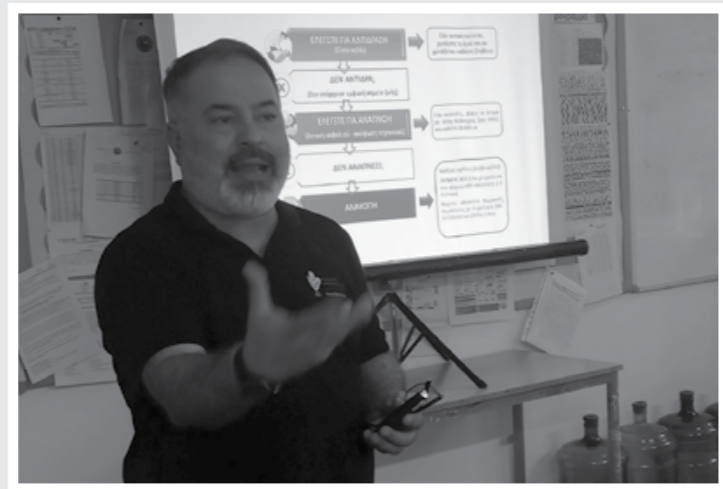
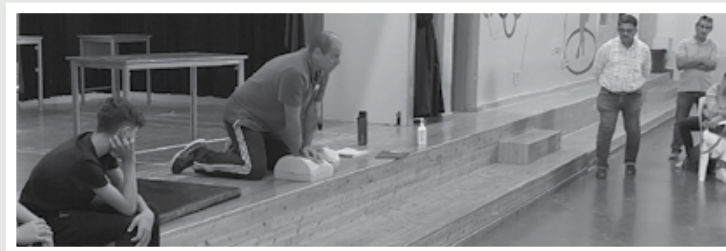
Είχαμε την τιμή να φιλοξενήσουμε στο σχολείο μας τον φωτογράφο, Γιώργο Παπαπέτρου, ο οποίος οργάνωσε ειδικές παρουσιάσεις για την άγρια ζωή και πανίδα της Κύπρου μέσα από τις οποίες τονίζει τη σημασία της διατήρησης της βιοποικιλότητάς μας σε σχολεία σε όλη την Κύπρο.

Η παρουσίαση αποτελείτο από βίντεο και φωτογραφικό υλικό που αποτύπωνε την άγρια ζωή της Κύπρου μαζί με πληροφορίες για κάθε είδος και τον ρόλο που διαδραματίζει στο οικοσύστημα τόσο της Κύπρου όσο και της ευρύτερης περιοχή της Αφρικής και Ευρώπης. Αυτή η παρουσίαση είχε ως στόχο να εμπνεύσει τους μαθητές να εκτιμήσουν τη φύση και να τους μάθουν να σέβονται και να προστατεύουν το περιβάλλον μας. Οι μαθητές είχαν την ευκαιρία να συνομιλήσουν με τον κ. Παπαπέτρου και να θέσουν ερωτήσεις επί του θέματος.

Σεμινάρια Πρώτων Βοηθειών

Στο πλαίσιο της εβδομάδας εκστρατείας ενημέρωσης και ευαισθητοποίησης του κοινού για την επανεκκίνηση της καρδιάς πραγματοποιήσαμε σεμινάρια πρώτων βοηθειών και επίδειξη καρδιοαναπνευστικής αναζωογόνησης ΚΑΡΠΑ

Επίσκεψη αντιπροσωπείας του 6ου Γυμνασίου Γαλατσίου

Το Γυμνάσιό μας υποδέχτηκε καθηγητές και μαθητές του Γυμνασίου Γαλατσίου και πραγματοποιήθηκε εκδήλωση προς τιμήν τους. Ο Διευθυντής μας, κ. Φίλιππος Κουμίδης, τους ευχαρίστησε για τη χαρά και την τιμή να τους φιλοξενήσουμε έστω για λίγο στο Γυμνάσιο του Δήμου μας και τόνισε ότι ευελπιστούμε σε μια στενότερη συνεργασία σε εκπαιδευτικά θέματα και ζητήματα ορθής διαχείρισης της εφηβικής νεολαίας μας.

Ημέρας της Γυναίκας

Στο πλαίσιο της Ημέρας της Γυναίκας, στις 8 Μαρτίου, φιλοξενήσαμε την Παγκόσμια Πρωταθλήτρια Jiu-Jitsu, Ελευθερία Χριστοδούλου, σε διάλεξη με θέμα: «Γυναίκα-Αθλητισμός-Αυτοάμυνα».

Συμμετοχή των μαθητών μας στο πρόγραμμα «Θρησκευτικές περιηγήσεις».

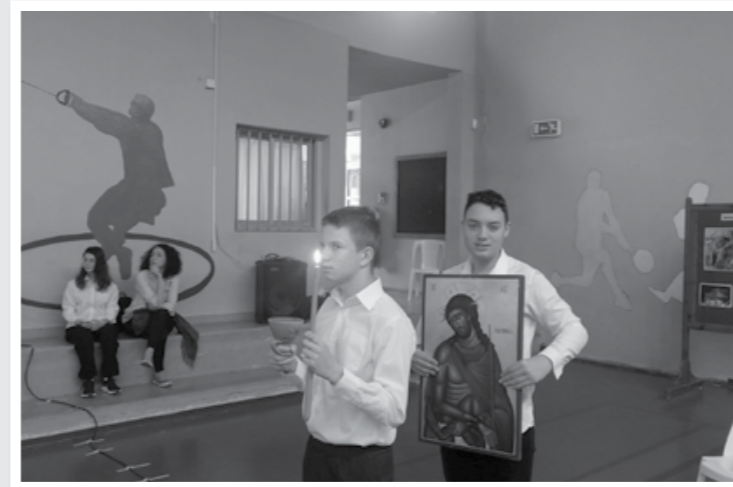

Συμμετείχαν οι μαθητές:
 Άρης Πετροσιάν Γ'3,
 Τριαντάφυλλος Σινγκ Γ'3,
 Κατερίνα Νικολάου Γ'8,
 Γεωργία Πάνου Γ'8

Εκδήλωση για το Πάσχα

Οι μαθητές μας «ακολούθησαν» τα βήματα του Θείου Πάθους, από την ανάσταση του Λαζάρου, μέχρι τη Σταύρωση, την Ταφή και την Ανάσταση. Μαζί με το θρησκευτικό νόημα βίωσαν και την παράδοση, τα ήθη, τα έθιμα και τις παραδόσεις των Κυπρίων για τη Λαμπρή.

Ημέρα Ομίλων

Φωτογραφίες από τις δράσεις των Ομίλων του σχολείου μας.

Όμιλος Εικαστικών Τεχνών - Αρχαιολογικό Μουσείο Λάρνακας

Ιστορικός Όμιλος - Μουσείο Πιερίδη

Φιλοζωικός Όμιλος – Πάρκο καμήλων

Ορειβατικός Όμιλος - Μουσείο Ψευδαισθήσεων

Ημέρα Ομίλων

Φωτογραφίες από τις δράσεις των Ομίλων του σχολείου μας.

Αθλητικός Όμιλος - Ολυμπιακό Κολυμβητήριο Λάρνακας και Γήπεδο «Κίτιον»

Θρησκευτικός Όμιλος - Μονή Αγίας Θέκλας

Δημοσιογραφικός όμιλος - Επίσκεψη στη Βουλή των Αντιπροσώπων.

Αδελφοποίηση με το 2ο Γυμνάσιο Καλυβίων στην Αθήνα

Με πρωτοβουλία του σχολείου μας πραγματοποιήθηκε αδελφοποίηση με το 2ο Γυμνάσιο Καλυβίων στην Αθήνα, με πρώτη δράση την εκπαιδευτική εκδρομή ομάδας μαθητών και καθηγητών στην Αθήνα στις 17 – 21 Ιουνίου 2024.

Η ομάδα αποτελείτο από 34 μαθητές και 10 καθηγητές.

Η επίσκεψη περιλάμβανε δρώμενα, χορούς και τραγούδια.

Κατά τη διαμονή μας στην Αθήνα, οι μαθητές ξεναγήθηκαν στην Ακρόπολη, σε αρχαιολογικούς χώρους και μνημεία και έζησαν στιγμές ξενισιάς στο Σούνιο και στο Ναύπλιο.

Με βαθειά αισθήματα χαράς, εθνικής συγκίνησης και αγαλλίασης πατούμε σήμερα τα ιστορικά χώματά σας, με την τρισχιλιετή ιστορία τους, την οποία φανερώνουν οι αρχαιοελληνικοί Κούροι που περίτεχνα λάξεψαν οι πρόγονοί σας, αλλά και τα υπόλοιπα βυζαντινά και λοιπά μνημεία.

Αυτά δηλώνουν τη βαριά ιστορική και πολιτιστική κληρονομιά στην οποία είστε μέτοχοι και την ευθύνη που απορρέει για διατήρησή της και δημιουργική παραπέρα πρόοδο και πορεία. Στα ίδια χνάρια περπατεί και η μαρτυρική Μεγαλόνησος, στις εσχατιές της πονεμένης Ρωμιοσύνης, που στον τόπο μας σκληρά δοκιμάζεται από τη βάναυση Τουρκική εισβολή και κατοχή για 50 τόσα χρόνια που φέτος συμπληρώνονται.

Κοινοί οι αγώνες λοιπόν, τα ιδανικά και οι αξίες για τα οποία αγωνιζόμαστε.

Η αδελφοποίηση είναι μια πράξη ιερή και διακατέχεται από αφειδώλευτη αγάπη και στενή φιλία και την επισφραγίζουμε σήμερα με την επίδοση πλακέτας, ώστε να κοσμή τα δύο εκπαιδευτήριά μας .

Από σήμερα έχετε ένα δικό σας σπίτι στην Κύπρο, το Γυμνάσιο Αραδίππου.

Φίλιππος Κουμίδης

Εκπαιδευτικό Πρόγραμμα για Αντιρατσισμό/Εκπαίδευση για έναν Πολιτισμό Ειρήνης

Η εμπειρία μας στο πρόγραμμα «Imagine»

Παιδευμένοι στην καθημερινότητα μας, τα καθημερινά προβλήματα, είτε πιο μικρά είτε πιο σημαντικά, η ζωή μας κυλά, αγνοώντας την ιστορία του τόπου μας, των συνανθρώπων μας.

Η Κύπρος, και ιδιαίτερα η Λευκωσία, αποτελεί ένα κράμα πολιτισμών που σιγά σιγά έχουν γίνει ένα. Μια απλή περιήγηση στους δρόμους της παλαιάς πόλης, αναδεικνύει τους διάφορους πολιτισμούς διαφορετικών λαών και την ιστορία τους, που συμπίπτει με τη δική μας αλλά ταυτόχρονα διαφέρει.

Από τη σύντομη επίσκεψή μας, αποκομίσαμε εμπειρίες ζωής, μάθαμε ιστορίες για τους ανθρώπους που παρά τις διάφορες τους, συμπορεύθηκαν και εξελίχθηκαν, στηρίζοντας η μία κοινότητα την άλλη.

Αν μάθαμε κάτι από τη συμμετοχή μας στο πρόγραμμα «Imagine», είναι ότι οι άνθρωποι πάντα έβρισκαν τον τρόπο να επικοινωνήσουν ως άνθρωπος με άνθρωπο, ανεξαρτήτως εθνικότητας, θρησκείας και φρονημάτων. Και θέλουμε να ελπίζουμε ότι μπορούμε και εμείς.

Ευχαριστούμε τις συνοδούς καθηγήτριες μας, κυρία Χριστιάνα Δημητρίου, υπεύθυνη Β.Δ., και την κυρία Ελένη Αδάμου Β.Δ. Α', που μας χάρισαν αυτή την εμπειρία, η οποία θα μας συνοδεύει για όλη μας τη ζωή.

*You may say am a dreamer
But I am not the only one
I hope some day you'll join us
And the world will be as one.*

Imagine,

John Lennon

Μονάδα Ειδικής Αγωγής

ΚΑΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Πτήση Αγάπης

Τα παιδιά της Ειδικής Μονάδας του σχολείου μας είχαν την ευκαιρία να βιώσουν τη χαρά μιας πραγματικής πτήσης με αεροπλάνο, συμμετέχοντας στην «Πτήση Αγάπης», η οποία διοργανώνεται για 4η χρονιά από το Μεσογειακό Ίδρυμα Ασφάλειας Πτήσεων σε συνεργασία με τον Παγκύπριο Σύνδεσμο Αυτισμού και την TUS Airlines.

Παζαράκι Αγάπης

Στις 8 Δεκεμβρίου 2023 πραγματοποιήθηκε «Παζαράκι Αγάπης» από την Ειδική Μονάδα, στο οποίο διατέθηκε προς πώληση ζεστή σοκολάτα. Σκοπός της δράσης ήταν η ενίσχυση του ταμείου της Μονάδας.

Επίσκεψη κ. Χρύσως Λέφου

Η γνωστή σεφ Χρύσω Λέφου επισκέφτηκε το σχολείο μας και, μαζί με τα παιδιά της Ειδικής Μονάδας και παιδιά άλλων τμημάτων, έψησαν πουρέκια της αναρής.

Σκοπός της δράσης ήταν η κοινωνική συναναστροφή και αλληλεπίδραση των μαθητών της Ειδικής Μονάδας με τα υπόλοιπα παιδιά του σχολείου.

Οι μαθητές της Ειδικής Μονάδας επισκέφθηκαν την καφετέρια Freedom έξω από το σχολείο, όπου παρήγγειλαν φαγητό. Επίσης, επισκέφθηκαν τη φρουταρία Ζούρκα στην Αραδίππου, όπου ψώνισαν φρούτα και λαχανικά για το σπίτι τους. Ετοίμασαν λίστα από το σπίτι, ψώνισαν και πλήρωσαν μόνοι τους στο ταμείο. Σκοπός των δράσεων ήταν να μάθουν να αυτοεξυπηρετούνται.

Στις 13 Δεκεμβρίου 2023 οι μαθητές της Ειδικής Μονάδας επισκέφθηκαν τη δημοτική βιβλιοθήκη της Αραδίππου, όπου εκεί τους διαβάστηκε παραμύθι και ζωγράρισαν.

Μία ιστορία από τον Γιώργο...

Το μεσημέρι ο Γιώργος κάθισε στο τραπέζι για φαγητό με την οικογένειά του. Όμως δεν του άρεσε καθόλου το φαγητό. Η μητέρα του είχε φτιάξει κεφτέδες, πατάτες τηγανιτές και σαλάτα με φέτα.

- Μαμά, σου είπα πολλές φορές ότι δεν μου αρέσουν οι κεφτέδες!

- Γιώργο μου, είναι κρίμα να πετάξουμε το φαγητό. Υπάρχει πολύς κόσμος που πεινά.

Τον άφησαν στο τραπέζι μόνον του μέχρι να το φάει όλο! Τότε του μπήκε μια ιδέα. Αποφάσισε να το δώσει στον σκύλο του να φάει.

Όταν ο σκύλος έφαγε όλο το φαγητό, ο Γιώργος πήγε το πιάτο στην κουζίνα και όλοι χάρηκαν που έφαγε όλους τους κεφτέδες!

Γιώργος Ευθυμίου, Μαθητής της Ειδικής Μονάδας

Εντός των διαπολιτισμικών δράσεων του σχολείου, ο Γιώργος και η Ειρήνη, μαθητές της Ειδικής Μονάδας, μαγείρεψαν μεξικάνικο φαγητό!!!

Γράφω...
Κατασκευάζω...
Δημιουργώ...

Πρόγραμμα SEMEP

Ερευνητική μελέτη της βιοποικιλότητας των πεταλούδων στον κήπο του σχολείου μας κατά τους μήνες Δεκέμβριο - Απρίλιο.

Στόχος της έρευνας είναι η καταμέτρηση του πληθυσμού και των ειδών των πεταλούδων στον κήπο του Γυμνασίου Αραδίππου καθώς και η καταγραφή των αβιοτικών (θερμοκρασία, αέρα) και βιοτικών παραγόντων (είδη φυτών) του περιβάλλοντα τοπίου, που επηρεάζουν την ανάπτυξη των πεταλούδων.

Απώτερος σκοπός της έρευνας είναι να αναδειχθεί η οικολογική αξία των πεταλούδων μέσα στα οικοσυστήματα και να εντοπιστούν τυχόν παράγοντες που επηρεάζουν την ανάπτυξη και επιβίωση των πεταλούδων σε ένα οικοσύστημα.

Το σχολείο μας συμμετείχε για πρώτη χρονία στη μελέτη αυτή, η οποία ξεκίνησε στο τέλος Δεκεμβρίου. Η ομάδα αποτελείται από 11 μαθήτριες και έναν εκπαιδευτικό.

Οι καταμετρήσεις έγιναν με μεράκι κάθε δύο βδομάδες για 20 λεπτά. Έγιναν 5 καταμετρήσεις με συγκομιδή 8 πεταλούδων και αναγνωρίστηκαν τα είδη *Vanessa cardui*, *Leptotes pirithus*, *Antogea rapae* και *Papilio demoleus*. Η καταγραφή συνεχίστηκε μέχρι το τέλος της σχολικής χρονιάς.

Πεταλούδα *Vanessa cardui*

Πεταλούδα *Papilio demoleus*

Κατασκευές στο μάθημα της Ιστορίας Α΄ Γυμνασίου

Κατασκευή στο μάθημα «Ομήρου Οδύσσεια»

«Η σχεδία του Οδυσσέα», Χρίστος Αχιλλέως Α'9

Η αξία της ελληνικής γλώσσας

Η γλώσσα είναι ο θησαυρός του κράτους ένας και μοναδικός. Αυτός που άριστα την κατέχει αγωνιά να την παρέχει.

Η γλώσσα είναι ο ουρανός το χώμα, η γη, η ελπίδα, η γλώσσα είναι ο άνεμος η μέρα και η νύχτα.

Γεννιέσαι και αγωνιάς, όλα της να τα μάθεις δεν πρέπει τους φθόγγους να προσπερνάς αν δε θες να κακοπάθεις η γλώσσα σου δείχνει τον δρόμο για μέλλον λαμπρό.

Μαρήλια Κωστοπούλου Α'6

Συνέντευξη από τον λαϊκό ποιητή, Μάρκο Κατσιατή, για τη μουσική παράδοση του Δήμου Αραδίππου.

1. Πότε αρχίσατε να ασχολείστε με τη Λαϊκή Ποίηση και από ποιους Λαϊκούς ποιητές επηρεαστήκατε;

Από πολύ μικρός, άρχισα να ασχολούμαι με τη Λαϊκή Ποίηση. Η πρώτη μου επαφή ήρθε μέσα από τα σχολικά βιβλία με διάφορα ποιήματα. Τότε άκουγα και τον ποιητάρη, Ανδρέα Μαππούρα, όταν τραγουδούσε τα ποιήματά του έξω από την Εκκλησία του Αποστόλου Λουκά. Σε ηλικία 12-13 ετών άρχισα δειλά δειλά να γράφω στίχους και δημοσίευσα και κάποια δίστιχα στην εφημερίδα «Χαραυγή». Έτσι, πήρα θάρρος και συνεχίζω να γράφω στίχους μέχρι σήμερα. Το 2011 εξέδωσα την πρώτη μου ποιητική συλλογή με τίτλο «Στο στενό της γειτονιάς μου». Προγραμματίζω σύντομα να εκδώσω μια δεύτερη ποιητική συλλογή. Παράλληλα, λαμβάνω μέρος σε διάφορες εκδηλώσεις του Δήμου Αραδίππου, στα σχολεία και συνεργάζομαι με τον Πολιτιστικό Όμιλο «Βασιλιτζιά», ως Ποιητάρης – Αφηγητής, σε διάφορα χορογράμματα. Είμαι πολύ επηρεασμένος από τα ακούσματα της «Ποιητάρικης Φωνής» και τις παραλλαγές της, από τον ποιητάρη Ανδρέα Μαππούρα.

2. Ασχολούνται οι νέοι μας σήμερα με τη μουσική λαϊκή παράδοση;

Η μουσική λαϊκή παράδοση στον Δήμο Αραδίππου παραμένει μέχρι σήμερα ζωντανή, λόγω του ότι έχει μια μακρά παράδοση με μουσικές αναφορές από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα. Διότι: «Αν θέλεις την παράδοση, για να τη διαδώσεις πρέπει να ξέρεις φίλε μου, να πάρεις και να δώσεις.»

3. Γνωρίζουμε ότι η «Ποιητάρικη Φωνή» έχει και τις παραλλαγές της. Συναντούμε κάτι το ιδιαίτερο στον Δήμο Αραδίππου;

Στον Δήμο Αραδίππου απαντάται η αρχαιότροπη «Ποιητάρικη Φωνή», με τις παραλλαγές της, που τραγουδούσε ο λαϊκός μας ποιητής, Ανδρέας Μαππούρας. Ας μην ξεχνούμε ότι ο Ανδρέας Μαππούρας θεωρείται ο τελευταίος Ραφωδός ολόκληρου του Ελληνισμού που τραγούδησε τους αγώνες και τις αγωνίες του λαού μας. Ως επαγγελματίας ποιητάρης και καλός γνώστης της Βυζαντινής Μουσικής χρησιμοποιούσε, ανάλογα με την περίπτωση, την κατάλληλη παραλλαγή στα ποιήματά του, όπως τη λυπητερή, τη γρηγόρη, την αργή κ.α. Λόγω του ότι η λαϊκή ποίηση ήταν για τον Ανδρέα Μαππούρα μέσο επιβίωσης, προσπαθούσε να εντυπωσιάσει και να συγκινήσει το κοινό και παράλληλα να πουλήσει τις φυλλάδες του.

4. Από πού αντλείτε την έμπνευσή σας;

Οι λαϊκοί ποιητές και εγώ προσωπικά αντλούμε τα θέματά μας από την καθημερινότητα, από τους πολέμους, υμνούμε την ειρήνη, τις αγωνίες και τους αγώνες του λαού μας, τα ήθη και τα έθιμα του τόπου μας.

5. Τι σας προσφέρει η ενασχόληση με τη λαϊκή ποίηση και πώς πιστεύετε ότι μπορεί να βοηθήσει τους νέους;

Πρώτα πρώτα μου προσφέρει υγιή απασχόληση και κατ' επέκταση πνευματική καλλιέργεια. Η λαϊκή ποίηση είναι ένα μέσο για να εκφράζω τη γνώμη μου, τις απόψεις και τα συναισθήματά μου και να μεταφέρω διάφορα μηνύματα και νοηθείς. Η λαϊκή ποίηση και η μουσική παράδοση γενικά, βοηθά τους νέους να γνωρίσουν καλύτερα τον τόπο τους, τα ήθη και τα έθιμα, και το τοπικό γλωσσικό ιδίωμα, την Κυπριακή Διάλεκτο.

«Κυπριακή διάλεκτος στο κάλλος του απείρου

στην Κύπρο συντυχάνουν την που τον τζαιρό του Ομήρου

Μεν αντρέπεσαι καθόλου να μιλάς κυπριακά

γιατί η διάλεκτός μας εν αρχαία ελληνικά».

6. Διδάσκεται σήμερα η «Ποιητάρικη Φωνή» καθώς και οι διάφορες παραλλαγές της;

Θεωρώ άκρως απαραίτητο να ενσωματωθεί η διδασκαλία της «Ποιητάρικης Φωνής» με τις παραλλαγές της, στα αναλυτικά προγράμματα σε όλες τις βαθμίδες της Εκπαίδευσης, ούτως ώστε να παραμείνει η παράδοση ζωντανή και να παραδοθεί στις επόμενες γενιές. Όπως λέει και ο Λαϊκός μας Ποιητής Αντώνης Κατσαντώνης:

«Αλί τον που τες ρίζες του

τζείνος που ξωμακρίζει

με που τον ήλιο ριζιφός

μήτε πατρίδα ρίζει.»

7. Ποια στοιχεία της Κυπριακής Παράδοσης πιστεύετε πως διασώζει η λαϊκή ποίηση;

Η λαϊκή ποίηση διασώζει τα πάντα, όλες τις εκφάνσεις της ζωής του τόπου μας: το θέρος, το αλώνισμα, την παρασκευή ψωμιού, τα έθιμα του γάμου, τις θρησκευτικές παραδόσεις και γενικά τα ήθη και τα έθιμα του τόπου μας.

8. Σε ποιους χώρους βρήκε μια σημαντική θέση η λαϊκή μουσική παράδοση;

Η λαϊκή μουσική παράδοση είναι αναπόσπαστο μέρος του πολιτισμού της Κύπρου, και βρήκε σημαντική θέση κυρίως στη γιορτή του Κατακλυσμού, σε φεστιβάλ, σε πανηγύρια, σε ραδιοφωνικές και τηλεοπτικές εκπομπές, σε γάμους (στόλισμα νύφης και γαμπρού), σε καφεενεία, σε θρησκευτικές εορτές, ιδιωτικά γλέντια, κ. ά.

9. Ποιο είναι το αγαπημένο σας ποίημα;

Πρώτα πρώτα το ποίημα «Για τη μάνα» και ύστερα «Για την Ειρήνη».

10. Από όσο γνωρίζουμε είστε μέλος του Ιδρύματος Ανδρέα Μαππούρα. Με τι ασχολείται το Ίδρυμα αυτό;

Το Ίδρυμα «Ανδρέα Μαππούρα» ασχολείται με τη διάσωση και διάδοση του έργου του Ανδρέα Μαππούρα καθώς και με το έργο άλλων λαϊκών ποιητών του Δήμου Αραδίππου, όπως του Παρασκευά Α. Ζαχαρούλλα και του Λοϊζου Κουρουζιά. Επειδή όμως το έργο του Ανδρέα Μαππούρα είναι ανεκτίμητης πολιτιστικής αξίας και η προσφορά του στην κοινωνία και στον πολιτισμό του Δήμου Αραδίππου είναι μεγάλη, γι' αυτό εισηγούμαι στο Γυμνάσιο Αραδίππου να δοθεί το όνομα «Ανδρέα Μαππούρα».

Φανή Αγιαννίδη Γ΄1

Φίλιππος Κυριάκου Γ΄1

Αυτοσχέδια προσευχή

Θεέ μας, κάνε να επιστρέψουμε

Στα σκλαβωμένα και αγαπημένα μας εδάφη,

να ανθίσουν τα λουλούδια της ειρήνης

και να επιστρέψει η ελευθερία στη νήσο των αγίων.

Κύριε, δώσε μας δύναμη και οδήγησέ μας στη
δικαίωση.

Φέρε ξανά την ελπίδα στις καρδιές των ανθρώπων

Και λύτρωσε τις ψυχές μας, που ακόμα αναζητούν
ειρήνη και ελευθερία

Γιώργος Χατζηλοΐζου Β'9

Το Λευκαρίτικο Κέντημα- Πηγή Έμπνευσης

Με επιτυχία ολοκληρώθηκε ο έκτος κύκλος του προγράμματος «Το Λευκαρίτικο Κέντημα-Πηγή Έμπνευσης», το οποίο πραγματοποιείται από το Ίδρυμα Πολιτιστικής Δημιουργίας για Παιδιά και Νέους σε συνεργασία με τα Αρχεία Λάρνακας-Φοίβος Σταυρίδης, το Υπουργείο Παιδείας, Αθλητισμού και Νεολαίας και το Υφυπουργείο Πολιτισμού στα πλαίσια του Σχεδίου για τη Στήριξη Δραστηριοτήτων για Διατήρηση του Παραδοσιακού Πολιτισμού και της Άυλης Πολιτιστικής Κληρονομιάς.

Η καλλιέργεια και η διαφύλαξη της πολιτιστικής κληρονομιάς μπορεί να επιτευχθεί μόνο εάν τη μεταδώσουμε με κάθε τρόπο στη νέα γενιά.

Το Σχολείο μας έλαβε μέρος στο πρόγραμμα με μαθητές του Α'7 και την καθηγήτρια τους Καράσαββα Ιωάννα.

Οι Μητέρες των Τριών Ιεραρχών

Σε κάθε εποχή, ένα από τα πιο σημαντικά πράγματα είναι η σωστή αγωγή των παιδιών η οποία αρχίζει πάντα από την οικογένεια.

Οι Μητέρες των Τριών Ιεραρχών υπήρξαν πρότυπα γυναικών, συζύγων και μητέρων. Ήταν αυτές που διαμόρφωσαν, μετά τον Θεό, τις προσωπικότητες και τον χαρακτήρα των τέκνων τους.

Γι' αυτό τον λόγο, η Ιερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος καθιέρωσε με απόφασή της, εκτός των προσωπικών εορτών τους, και μία όπου θα εορτάζουν όλες μαζί, όπως και οι γιοι τους, οι Τρεις Ιεράρχες. Η ημέρα που ορίστηκε είναι η πρώτη Κυριακή μετά την Υπαπαντή του Κυρίου (2 Φεβρουαρίου), που θεωρείται η επίσημη εορτή της μητέρας, και τιμάται η μεγαλύτερη των μητέρων, η Παναγία μας.

Ας δούμε λοιπόν τον βίο των Αγίων αυτών Μητέρων που προσέφεραν άγια τέκνα στην Ορθοδοξία.

Η Αγία Εμμέλεια, η πολύτεκνη μητέρα αγίων. (30 Μαΐου)

Η Οσία Εμμέλεια καταγόταν από ευσεβή οικογένεια της Καισαρείας της Καππαδοκίας. Ο πατέρας της αναδείχθηκε σε Μάρτυρα κατά τους τελευταίους διωγμούς. Είναι χαρακτηριστικό ότι σε πολλές περιπτώσεις πίσω από μεγάλους Άγιους βρίσκεται μια Άγια μητέρα. Ο βίος της Αγίας είναι η αγαθή ρίζα από την οποία βλάστησαν γλυκύτατοι καρποί, τα δέκα παιδιά της, τα οποία ανεδείχθησαν εξέχοντα μέλη της κοινωνίας και τα περισσότερα Άγιοι της Εκκλησίας, όπως ο άγιος Βασίλειος ο Μέγας, Αρχιεπίσκοπος Καισαρείας της Καππαδοκίας και τα εννέα αδέρφια του (μεταξύ των οποίων, ο Άγιος Γρηγόριος Επίσκοπος Νύσσης, Άγιος Πέτρος Επίσκοπος Σεβαστείας, Όσια Μακρίνα Μοναχή, Όσιος Ναυκράτιος μοναχός, τα άλλα πέντε αδέρφια έζησαν άγιο έγγαμο βίο.

Οι ρίζες τους περνούσαν φυσικά και από τον πατέρα τους τον Άγιο Βασίλειο, ιερέα ευσεβή και διδάσκαλο της ρητορικής, και προχωρούσαν ακόμα πιο βαθιά στους ευσεβέστατους γονείς του, στη μητέρα του, Μακρίνα.

Στη συζυγική ζωή του Βασιλείου και της Εμμέλειας βασίλευε ο αλληλοσεβασμός, η αλληλοβοήθεια, η ταπεινοφροσύνη, η πραότητα, η ειλικρίνεια, η εγκράτεια, η προσευχή, οι ελεημοσύνες και φυσικά η τεκνογονία και η σωστή διαπαιδαγώγηση των παιδιών τους για τη δόξα του Κυρίου τους.

Η Οσία Εμμέλεια δοκίμασε στη ζωή της, όπως συμβαίνει συνήθως με τους εκλεκτούς, πολλές θλίψεις. Ο θάνατος των γονέων της, πριν ακόμα νυμφευθεί, ο θάνατος του συζύγου της, μόλις γεννήθηκε ο υιός τους Πέτρος και ο πρόωρος θάνατος του υιού της Ναυκρατίου, αλλά και το να αναθρέψει μόνη της με παιδεία και νουθεσία Κυρίου, από ένα σημείο και μετά, τα τέκνα της, ήταν μερικές από αυτές. Τις αντιμετώπισε όμως με υποδειγματική πίστη, ανδρεία και υπομονή. Δίδασκε τα παιδιά της κυρίως με το παράδειγμά της. Τους έδωσε, μαζί με το δικό της γάλα, το ανόθευτο γάλα της πίστεως και τους δίδαξε το μυστήριο της Εκκλησίας.

Όμως, ό πόνος και οι θλίψεις δεν τη νίκησαν, τόνωσε την προσευχή της και άκουσε τη συμβουλή της κόρης της Μακρίνας, να δοξάσουν μαζί τον Σωτήρα τους στην ασκητική ζωή με τις άλλες μοναχές.

Τελείωσε τη ζωή της ως μοναχή, με ηγουμένη τη θυγατέρα της Οσία Μακρίνα.

Εμμέλεια Ιωάννου Γ'3

Η Αγία Αριάδνη

18 Σεπτεμβρίου

Η Αγία Αριάδνη έζησε στη Φρυγία, περιοχή της Μικράς Ασίας, τον 2ο αιώνα μ.Χ. Υπήρξε δούλη ενός άρχοντα της περιοχής, του Τερτύλου. Ο κύριός της την ξεχώριζε από τους υπόλοιπους δούλους του, εξαιτίας των πολλών χαρισμάτων με τα οποία ήταν προικισμένη. Τα παιδιά του Τερτύλου την αγαπούσαν κι αυτά ιδιαίτερα και περνούσαν αρκετό χρόνο μαζί της. Τα πράγματα άλλαξαν, όταν η Αγία αρνήθηκε να ακολουθήσει την οικογένεια του κυρίου της στον ειδωλολατρικό ναό για να γιορτάσει μαζί τους τα γενέθλια του γιου της οικογένειας. Η Αγία γνώριζε πολύ καλά πως όσοι θα πήγαιναν στον ναό, θα έπρεπε να θυσιάσουν στα είδωλα. Η Αριάδνη όμως αρνήθηκε, επειδή ήταν χριστιανή και πίστευε στον αληθινό Θεό και όχι στα είδωλα. Τότε ο Τέρτυλος πρόσταξε να την κτυπήσουν σκληρά και στη συνέχεια να τη ρίξουν στη φυλακή αφήνοντάς την νηστική. Αργότερα οι στρατιώτες την υπέβαλαν σε φρικτά βασανιστήρια. Η Αγία παρέμεινε πιστή στον Χριστό υπομένοντας με θάρρος όλες τις δοκιμασίες. Όταν την άφησαν ελεύθερη, βρήκε ευκαιρία και άρχισε να τρέχει προς τα βουνά, αλλά οι στρατιώτες την καταδίωξαν με σπαθιά. Μπροστά στον κίνδυνο να συλληφθεί πάλι, παρακάλεσε τον Θεό να ανοίξει μια πέτρα και να την δεχθεί στη ρωγμή της. Εκεί μέσα η Αριάδνη, ευχαριστώντας τον Θεό, παρέδωσε το πνεύμα της. Η Αγία μας Εκκλησία τιμά τη μνήμη της στις 18 Σεπτεμβρίου.

Αριάδνη Ηρακλέους Β΄

Αγία Νόννα

5 Αυγούστου

Η Αγία Νόννα, ήταν ευσεβής, αγνή, με θερμή πίστη, με διαμαντένιο χαρακτήρα, αναδείχτηκε ο καλός άγγελος του σπιτιού της. Ο σύζυγός της, Γρηγόριος, είχε πέσει στην αίρεση των Υψισταρίων, ο οποίος δεχόταν τον Ύψιστο μονοπρόσωπο και δεν πίστευε στην Τριαδικότητά του. Η Αγία Νόννα με τις προσευχές της και την υπομονή της, επανέφερε τον σύζυγό της στο δρόμο του Θεού, ο οποίος αναδείχθηκε σε έναν από τους πιο ευσεβείς επισκόπους της Εκκλησίας μας και συγκεκριμένα της εκκλησίας της Ναζιανζού.

Παράλληλα, η Αγία Νόννα έδειξε μεγάλη προσοχή στην ανατροφή των παιδιών της, που αναδείχθηκαν κοσμήματα της χριστιανικής πίστης. Αυτά ήταν, ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος, ένας από τους τρεις Μεγάλους Ιεράρχες και πατέρες της εκκλησίας, ο Άγιος Καισάριος ο Ιατρός και η πασίγνωστη, για την ευσέβειά της, κόρη της, Αγία Γοργονία, τα οποία κατόρθωσαν να φτάσουν στην αγιότητα.

Η Αγία Νόννα αποτελεί παράδειγμα προς μίμηση στις κοινωνίες, που θέλουν να αντλούν από την οικογένεια, χριστιανική τόνωση.

Η Αγία Νόννα απεβίωσε ειρηνικά, πιθανόν το 374 μ.Χ. και η Ορθόδοξη Εκκλησία τιμά και εορτάζει τη μνήμη της στις 5 Αυγούστου.

Οσία Ανθούσα

28 Ιανουαρίου

Η Αγία Ανθούσα καταγόταν από την Αντιόχεια της σημερινής Συρίας και έζησε τον 4ο αιώνα μ.Χ. Σε πολύ νεαρή ηλικία, παντρεύτηκε έναν γενναίο άνδρα, τον στρατηγό Σεκούνδο, ο οποίος ήταν πολύ μεγαλύτερός της σε ηλικία.

Ζούσε μια ενάρετη ζωή και πάντα σύμφωνα με τον Νόμο του Ευαγγελίου. Κατά τη διάρκεια του έγγαμου βίου της, απέκτησε μόνο έναν γιο, τον περίφημο Άγιο Ιωάννη τον Χρυσόστομο. Κι αυτό, διότι ο Σεκούνδος απεβίωσε ενώ η Αγία Ανθούσα ήταν μόνο 20 ετών.

Τόσο κατά τη διάρκεια του συζυγικού της βίου, όσο και κατά τη διάρκεια της χηρείας της, είχε ως πρωταρχικό σκοπό της, την Χριστοκεντρική ανατροφή του μικρού Ιωάννη. Ούτε οι δυσκολίες της χηρείας, ούτε οι δελεαστικές προτάσεις για έναν δεύτερο γάμο, την εμπόδισαν από την αποκλειστική φροντίδα της για την ανατροφή του μετέπειτα Χρυσόστομου.

Ευτύχησε δε η Αγία, να έχει ένα υπάκουο και θεοφιλώς συνετό γιό, όπως αποδεικνύει και το εξής περιστατικό, που διασώζει ο Ι. Χρυσόστομος:

Όταν ο νεαρός Ιωάννης αποφάσισε να εγκαταλείψει τα εγκόσμια, για να μονάσει, ανακοίνωσε πρώτα-πρώτα, αυτή του την απόφαση στη μητέρα του Ανθούσα. Εκείνη τον πήρε από το χέρι, τον οδήγησε στο δωμάτιό της, όπου τον μεγάλωσε, και με δάκρυα τον παρακαλούσε να αναβάλει την εκτέλεσή του, για όσο χρόνο αυτή θα ζούσε. Μετά την έξοδό του, του είπε, πήγαινε όπου θέλεις. Ο Άγιος Ιωάννης την υπάκουσε, χωρίς αντιρρήσεις.

Η Αγία Ανθούσα κοιμήθηκε ειρηνικά. Η μνήμη της τιμάται στις 28 Ιανουαρίου, αλλά και σε συνδυασμό με τις δύο άλλες μητέρες των Μ. Βασιλείου και Γρηγορίου του Θεολόγου, την Κυριακή μεταξύ 3 έως και 9 Φεβρουαρίου εκάστου έτους.

Μιχαέλα Στυλιανού Γ΄8

Τα επτά Μυστήρια της Εκκλησίας

Τα επτά Μυστήρια της Εκκλησίας είναι το Βάπτισμα, το Χρίσμα, η Θεία Ευχαριστία, η Ιεροσύνη, η Μετάνοια-Εξομολόγηση, το Ιερό Ευχέλαιο και ο Γάμος.

Η Βάπτιση

Η Βάπτιση είναι το Μυστήριο της εισόδου του ανθρώπου στην Εκκλησία, αφού γίνεται η μύηση στον Χριστό και στην Εκκλησία κατά την παιδική/βρεφική ηλικία. Η βάπτιση συμβολίζει την τριήμερη ταφή και Ανάσταση του Κυρίου, όμως και τον θάνατο του παλαιού ανθρώπου και τη γέννηση του καινούργιου στο νέο Βασίλειο του Θεού.

Το Χρίσμα

Το Χρίσμα είναι το δεύτερο μυστήριο και τελείται την ίδια ώρα με το βάπτισμα όπου ο πάτερ χρίει το παιδί με Άγιο Μύρο στα κύρια μέρη του σώματος και δέχεται το Χρίσμα και τις δωρεές του Αγίου Πνεύματος. Ακόμη, το μύρο είναι μια σύνθεση από λάδι και διάφορες αρωματικές ουσίες (σύνολο 57) που συμβολίζουν τα διάφορα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος.

Η Θεία Κοινωνία

Η Θεία Κοινωνία είναι το μυστήριο των μυστηρίων, αφού καθιερώθηκε από τον Κύριο στον Μυστικό Δείπνο, μπροστά στους μαθητές Του. Το ψωμί συμβολίζει το σώμα Του και το κρασί το αίμα Του. Με τη Θεία Κοινωνία ενωνόμαστε με τον Χριστό και ο Χριστός ενώνεται μαζί μας και γινόμαστε μέτοχοι της αιώνιας ζωής.

Η Ιεροσύνη

Η Ιεροσύνη είναι ένα μυστήριο με το οποίο ένας απλός χριστιανός ξεχωρίζει από τους άλλους πιστούς λαμβάνοντας το δώρο του Αγίου Πνεύματος και της Αποστολικής διαδοχής. Έπειτα, συνεχίζει το έργο του Χριστού στην Εκκλησία ως εκπρόσωπος του Επισκόπου του, τον οποίο πάντα μνημονεύει.

Η Μετάνοια

Η Μετάνοια είναι το μυστήριο της συμφιλίωσης και της αγάπης. Η Μετάνοια είναι το ιερό μυστήριο που αποκαθιστά την πνευματική υγεία της ψυχής, όταν αυτός που μετανιώνει ειλικρινά για τα αμαρτήματά του και τα εξομολογείται στον Πνευματικό της Εκκλησίας, λαμβάνει άφεση αμαρτιών και γίνεται πάλι φίλος και τέκνο αγαπητό του Θεού.

Το Ιερό Ευχέλαιο

Το Ιερό Ευχέλαιο είναι ένα προαιρετικό μυστήριο στο οποίο παρακαλούμε τον Κύριο να θεραπεύσει τις ψυχικές και σωματικές αρρώστιες. Μέσω του ευλογημένου λαδιού οι πόνοι και τα βάσανα ενώνονται με αυτά του Χριστού και συγχωρούνται οι αμαρτίες.

Ο Γάμος

Ο Γάμος είναι ένα μυστήριο κατά το οποίο γίνεται τελετή για τη νόμιμη ένωση μεταξύ ενός άντρα και μιας γυναίκας, οι οποίοι δεν συνδέονται μεταξύ τους με δεσμούς αίματος και αποφασίζουν να προχωρήσουν στον δρόμο της κοινής ζωής. Επίσης, είναι ζωτικός θεσμός για την κοινωνία. Τα δακτυλίδια που ευλογούνται από τον πάτερ συμβολίζουν την αγάπη του ανδρικού και την ελεύθερη δέσμευση που έχουν μεταξύ τους. Τα στέφανα συμβολίζουν την ευλογία και τη συναδελφικότητα στο Βασίλειο του Θεού. Το κοινό ποτήριο συμβολίζει τον κοινό αγώνα και τις κοινές προσπάθειες που έχουν να αντιμετωπίσουν στη ζωή τους.

Έλενα Τουμάζου Β'5

Μαρτυρίες που εξασφάλισαν οι μαθητές από συγγενικά τους πρόσωπα, που είναι πρόσφυγες και επισκέφτηκαν τον τόπο τους, μετά το άνοιγμα των οδοφραγμάτων.

Επίσκεψη στο κατεχόμενο Λεονάρισσο

Ο παππούς μου λέγεται Βασίλης, είναι 74 χρονών, και κατάγεται από το κατεχόμενο Λεονάρισσο, από το οποίο εκδιώχθηκε το 1974 λόγω της τουρκικής εισβολής. Σήμερα ζει στην Αραδίππου.

Είχαν περάσει τριάντα χρόνια απο την τελευταία φορά που είχε βρεθεί στο χωριό και το πατρικό του σπίτι, όταν τα επισκέφθηκε ξανά το καλοκαίρι του 2004. Πήγε με τη μητέρα του, (την πρόγιαγιά μου) και την μητέρα μου. Ο πατέρας του (ο προπάππος μου) δεν δέκτηκε να πάει, γιατί όπως τους είπε δεν θα άντεχε η καρδιά του να πάει στο χωριό και στο σπίτι του σαν επισκέπτης. Εγώ δεν ήμουν γεννημένος τότε, αλλά μου διηγήθηκαν πολλές φορές την ιστορία.

Έφτασαν με ανάμεικτα συναισθήματα, χαράς και λύπης, με ανυπομονησία και διστακτικότητα για το τι θα αντιμετώπιζαν, αφού δεν ήξεραν αν το σπίτι υπήρχε ή αν είχε γκρεμιστεί. Ακόμη, δεν ήξεραν πώς θα τους αντιμετώπιζαν οι Τουρκοκύπριοι ή οι έποικοι που έμεναν εκεί.

Φτάνοντας στο χωριό, αντίκρισαν πολλά από τα σπίτια κατεστραμμένα, την εκκλησία του Αγίου Δημητρίου να έχει μετατραπεί σε αποθήκη και στο δημοτικό σχολείο να ανεμίζουν η τουρκική σημαία και η σημαία του ψευδοκράτους. Η καρδιά τους πάγωσε αλλά η ανυπομονησία να πάνε στο σπίτι τους,

έγινε πιο μεγάλη. Φτάνοντας εκεί, είδαν με ανακούφιση ότι το σπίτι δεν είχε γκρεμιστεί.

Οι νέοι κάτοικοί του (που ήταν Τούρκοι έποικοι), τους δέκτηκαν και μάλιστα έφεραν και μια Τουρκοκύπρια γειτόνισσά τους, που ήξερε κυπριακά, για να μπορούν να συνεννοηθούν. Τούς είπαν να μπουν μέσα γιατί όπως χαρακτηριστικά ανέφεραν ήταν «έσσω τους». Ο παππούς και η πρόγιαγιά μου κοίταξαν λίγο από την πόρτα αλλά δεν άντεξαν να μπουν μέσα.

Ένα κωμικοτραγικό περιστατικό που τους συνέβηκε, ήταν ότι όταν κατάλαβαν οι νέοι κάτοικοι και γείτονες ότι ήρθαν οι ιδιοκτήτες του σπιτιού, έτρεξαν για να εκμεταλλευτούν την ευκαιρία για να μάθουν σε ποιο από όλα τα σπίτια ανήκε το πηγάδι που βρισκόταν στην αυλή. Όπως φάνηκε, από καιρό μάλωναν μεταξύ τους και όλοι διεκδικούσαν το πηγάδι, οπότε βρήκαν την ευκαιρία να λύσουν το πρόβλημα και ο παππούς μου τούς εξηγούσε ό,τι τον ρωτούσαν. Αργότερα που συνειδητοποίησε την κωμικοτραγικότητα της σκηνής δεν ήξερε αν έπρεπε να γελάσει ή να κλάψει.....

Πήραν τον δρόμο της επιστροφής με γλυκόπικρα συναισθήματα...

Νικόλας Χριστοφή Γ'8

Το σπίτι του παππού μου στο Βαρώσι

Ο παππούς μου λέγεται Χρυσόστομος, είναι 77 χρονών και κατάγεται από το Βαρώσι. Σήμερα ζει στα Λειβάδια Λάρνακας.

Όταν τον Απρίλιο του 2003 ενημερώθηκε από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης ότι επιτρέπεται η διεύλεση στα κατεχόμενα, δηλαδή ότι μπορούν να πάνε να επισκεφτούν τα σπίτια τους, ένιωσε ένα παράξενο ρίγος σε όλο του το σώμα και του ζύπνησε μνήμες.

Μια μέρα λοιπόν, αποφάσισε να επισκεφτεί το χωριό του, όπου εκεί βρίσκεται και το σπίτι που γεννήθηκε. Ήταν πάρα πολύ σκεφτικός σε όλην τη διαδρομή και πολύ αγχωμένος για το τι θα αντίκριζε. Μόλις έφτασε στο Βαρώσι, λίγο πριν να φτάσει σε εκείνο το στρίψιμο που θα έβλεπε το σπίτι του, τον έπιασε ταχυπαλμία και βούρκωσε. Έφτασε και κατέβηκαν από το αυτοκίνητο.

Αντίκρισε ένα αλλιώτικο σπίτι, σαν να μην ήταν αυτό που άφησε πριν τόσα χρόνια. Στο σπίτι του τώρα κατοικούσε μια οικογένεια Τούρκων, που δυστυχώς δεν τον άφηναν να μπει μέσα στο σπίτι. Ο παππούς μου είχε πολύ καημό, ήθελε να δει το σπίτι του από μέσα, και αν έβρισκε κάτι που άφησε, ήθελε να το πάρει. Ο παππούς μου ξέσπασε σε λυγμούς και γύρισε να φύγει, όταν ξαφνικά η Τουρκάλα του είπε «έλα μέσα» στα αγγλικά.

Μπήκε στο σπίτι πολύ φοβισμένος και με αγωνία. Δυστυχώς δεν υπήρχε απολύτως τίποτα από αυτά που άφησε. Πετάχτηκαν όλα. Το σπίτι ήταν πλήρως ανακαινισμένο. Βγαίνοντας στην αυλή του σπιτιού, είχε μια μικρή αποθήκη, ήταν το εργαστήριο του. Ο παππούς μου ήταν πελεκάνος. Ζήτησε και του την άνοιξαν. Κάτω, στο βάθος της αποθήκης,

υπήρχε μια εργαλειοθήκη με στοίβες από σκόνη. Αμέσως ο παππούς μου αναγνώρισε ότι ήταν η δικιά του. Τη ζήτησε και ευτυχώς του την έδωσαν. Την πήρε και έφυγε αμέσως από το σπίτι και δεν ήθελε ποτέ ξανά να επιστρέψει μ' αυτές τις συνθήκες.

Ήταν η πρώτη και τελευταία φορά μετά την κατοχή, που είδε το σπίτι του. Του προκαλούσε πόνο. Έτσι, αποφάσισε να μην το ξαναεπισκεφτεί.

Στυλιανή Χριστοφόρου Γ'8

Παγκόσμια ημέρα Οικιακής Οικονομίας

Από τις 21 Μαρτίου του 1982 η Διεθνής Ομοσπονδία της Οικιακής Οικονομίας (IFHE) γιορτάζει την παγκόσμια ημέρα Οικιακής Οικονομίας. Η Αγωγή Υγείας (Οικιακή Οικονομία) είναι ένα πολύπλευρο μάθημα με βασικό σκοπό την ολιστική ανάπτυξη του ατόμου, καθώς το περιεχόμενό του περιλαμβάνει θεματικές ενότητες που αφορούν σε όλες τις διαστάσεις της υγείας (σωματική, συναισθηματική, ψυχική, κοινωνική, πνευματική). Ουσιαστικά, το μάθημα συνιστά μια προληπτική προσέγγιση της υγείας αφού είναι οργανωμένο βάσει των τεσσάρων αξόνων του Προγράμματος Σπουδών Αγωγής Υγείας (Π.Σ.Α.Υ.), οι οποίοι καλύπτουν όλο το φάσμα των γνώσεων, δεξιοτήτων και στάσεων που θα αναπτύξουν οι μαθητές και οι μαθήτριες στο πλαίσιο του.

Στο μάθημα της Αγωγής Υγείας (Οικιακής Οικονομίας) η θεωρητική διδασκαλία δεν αποτελεί αυτοσκοπό· αντίθετα θα πρέπει να είναι τόση, ώστε να μπορέσει ο μαθητής να εκφράσει τις προσωπικές του απόψεις και τα βιώματά του. Οι μαθητές μπορούν να εκφράσουν ελεύθερα τις απόψεις τους, τους φόβους του και τους προβληματισμούς του.

Είναι φανερό λοιπόν ότι η επιστήμη της Αγωγής Υγείας (Οικιακής Οικονομίας) μέσα από τα θέματα που άπτονται της καθημερινής ζωής των μαθητών - εφήβων και μελλοντικών ενηλίκων δίνει όλα τα εφόδια και τις γνώσεις στους έφηβους μαθητές για να μπορέσουν να είναι οι πρωταγωνιστές και όχι οι θεατές της ζωής τους.

Παγκόσμια Ημέρα Ψωμιού

Επίσκεψη μαθητών στη Λόφου με μαθητές και κατασκευή ψωμιού

Παρασκευές στο εργαστήριο της Οικιακής Οικονομίας

Παρασκευές στο εργαστήριο της Οικιακής Οικονομίας

Στο πλαίσιο του μαθήματος της Οικιακής Οικονομίας-Αγωγής Υγείας οι μαθητές μας καλύπτουν όλο το φάσμα των γνώσεων, δεξιοτήτων και στάσεων όσον αφορά στις διαστάσεις της Υγείας. Με βιωματικά εργαστήρια και σε μικρές ομάδες οι μαθητές μας εκφράζονται ελεύθερα, είναι ενεργοί και συμμετέχουν σε διάφορες δραστηριότητες μαγειρικής πρακτικής και υφασματολογίας.

Δημιουργικές Εργασίες Μαθητών Στο Μαθημα Της Τεχνης

Παναγιώτα
Ματθαίου Β'4

Κυριακή
Παπαδοπούλου Γ'5

Μικαέλλα
Ζαντή Γ'5

Μαρίλια
Αλαμπρίτη Γ'5

Δανάη
Καρανικόλα Γ'5

Χάρης
Πούξιου Α'9

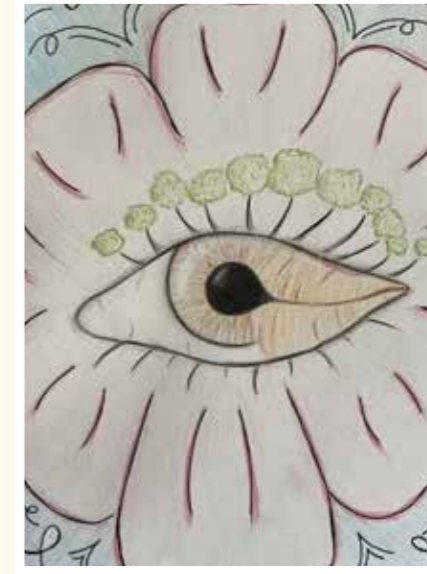
Σωτηρία
Κυριακίδου Α'9

Ιωσήφ
Γκατ Γ'5

Μάγια Καλλή
Γ'6

Μάγια
Καλλή Γ'6

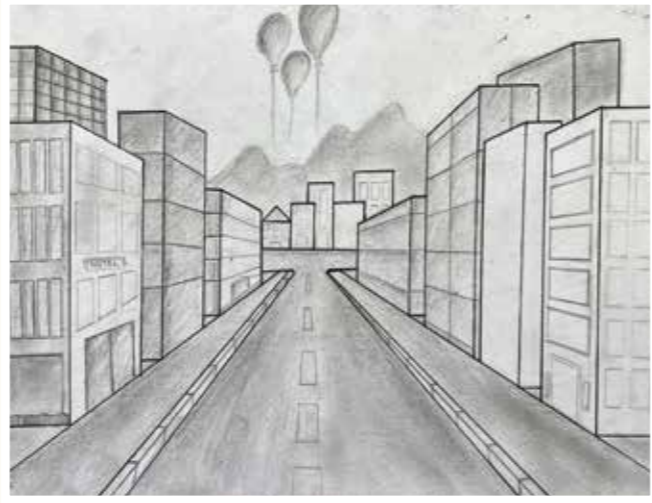
Χριστίνα
Ξιούρουππα Γ'4

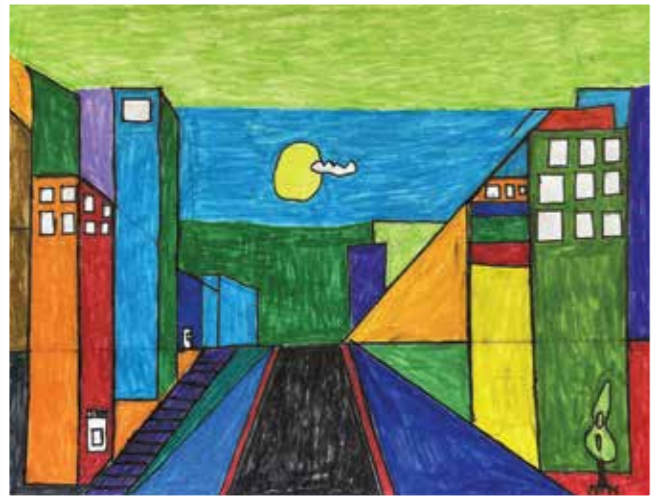
Ανδριάννα
Κυριάκου Β'5

Άννα Στυλιανίδου Γ΄6

Ελένη Σιούφτα Γ΄6

Γιώργος Μούσκος Γ΄6

Ελευθερία Δεσπότη Γ΄6

Νικολέττα Ιακωβίδου Γ΄6

Μικαέλλα Ζαντή Γ΄5

Ελένη Καρπαθάκη Β΄3

Ραφαηλία
Αδαμαντίδη Β'4

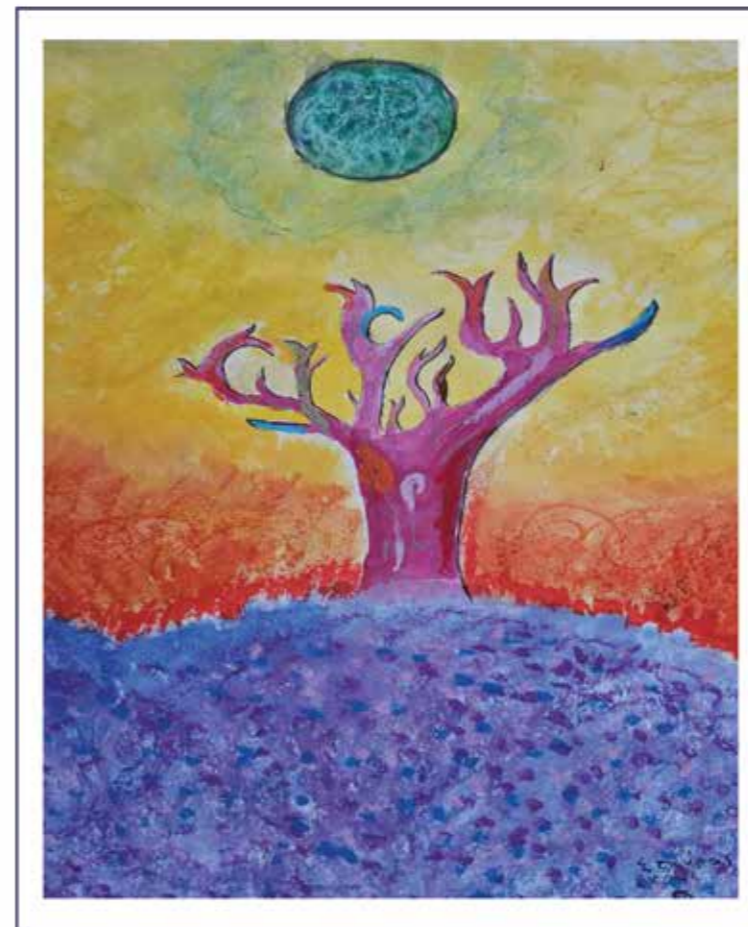
Μία Ντάμυ
Δημητρίου Β'3

Παυλίνα
Ρήγα Γ'5

Μιράντα
Κκαντή Β'5

Σταύρος Κόης, Γ3

Αγάθη Βασιλείου, Γ3

Στέλλα Οικονόμου, Β8

Γανωματή Γεωργία, Γ7

Άντρεα Ιασμίνα Μαξινέσε, Β1

Άννα Μαρία Χριστάκη, Β8

Εβίτα Αντρέου, Β8

Μαρία Μιχαήλ, Β1

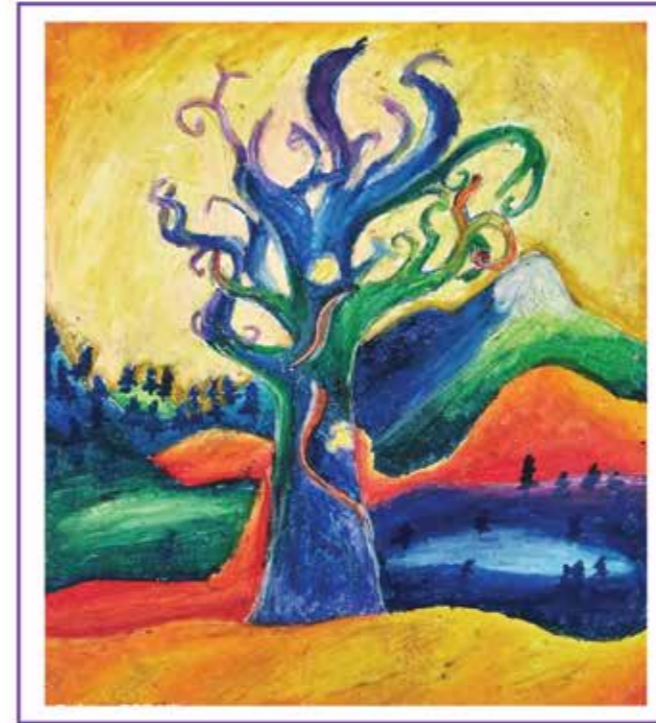
Μαρία Ελένη Θεμιστοκλέους, Β2

Χριστίνα Μαρία Τέκκη, Γ3

Ναταλία Γρηγοριάν, Β8

Μαρία Θεοδώρου, Β1

Αναστασία Κατσιβάλη, Β9

Αγαθάγγελος Γεωργίου, Β9

Χριστίνα Στυλιανίδου, Β8

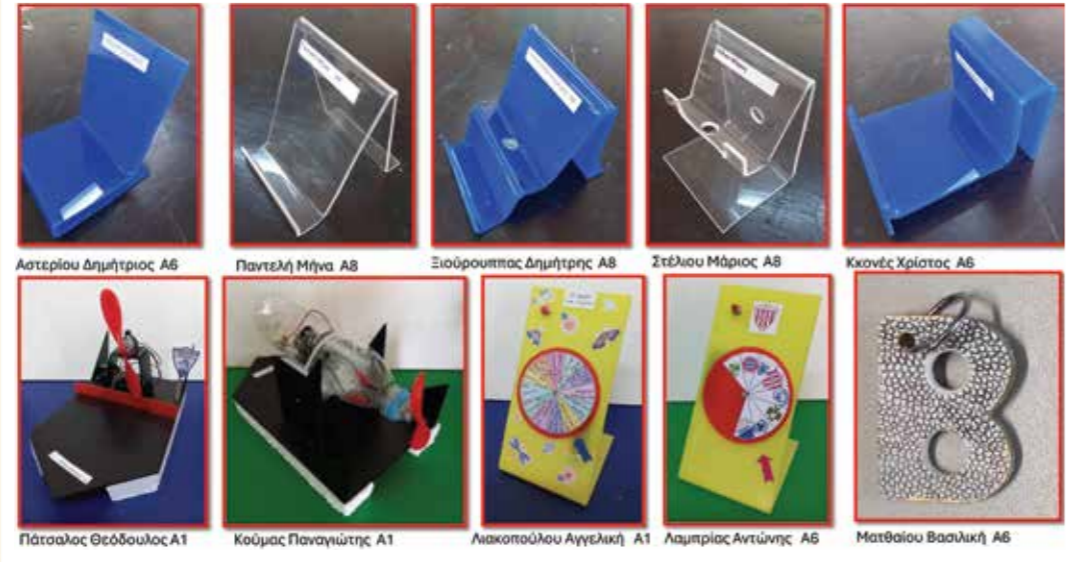
Νάταλι Τσιούποτα, Β9

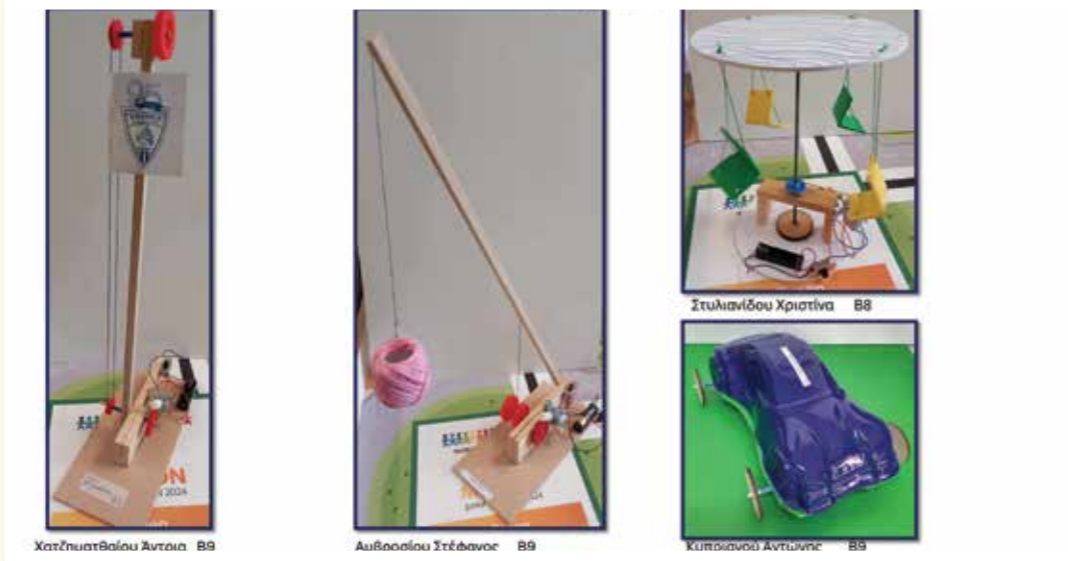
Ιωάννης Χριστοδούλου, Γ3

Κατασκευές στο μάθημα του Σχεδιασμού και Τεχνολογίας

Α΄ Τάξη

Β΄ Τάξη (Μηχανισμοί)

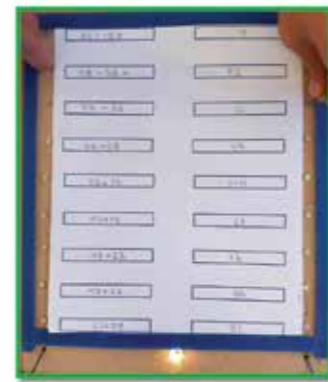
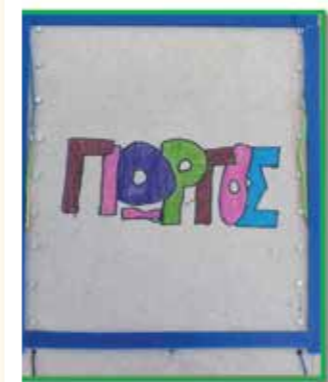
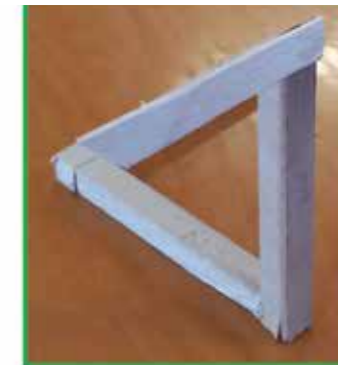
Β΄ Τάξη (Λαβύρινθος)

Γ΄ Τάξη (Αυτοματισμοί)

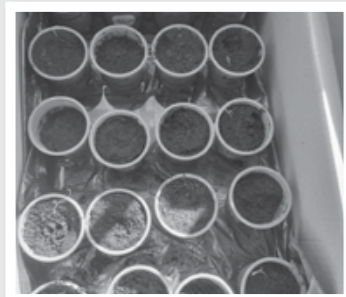
Ειδική Μονάδα

Στο πλαίσιο του Οικολογικού Προγράμματος έγιναν τα πιο κάτω από μαθητές του σχολείου Γυμνασίου Αραδίππου:

Οι μαθητές του οικολογικού προγράμματος έφτιαξαν για όλα τα τμήματα κιβώτια για ανακύκλωση χαρτιού και κιβώτια για ανακύκλωση πλαστικού.

Η εταιρεία Αλιον έστειλε στο σχολείο μας 20 δώρα: τσάντες που περιείχαν οδηγίες για να φυτέψουν σπόρους, 4 σπόρους η κάθε τσάντα, γλαστράκι και φυτόχωμα.

Οι μαθητές φύτεψαν τους σπόρους που βρήκαν στην τσάντα που πήραν.

Στη διάρκεια της βδομάδας τα παιδιά πότιζαν τα φυτά τους. Κάθε Παρασκευή, το δεύτερο διάλειμμα, τα παιδιά του οικολογικού προγράμματος μαζεύονταν στο εργαστήριο της Χημείας και παρακολουθούσαν την πρόοδο του φυτού τους. Έβγαζαν φωτογραφίες και κατέγραφαν το ύψος του φυτού.

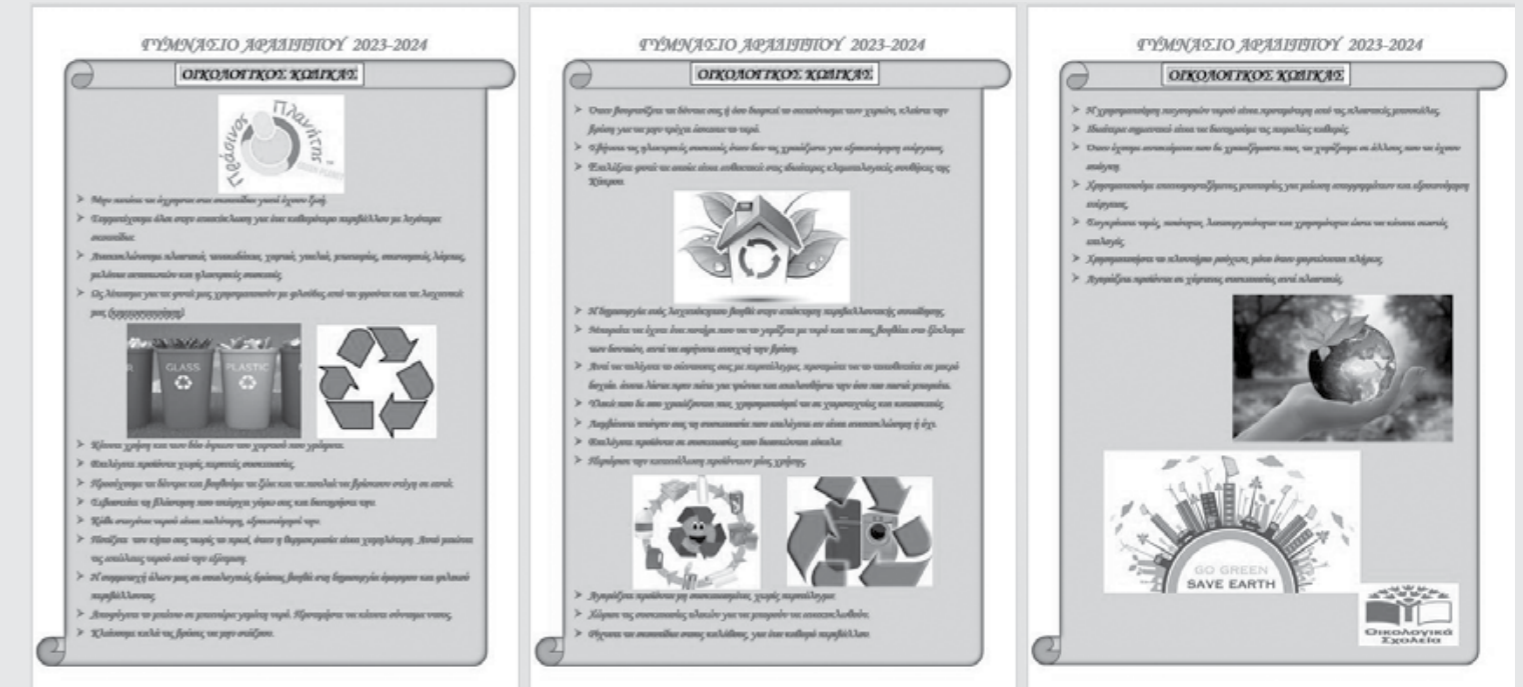
Οι μαθητές έμαθαν να ανακυκλώνουν πλαστικά μπουκάλια του νερού και χαρτιά που δεν χρειάζονται.

Μαθητές επισκέφτηκαν το πάρκο Αθαλάσσης και το MALL Λευκωσίας

Στη διαδρομή που περπάτησαν καθάρισαν τον χώρο από τα σκουπίδια που βρήκαν και τα έβαλαν σε σακούλια μπλε και μετά τα πέταξαν στους κάδους σκουπιδιών που βρήκαν. Τα

υλικά που ανακυκλώνονται (πλαστικά και αλουμινένια) τα μάζεψαν σε διαφανή πλαστική σακούλα για ανακύκλωση και τα πήραν μετά σε κάδο ανακύκλωσης.

Δημιούργησαν τον πιο κάτω οικολογικό κώδικα και τον ανάρτησαν σε όλες τις αίθουσες του σχολείου. Μαθητές επισκέφτηκαν το πάρκο Αθαλάσσης και το MALL Λευκωσίας.

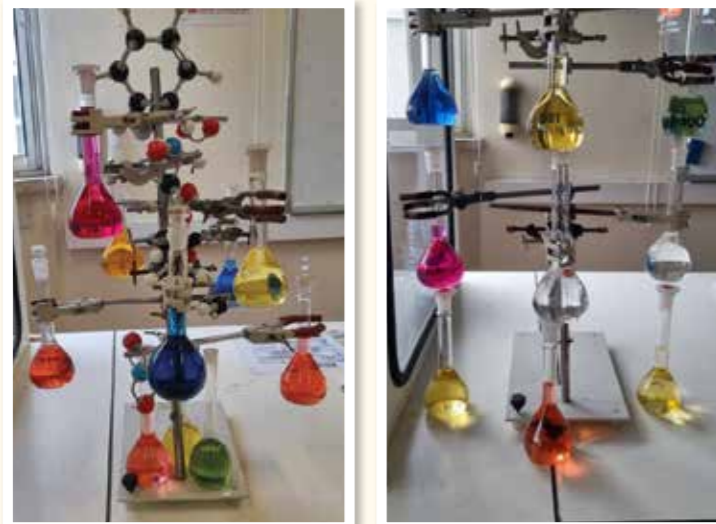

Επιτεύχθηκε ο γενικός στόχος διδασκαλίας της Χημείας που είναι η ανάπτυξη θετικών στάσεων απέναντι στις θετικές επιστήμες και ιδιαίτερα στη Χημεία. Ως πρώτος στόχος κάθε μαθητής να κατανοεί τα φαινόμενα του φυσικού περιβάλλοντος και τον ρόλο της Χημείας στην αντίληψη χημικών μεταβολών. Δεύτερος στόχος ήταν να είναι ενήμερος

για τη χημική διάσταση των πιθανών λύσεων των μεγάλων προβλημάτων που αντιμετωπίζει η ανθρωπότητα, κλιματική αλλαγή, ασθένειες, διατροφή, ενέργεια κ.ά.

Δράσεις στο μάθημα της Χημείας

Στο εργαστήριο Χημείας, πριν τα Χριστούγεννα, οι μαθητές σόλισαν ένα αλλιώτικο χριστουγεννιάτικο δέντρο με υλικά, όργανα, προσομοιώματα χημικών στοιχείων, προσομοιώματα μορίων και χημικές ενώσεις που διδάχθηκαν στο μάθημα της Χημείας.

Κατά τη διάρκεια του μαθήματος, μαθητές Γ΄ Γυμνασίου κατέταξαν σε στήλες και γραμμές τους ογκομετρικούς σωλήνες σύμφωνα με το πώς επιδρούν το αποσταγμένο νερό, τα οξέα και οι βάσεις στους διάφορους δείκτες. Στην αριστερή στήλη τοποθέτησαν αποσταγμένο νερό. Στη μεσαία στήλη τοποθέτησαν κάποιο οξύ. Στη δεξιά στήλη τοποθέτησαν κάποια βάση. Στη γραμμή κάτω πρόσθεσαν δείκτη ηλιανθίνη. Στη μεσαία γραμμή πρόσθεσαν δείκτη φαινολοφθαλίνη. Στη γραμμή πάνω πρόσθεσαν δείκτη βρωμοθυμόλη.

Επίσκεψη Στο Περιβαλλοντικό Κέντρο Του Κάβο Γκρέκο

Αθλητισμός

Ομάδα Καλαθόσφαιρας Αγοριών

Μωυσέως Χ. Γ'2, Βούλγαρης Σ. Γ'7, Πραξιτέλους Π. Γ'1, Κούλας Φ. Α'7, Αδάμου Α. Β'9, Σωκράτους Κ. Β'2, Γεωργόπουλος Κ. Α'1

Η ομάδα καλαθόσφαιρας κοριτσιών

2η θέση στο επαρχιακό πρωτάθλημα

Ζένιου Ν. Α'1
 Αγγελίδου Λ.Ε. Α'7
 Χριστοφή Μ. Β'4
 Συμεού Α. Β'6
 Οικονόμου Σ. Β'8
 Χαραλάμπους Β. Β'8
 Γεννάρη Ν.Μ. Γ'1
 Παπαμιχαήλ Ε. Β'5
 Κυριακίδου Α. Β'7

Ομάδα πετόσφαιρας αγοριών

Όρθιοι από Αριστερά:

Αλαμπρίτης Χρήστος Γ'1
 Μάρκου Γιάννης Γ'1
 Κουσιάπας Αναστάσιος Β'8
 Κωνσταντίνου Πρόδρομος Γ'1
 Σιήπης Ανδρέας Γ'1
 Μίλλιν Τζιόζεφ Γ'7

Καθήμενοι από Αριστερά:

Ζένιου Απόστολος Γ'1
 Χαραλάμπους Ματίας Γ'1
 Μασιάς Αντριανός Γ'1
 Ιωαννίδης Αντώνης Γ'1
 Λουκά Νίκος Γ'7
 Μπακαρής Αντρέας Γ'5

Παγκύπριοι Αγώνες Στίβου

Σονέ Αγιούπε Α'4: 3η θέση στα 600μ.

Μιχαήλοβα Μία Α'1: 3η θέση στα 300μ.

Επαρχιακοί Αγώνες Στίβου

Η Ομάδα στίβου του Σχολείου μας έκανε πολύ καλή εμφάνιση, με 2 πρώτες θέσεις, 2 δεύτερες θέσεις και 2 τρίτες θέσεις.

Πρώτη θέση κατέλαβαν οι:

Ανδρέας Μπακαρής στα 100μ. με εμπόδια
Μία Μιχαήλοβα στα 300μ.

Δεύτερη θέση κατέλαβαν οι:

Αγιούπε Σόνε στα 600μ.
Ανδρέας Ράππης στα 300μ. με εμπόδια

Τρίτη θέση κατάλαβαν οι:

Αριάδνη Ηρακλέους στο άλμα τριπλούν
Ελένη Καραγιάννη στα 150μ.

Συγχαρητήρια σε όλη την ομάδα που έδωσε τον καλύτερό της εαυτό.

Χορευτικό Συγκρότημα

Διαγωνισμοί Βραβεύσεις Διακρίσεις

Β΄ Λογοτεχνικός Διαγωνισμός: Διεθνές φεστιβάλ ποίησης Λάρνακας

2ο Βραβείο

Η Βαλίτσα

Η βαλίτσα είναι εκεί σε περίοπτη θέση
δεν έχει ξεχαστεί ποτέ κι ας είναι σκονισμένη
κι ας έχουν μαραθεί τα χρώματά της
Έχει σχεδόν γεράσει και αυτή μαζί με τους ενοίκους
του μισογκρεμισμένου συνοικισμού

50 ανάσες πριν
«Χριστόφορε βιάσου»
Το σώμα έφυγε δειλά
μα η σκέψη παρέμεινε εκεί εγκλωβισμένη

Ένα αρκουδάκι με κομμένο χέρι
Ένα όνειρο ακρωτηριασμένο
Ένα αυτοκίνητο δίχως ρόδες
Μια ζωή κουτσουρεμένη
Λίγο χώμα απ' την αυλή μας

Ένα ανοιγόκλειμα βλεφάρων
Μια βαλίτσα ερμητικά κλειστή
για να μην ελευθερωθεί η οργή των θεών
ο πόνος των φυλακισμένων συναισθημάτων

Μα το ήρεμο βλέμμα της μαμάς,
Τα σπαρμένα με θέα τη θάλασσα
Το φως του ήλιου μιας επόμενης μέρας
Ζωγράφισαν το κλειδί της ελπίδας

Οι σειρήνες κάθε Ιούλιο αντηχούν
50 λοξές ματιές στη βαλίτσα
Η σκέψη αβίαστα ξεκλειδώνει το κουτί της Πανδώρας
Οι πληγές ανοίγουν ξανά για πεντηκοστή φορά

Φοβάμαι μη με υπνωτίσει η ελπίδα και χάσω τα λογικά
Μα δεν μπορώ τη βαλίτσα να πετάξω μακριά
Θα την κρατώ εκεί καλά φυλαγμένη
ώσπου τα χρώματά της να ανθίσουν ξανά!

Χριστόφορος Κατσιαρδής Β΄7

Μέντορας Καθηγητής: Σάββας Βορκάς

Β΄ Λογοτεχνικός Διαγωνισμός του Ομίλου Λογοτεχνίας και Κριτικής

«**Αν ξηχάσεις, θα χαθούν...**»
(**Μνήμες γυναικών τριών γενεών!**)

- Φάε μάνα, τζέρασμα που τη μελλοντική σου ύψη, είπε ολόχαρος κι ακούμπησε ένα άσπρο κουραμπιέ στο τραπέζι της κουζίνας.

Ο γάμος θα γινόταν στο Ξερό. Πού αλλού θα μπορούσε; Μοναδικό χωριό το Ξερό, με πολιτιστικά στοιχεία και φυσικές ομορφιές. Σ' έναν χρόνο από κείνη τη μέρα, η Ελένη, το λουλούδι της οικογένειας, θα ντυνόταν στ' άσπρα, νυφούλα, όπως τις νιφάδες του κουραμπιέ εκείνης της ημέρας. Η ωραία του χωριού θα παντρευόταν και όλοι οι χωριανοί ήταν στο πόδι για τις ετοιμασίες. Το σπίτι της, νεόχτιστο στο κέντρο του χωριού με κόπο και με μόχθο του πατέρα της και του μεγάλου αδελφού, του Στέλιου. Θα κατοικούσε εκεί το ανδρόγυνο για πρώτη φορά το βράδυ του γάμου.

Η μεγάλη μέρα δεν άργησε να' ρθει! Η ωραία Ελένη, όπως τη φώναζαν στο χωριό, πλημμυρισμένη από ευτυχία φόρεσε με καμάρι το άσπρο δαντελένιο νυφικό που της έραψε η μάνα της. Το ραδιόφωνο στην κουζίνα έπαιζε ένα παλιό τραγούδι κι έδενε με το ευχάριστο γεγονός, που θα ακολουθούσε εκείνο το απόγευμα «Βάλε τ' άσπρα σου, γίνε κρίνος και βγες από τη γλάστρα σου...» κι αυτή σιγοτραγουδούσε τους στίχους κι αφηνόταν στη μελωδία που την παράσερνε στο όνειρο. Αγαπούσε να τραγουδά. Ήταν γνωστή στη γειτονιά για το μεγάλο ρεπερτόριο που ήξερε. Άξαφνα η φωνή έσβησε.

-
«Έκτακτο πολεμικόν ανακοινωθέν. Ανακοινούται, ότι

την πρωίαν την σήμερον, τουρκικά αεροσκάφη, άνευ προειδοποιήσεως, υπούλως και ανάνδρως εισέβαλον... εις Λευκωσίαν... εβομβάρδισον... ο εχθρός...» λέξεις σκόρπιες στο αυτί της Ελένης. Κρύος ιδρώτας την έλουσε. Μα τη συνέφερε γρήγορα η ταραγμένη φωνή του μεγαλύτερου αδελφού, που άνοιξε την πόρτα με σπασμωδικές κινήσεις: -Ελένη, ήρταν οι Τούρτζιοι τζιαί έννα μπουν μες το χωρκό! Μάζεψε ό, τι έβρεις γλήγορα, χώσε τα λεφτά τζιαί τα κλειθκια στο χώμα τζιαί έμπα στο φορτηγό, χωρίς περισπασμούς! Θα ξανάρτουμεν άμμαν φύουν.

Έτσι στεγνά, αντί για παντρεία εκείνη τη μέρα, η μοίρα έδωσε στην ωραία Ελένη πόλεμο. Μηχανικά έκανε όσα της είπε ο Στέλιος, μα κάτι σαν ένστικτο της έλεγε πως δε θα υπήρχε επιστροφή. Τα στέφανα! Η πρώτη της κίνηση ήταν να πάρει μαζί της τα στέφανα, δύο αλλαξιές ρούχα και να τα χώσει σε μια ξύλινη βαλίτσα. Μια αλλαξιά δική της και μια για τον Αντρίκκο της. Μπήκαν όλοι στο φορτηγάκι στριμωγμένοι, η Φάνη, η παιδική της φίλη, τα μικρότερα αδέρφια, ο Στέλιος, η μάνα, ο πατέρας, η γειτόνισσα.

-Μετρηθείτε! Αντρέα, μπήκαν ούλλοι μέσα; Ξεκίνα, μεν ξαρκάς!

Η ωραία Ελένη στριμωγμένη σε ένα φορτηγό χάθηκε στις σκέψεις της. Σκεφτόταν το τσακισμένο μέλλον της. Μουδιασμένη παρατηρούσε τραγικές σκηνές να εκτυλίσσονται γύρω της. Η Φάνη να φωνάζει, που άφησαν πίσω τον πατέρα, συγχωριανοί να τρέχουν πίσω από το φορτηγάκι και να φωνάζουν «Περιμένετε, πάρτε μας τζιαί μας». Γυναίκες να τσιρίζουν για βοήθεια, παιδιά να κλαίνε ανυπεράσπιστα. Μια άγρια φωνή την επανέφερε στην πραγματικότητα:

-Κατεβείτε όλοι οι άντρες κάτω τώρα, αλλιώς πυροβολώ!

Ένας Τούρκος στρατιώτης σταμάτησε το φορτηγό. Κατέβασαν τον Στέλιο με βίαιες κινήσεις, λέγοντας πως θα τον πάρουν στους πορτοκαλιώνες.

-Ελένη, μεν ανησυχείς, εν' να' ρτω πίσω, της φώναξε καθώς τον απομάκρυναν υπό την απειλή του όπλου.

Σύντομα έφτασαν στο Οίκο, στο σπίτι της γιαγιάς Μαρίας. Κατεβαίνοντας, πρόσεξε το σκισμένο νυφικό στα μανίκια και στη φούστα. Μα δεν ήταν αυτό το σκίσιμο, που την ένοιαξε, μα το άλλο, το πιο απότομο, το βίαιο σκίσιμο των ονείρων της.

Την ίδια μέρα έφτασαν κι άλλοι από το χωριό, τα συμπεθέρια, οι γείτονες και κάτι φίλοι απ' την πάνω γειτονιά. Στοιβαγμένοι στα δωμάτια, τόσο που δεν ανέπνεαν, έμειναν όλοι εκεί για μέρες.

Πέρασαν οι μέρες κι η Ελένη καθόταν ώρες ατελείωτες με την αδελφή της Ευδοξία πάνω από ένα ραδιόφωνο, μήπως κι ακούσουν κάτι νεότερο για τους άντρες της οικογένειας. Ο Αντρίκκος επιστρατεύτηκε άοπλος, απροετοίμαστος, τον Στέλιο τον πήραν οι Τούρκοι, ο Αντρέας, στρατιώτης, αμούστακο παιδί, πολεμούσε στο μέτωπο. Δίχως ίχνος θετικής σκέψης, περίμεναν... Φοβόταν πως θα τους έχανε. Πως δεν θα ξανάβλεπε τον Αντρίκκο. Όλα τα όνειρά της τα' βλεπε πια τσουβαλιασμένα, τσαλακωμένα σε εκείνη την ξύλινη βαλίτσα.

Πέρασε περίπου ένας μήνας. Ο Αντρίκκος της επέστρεψε γερός. Ο Αντρέας με κάτι μικρά μα ασήμαντα τραύματα. Ο Στέλιος; Άφαντος! Την έζωσαν τα φίδια! Τι τον έκαναν οι Τούρκοι; Εικασίες πολλές! Απάντηση καμιά!

Εκείνο το πρωινό άκουσαν στο ραδιόφωνο πως θα' φτανε ένα λεωφορείο με αιχμαλώτους στην Αγγλατζιά. Έτρεξαν για να δουν με αγωνία. Κατέβαινε ένας, ένας το λεωφορείο, ώσπου άδειασε. Ο Στέλιος δεν ήρθε. Κι έπειτα και ένα άλλο, κι άλλο ένα λεωφορείο και κάθε φορά, έτρεχαν οι γυναίκες γεμάτες ελπίδα, μήπως τον βρουν. Μα κάθε φορά, το λεωφορείο άδειαζε, χωρίς τον Στέλιο να κατεβαίνει. Αγνωσμένος τους

είπαν! Αυτός μαζί με άλλους 1619. Μα η ελπίδα δεν έσβησε! Θα επέστρεφε! Το υποσχέθηκε εξάλλου...

Ο γάμος έγινε τον Γενάρη του '75 στη Λευκωσία. Δίχως προσκλητήριο. Δίχως χρυσές βέρες. Δίχως πολλούς καλεσμένους. Δίχως τον Στέλιο...

Με ένα δανεικό νυφικό και με τα πρώτα στέφανα! Το σπίτι που στέγασαν την καινούρια τους ζωή ήτανε μια σταλιά κάμαρη. Σκοτεινή, με μόνο ένα μικρό φεγγίτη. Της έλειπε το σπίτι της στο Ξερό. Της έλειπε η Φάνη. Μα έκανε σιγά σιγά νέες φίλες στη γειτονιά.

- Καλημέρα κόρη μου, πώς σε λαλούν; της είπε μια μέρα η γριούλα, η οποία έμενε απέναντι.

- Ελένη, της απάντησε. Σκέτο Ελένη. Έτσι θέλησε να την ξέρουν τώρα πια σε αυτή τη γειτονιά.

Δυο χρόνια μετά, γεννήθηκε η Μαρία. Το πρώτο παιδί του Αντρίκκου και της Ελένης. Παιδί των πρώτων χρόνων του πολέμου. Η ζωή της δεν ήταν ανέμελη, όπως άρμοζε σε ένα αθώο κορίτσι. Τη στιγμάτισε η φτώχεια, η στέρηση, το συσσίτιο στο σχολείο, τα δανεικά ρούχα. Πήγαιναν κάθε τόσο στην εκκλησιά για να διαλέξει ένα ζευγάρι ρούχα για να' χει να φορέσει. «Τα ποφόρκα των άλλων», όπως τα' λεγε αργότερα στην ενηλικίωση. Μνήμες οδυνηρές για τη Μαρία, που τη συνόδευαν μέχρι σήμερα. Μνήμες οδυνηρές για την Ελένη, άσβεστες πληγές. Έχασε το σπίτι της, την περιουσία της, το τραγούδι, τον Στέλιο.

Οι γονείς της Μαρίας δεν το έβαλαν κάτω! Δούλεψαν σα σκυλιά για να καλυτερέψει η ζωή της κόρης τους. Για να επουλώσουν τις πληγές του μεταπολέμου. Δημιούργησαν μια μικρή επιχείρηση απ' το μηδέν και άξιοι σαν ήταν, η ευημερία δεν άργησε να' ρθει. Ακολούθησε η γέννηση των άλλων δυο τους παιδιών. Ένα αγόρι κι ένα κορίτσι. Ο Χαράλαμπος και η Αλίκη. Το σπίτι το' φτιαξαν, το επέκτειναν και η Ελένη άρχισε πάλι ν' ανθίζει. Το τραγούδι της δειλά, δειλά άρχισε να βγαίνει απ' τα χείλη της και πάλι και ταξίδευε με τη φωνή της την καινούρια γειτονιά.

Αυτό, όμως, δεν κράτησε πολύ! Η μοίρα ξαναχτύπησε αλύπητα την Ελένη. Η καρδιά του Αντρίκκου τον προδίδει στα σαράντα έξι του χρόνια και μένει ολομόναχη, να θρέψει τρία ορφανά. Επιλογή δεν είχε! Τα 'θαψε όλα βαθιά μέσα της, θύμισες, πληγές, πόνο για ν' αντέξει να τα μεγαλώσει, όπως τους άξιζε. Την έβρισκες λιγομίλητη πια, απορροφημένη στις σκέψεις της, βυθισμένη στο σκοτάδι. Τα χρόνια πέρασαν και τα παιδιά της μεγάλωσαν. Μαζί τους κι αυτή. Κάθε ρυτίδα στο μέτωπό της, και μια πικρή ανάμνηση. Κάθε βλέφαρο ριγμένο και 1000 τόνοι δακρύων, που έχυσε κρυφά τα βράδια στο μαξιλάρι της. Για το Ξερό, για το σπίτι της, που δεν πρόλαβε να ζήσει, για τον πόλεμο, για τον Στέλιο, για τον Αντρίκκο της. Μοναδική αχτίδα φωτός στη ζωή της, τώρα πια, ήταν μόνο τα παιδιά της και ένα σύνθημα «Δεν ξεχνώ» που έβρισκε στα τετράδιά τους.

23 Απριλίου του 2003 και η είδηση σκάει σαν βόμβα! Ο Ραούφ Ντεκτάς αποφάσισε σε μια μέρα να ανοίξει τα οδοφράγματα της Λευκωσίας προς τα κατεχόμενα μέρη. Με το άκουσμα της είδησης, μια αμυδρή λάμψη φάνηκε να ξεπροβάλλει στα μάτια της γιαγιάς Ελένης.

- Ελάτε κόρη μου να σας τα δείξω. Άμμαν πεθάνω τζιαι ελευθερωθούμε να ξέρετε πού εν το σπίτι μου, είπε ένα βράδυ στη Μαρία.

- Μα τι λαλείς μανά; Τζιαι να τους δείξω την ταυτότητά μου σα να τζιαι εν σε ξένη χώρα που θα πάω; Προτιμώ να κοπεί το σιέρι μου. Εξήχασες τα πρώτα χρόνια της εισβολής πως έτρωα συσσίτιο κάθε μέρα, γιατί εν είχαμεν να φάμεν; Επιάσαν μας τα ούλλα οι Τούρτζιοι! Εγώ, έτσι δεν πάω! Έμαθα πως μόνο αμμαν ελευθερωθεί το Ξερό θα πατήσω εγώ τη γη του.

Η Αλίκη από την άλλη, έβλεπε ξεκάθαρα τον πόθο της μητέρας της για επιστροφή. Έστω κι έτσι. Δεκαπέντε χρόνια νεότερη από την αδελφή της δεν έβλεπε την κυπριακή ανοικτή πληγή με το ίδιο μάτι. Αποφάσισε πως πρέπει να την πάρει. Ο Χαράλαμπος, στρατιώτης σαν ήταν τότε, δεν μπορούσε να τις ακολουθήσει, μα συμφώνησε.

Στην ουρά για τα οδοφράγματα η Αλίκη πρόσεξε πως η μάνα της έβαλε στο αυτοκίνητο κεραστικά. Θες για να φιλέψει αυτούς που έμεναν τώρα στο σπίτι της, θες από φόβο μπας και τη διώξουν. Δεν κατάλαβε. Δεν της είπε όμως τίποτα. Τι να της πει;

Μπήκαν στο χωριό. Την προσοχή της Αλίκης τράβηξαν όλες αυτές οι τούρκικες σημαίες. Υπήρχαν σε κάθε μέτρο και αυτό το βρήκε αρκετά προκλητικό. Γύρισε και κοίταξε τη μάνα της. Άραγε το πρόσεξε κι αυτή; Τα μάτια της βούρκωσαν και ξεροκατάπιε. Σύντομα πέρασαν από το σημείο που άρπαξαν τον Στέλιο.

-Σταμάτα δαμαί!, της φώναξε η μάνα απότομα. Σταμάτα! Κατέβηκε από το αυτοκίνητο και γονάτισε. Έχωσε το πρόσωπό της στις δυο της χούφτες και σώπασε για λίγο:

-Δαμαί, ήταν η τελευταία φορά, που τον είδα. Ακόμα καρτερώ να κάμει τζιέινον, που μου έταξεν ...

Η Αλίκη με δυσκολία τη σήκωσε για να τη βάλει πίσω στο αυτοκίνητο. Η διαδρομή συνεχίστηκε. Η Αλίκη ήξερε το Ξερό μόνο από κάτι εκθέσεις, που έγραφε στο σχολείο μέσα από τις περιγραφές της μάνας της. Η θάλασσα δεν ήταν κόκκινη, όπως νόμιζε τόσα χρόνια. Η εταιρεία CMC σταμάτησε και έτσι 29 χρόνια μετά η θάλασσα καθάρισε. Ήταν τόσο όμορφη η θάλασσα! Όλα ήταν μοναδικά όμορφα, αν και παραμελημένα, σα να σταμάτησε ο χρόνος στο 1974.

Η διαδρομή τις οδήγησε στο σπίτι της μάνας Ελένης. Η Ελένη κατέβηκε από το αυτοκίνητο αργά, σχεδόν ευλαβικά. Η Αλίκη πρόσεξε πως τα γλυκά δεν κατέβηκαν μαζί της. Ίσως, σκέφτηκε, κατάλαβε πως δεν όφειλε τίποτα και σε κανέναν. Ήταν σπίτι της. Και στο σπίτι σου δεν πας ως φιλοξενούμενος και σίγουρα δεν παίρνεις γλυκά. Έτρεξε αυθόρμητα στην πίσω αυλή να βρει το κλειδί που έκρυψε εκείνη τη μέρα. Ήταν εκεί! Ήταν εκεί!

Μια κοπέλα βγήκε απ' το παραθύρι, μέσης ηλικίας, Τουρκάλα. - Μπορώ να μπω μέσα; Εν το σπίτι μου! της είπε με λυγμούς. - Μα τι να δείτε; Εν τα ξέρετε; Ελάτε, της απάντησε διστακτικά

στα ελληνικά, μα δεν το εννοούσε.

Μπαίνοντας στο καθιστικό, το βλέμμα της Αλίκης έπεσε, αμέσως, στον δεξί τοίχο. Η φωτογραφία του αρραβώνα των γονιών της! Κρεμασμένη ακόμη εκεί. Ξεθωριασμένη από τον ήλιο μα ακόμη εκεί. Σκέφτηκε πως αυτό από μόνο του ομολογούσε πως οι ένοικοι του σπιτιού, δεν είχαν καμία σύνδεση, καμία ρίζα που να τους ενώνει με τούτη τη γη, με τούτο το σπίτι. Προχωρώντας πιο μέσα, μια έκπληξη περίμενε την Αλίκη. Το σπίτι της μάνας της, το σπίτι που δεν πρόλαβε να ζήσει, ήταν ακριβώς το ίδιο με το σπίτι που η ίδια μεγάλωσε στα Κατύδατα. Το πατρικό της. Ίδια κουζίνα, ίδιο μπάνιο, ίδια εξώπορτα, όλα ίδια. Δεν της το 'πε ποτέ η μάνα της! Γιατί; Ξανάχτισε το σπίτι που έχασε, ίδιο απ' την αρχή, σαν να 'θελε να ξαναχτίσει και τ' όνειρο απ' την αρχή.

Η Ελένη βημάτιζε αργά στην κάθε γωνιά του σπιτιού. Αμίλητη και βουρκωμένη. Βγήκε έξω στην αυλή. Ξύπνησαν εκεί οι μνήμες. Θυμήθηκε που καθόταν στη γωνιά με τη Φανή και έκαναν σμιλί κι εκείνη τη λεμονιά που φύτεψε μωρό παιδί και τώρα έγινε ολόκληρο θεριό. Σχεδόν άκουγε ξανά τα γέλια και τα τραγούδια τους. Ύστερα κοίταξε την Τουρκάλα κι ένα θεριό ξύπνησε μέσα της, ίσαμε το μπόι της λεμονιάς.

-Αλίκη, φεύγουμε. Η διαδρομή της επιστροφής δεν ήταν ίδια με την προηγούμενη. Βουβή, σκοτεινή. Ήταν το τρίτο και τελειωτικό χτύπημα της ζωής για τη Ελένη. Έφτιαξε μια ασπίδα και τα 'χωσε όλα σε μια ξεχασμένη φωλιά της καρδιάς της, μια για πάντα.

Είκοσι χρόνια είχαν περάσει, και η Ελένη, γιαγιά τώρα πια, με οχτώ εγγόνια αγκαλιά, δεν σταμάτησε τον δικό της, μικρό αγώνα για το άδικο που έπνιγε τον τόπο της. Κάθε Ιούλη, με το χτύπημα της πολεμικής σειρήνας που της τρύπαγε τ' αυτιά και την καρδιά, χτυπούσε και το τηλέφωνο των εγγονιών της. Τους μιλούσε για όλα όσα πέρασε, αυτή και χιλιάδες άλλοι πρόσφυγες, για τον παππού τον Στέλιο, που ήταν αγνοούμενος, για το σπίτι της, για...

-Να τα θυμάστε μωρά μου. Γιατί άμμαν ξεχάσετε εν να χαθούν

για πάντα! Μόνο με τη μνήμη θα γενούν ξανά δικά μας.

Και κάπως έτσι αποφάσισε η γιαγιά Ελένη να περάσει το λίγο υπόλοιπο της ζωής που της απέμεινε. Μα η ίδια η ζωή, είχε άλλα σχέδια για αυτήν. Μια ρευματοπάθεια, με οδηγίες του γιατρού, την ανάγκασε σε καθημερινό κούμπι για ανακούφιση και θεραπεία. Ένα δίλημμα γεννήθηκε μέσα της. Μιάμιση ώρα ταξίδι από τα Κατύδατα στη Λάρνακα ή μια πεντάλεπτη διαδρομή στο Ξερό, περνώντας το οδόφραγμα της Ζώδιας, το χωριό του Αντρίκκου της;

Η απάντηση δεν άργησε να 'ρθει. Πείστηκε λοιπόν πως η τύχη έτσι τα βόλεψε να επιστρέψει ξανά στον τόπο της. Δεν ήταν εύκολη απόφαση. Κάτι την κρατούσε, μια πικρία, μια αγανάκτηση, δεν άντεχε να δει ξανά πως άλλοι κατοικούν στο σπίτι της.

-Θα πάω μόνο στη θάλασσα, παρηγορήθηκε και το 'βαλε όρο στον εαυτό της.

Η δεύτερη επίσκεψη δεν ήταν ίδια. Κατέβηκε στην παραλία και κάθισε στην άμμο για πολύ. Άρπαξε με τη χούφτα της όσους κόκκους άμμο μπορούσε να χωρέσει, σα να 'θελε να πάρει όλη τη γη μαζί της. Οι μνήμες επέστρεψαν. Ρεμβάζοντας στη θάλασσα, θυμήθηκε που έκοβε καλοκαιρινές βόλτες στην παραλία με τη Φανή, τον Στέλιο, τη Δωρέτα, τον Αντρέα. Άρχισε να διηγείται ιστορίες στην Αλίκη κι αυτή δεν τη διέκοψε.

-Κάθε παθκιά τζι'ανάμνηση Αλίκη μου...

Εκείνη τη μέρα το κούμπι στη θάλασσα δεν έγινε. Αφιερώθηκε στις αναμνήσεις. Το πήγαινε έλα Κατύδατα- Ξερό έγινε πια καθημερινό. Αυτό το περίμεναν εξάλλου. Αυτό που δεν ήξεραν ήταν πως η επανάληψη αυτού του ταξιδιού θα γινόταν εθιστική και για τις δυο. Για την Αλίκη, αφού μπορούσε πια να ερμηνεύσει το σκοτάδι και τη νοσταλγία της μάνας της, που έβλεπε τόσα χρόνια στο βλέμμα της. Με το ταξίδι αυτό άρχισαν να φυτρώνουν κι οι δικές της ρίζες, που ως τότε δεν υπήρχαν, παρά μόνο σε ένα άψυχο χαρτί μιας έκθεσης δημοτικού. Ένα ταξίδι εθιστικό και σχεδόν

μεθυστικό για τη γιαγιά Ελένη, που ανακάλυψε πως κάθε φορά, που πατούσε τα χρώματά της, πολλές ξεθωριασμένες αναμνήσεις ερχόντουσαν στο νου, αναμνήσεις, που είχε σχεδόν ξεχάσει. Ο χρόνος εκεί κυλούσε αργά, τόσο αργά όσο χρειάζονται να πάρουν ζωντανή μορφή παλιές, ανέμελες στιγμές, να ακουστούν οι φωνές των γειτόνων, να φτάσουν οι μυρωδιές του σιφάδου της γιαγιάς Μαρίας στα ρουθούνια της.

Κάπου ανάμεσα σε αυτό το ταξίδι αναμνήσεων, ελπίδας και επιστροφής παρέμβαλαν και τα δυσάρεστα νέα για το Στέλιο. Βρέθηκαν τα οστά του σε ένα χωράφι. Ήταν νεκρός. Στην ταφή και στο μνημόσυνο η γιαγιά Ελένη έκλαψε με μαύρο δάκρυ. Έχυσε όσο δάκρυ δεν έχυσε 49 χρόνια τώρα. Τον έκλαψε όπως του άρμοζε. Τον έθαψε όπως του άξιζε. Ύστερα γύρισε στην Αλίκη και της είπε κοφτά:

-Πάρε με ξανά στον τόπο μου τζαι πέρνα με, που το στενό μου. Ήρτεν η ώρα.

Στη τσάντα της έκρυψε τον ξύλινο σταυρό του. Τον φύλαγε όλα αυτά τα χρόνια για να του τον δώσει άμμα επιστρέψει στην αγκάλη της. Κατέβηκε στο σπίτι. Αυτή τη φορά δεν πήρε την άδεια κανενός και δεν κουβάλησε κανένα κεραστικό. Άνοιξε αποφασιστικά το ξύλινο κάγκελο και χώθηκε στο περιβόλι, εκεί που ο Στέλιος την έβγαζε αυθημερόν για να το σκαλίζει και να βγάλει τη σοδειά. Με γρήγορες κινήσεις άνοιξε ένα βαθύ λακκάκι κάτω από μια πορτοκαλιά. Το χώμα ήταν σκληρό, μύριζε καλοκαίρι. Σαν εκείνο το σκληρό καλοκαίρι, που τον σκότωσαν. Έχωσε το σταυρουδάκι μέσα και σταυροκοπήθηκε. Ύστερα, το βλέμμα της σηκώθηκε ψηλά στον καθαρό ουρανό. Ένα άσπρο περιστέρι πέρασε από πάνω της ξυστά. Της χάιδεψε το μάγουλο με τα φτερά του κι ύστερα πέταξε ψηλά στο γαλάζιο τ' ουρανού και χάθηκε.

Το βλέμμα της τώρα χαμήλωσε σα να έκανε μια προσευχή. Κράτησε την υπόσχεσή του. Ο Στέλιος πάντα τις κρατούσε. «Ήρτεν επιτέλους πίσω» μα όχι όπως τον περίμενε. «Ήρτεν

μέσα σε άλλο σώμα, δανεικό». Ένα δάκρυ κύλησε αργά στο μάγουλό της. Το τελευταίο που θα έχυσε. Τώρα πια το ήξερε πως ο χρόνος της τελειώνει. Μα θα τέλειωνε γαλήνια.

Νεφέλη Δημητρίου Β'3

Μέντορας Καθηγητής: Σάββας Βορκάς

Διαγωνισμός Παραγωγής Βίντεο για την ασφάλεια στο διαδίκτυο

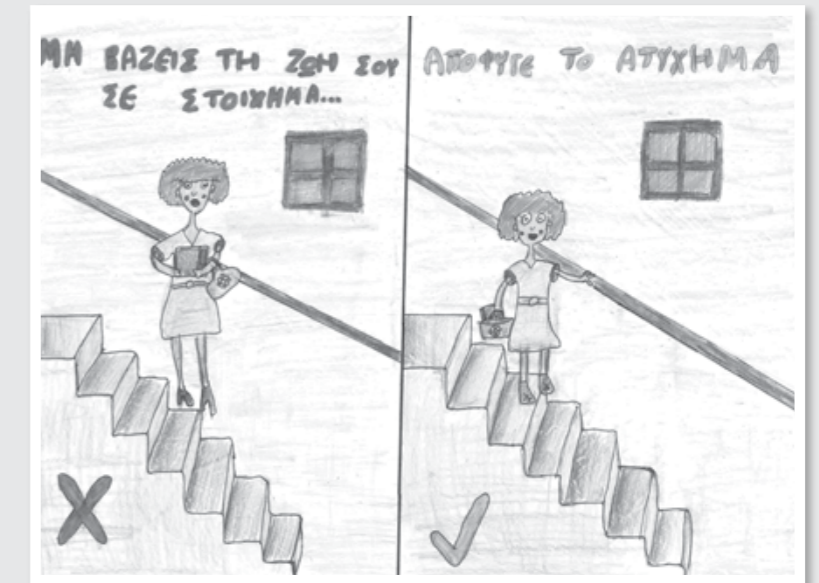
Απονεμήθηκε έπαινος.

Οι μαθητές:
Ξενοφώντος Ιωάννα Β'7
Χριστοφόρου Νεκτάριος Β'7
Ποσκώτης Γιώργος Β'7
Συμεόνοβ Χριστιάν Β'7
Παγώνης Τάσος Β'7

Διαγωνισμός Αφίσας με θέμα: Ασφάλεια και υγεία στην εργασία

Νεκτάριος Χριστοφόρου Β'7
Μέντορας καθηγητής: Σάββας Βορκάς

Διαγωνισμός ποίησης στην Κυπριακή διάλεκτο

Το Νησί της Αφροδίτης

Τζιύπρος μου όμορφο νησί στολίδιν πας τον χάρτη
Πολλοί σε ποθαυμάζουσιν να σε σκλαβώσουν πάσιν
Τούρτζοι, Εγγλέζοι τζι Άραβες εβάλαν σε στ' αμάτιν
Τζιαι θέλουν να σου κάμουςιν σαν του Γριστού τα Πάθη

Τζιύπρος νησίν ηρωικόν με γαίμαν ποτισμένον
Οι Τούρτζοι σε φθονήσασιν τζιαι είσαι μοιρασμένον
Τες θάλασσεσ, τον ήλιο σου ζηλέψαν οι οχτροί σου
Σκότωσαν τζι' αιχμαλώτισαν νησί μου το κορμί σου

Μόρφου, Τζιερύνεια, Λάπηθος δαντέλλα παραλίες
Του κόσμου αν εγύριζες σαν τούτες λλίες είδες
Της Αμμοχώστου η θάλασσα τζι' άμμος ζηλεμένη
Πέντε λεπτά να πήαιννα θα νιώθα βλογημένη

Του Καραβά τα σπίθκια του εν μουσκομυρισμένα
Γεμάτα λεμονόδεντρα πάντα 'τουν ανθισμένα
Κλαίει ο Πενταδάκτυλος που πάνω σκλαβωμένος
Της Μεσαρκάς ο κάμπος μας διπλά μαραζωμένος

Απόστολε μ' Ανδρέα μου να 'ρτω να προσκυνήσω
Καρπάσιν, Κώμα του Γιαλού θέλω να τα γυρίσω
Άγιος Ιλαρίωνας, Καντάρα, Βουφαβέντο
Δαπάνω σκοτωθήκασιν τζι'είσαι ορφανεμένο

Πενήντα γρόνους καρτερώ έσσω μου να γυρίσω
Στα οδοφράγματα μπροστά νησί μου θα λυγίσω
Σαν όραμα ομπρός θωρώ ούλλες τες ομορκιές σου
Τζιαι ταξιδεύκω νοερά σε ούλλες τες ακτές σου

Ελένη Παπαμιχαήλ Β'5
Μέντορας Καθηγητής: Σάββας Βορκάς

Κατερίνα Χαραλαμπίδου Β'7

Έλενα Μπάσοβα Β'7

Διαγωνισμός ΙΣΤ΄ Παγκύπριου Μαθητικού Διαγωνισμού Ιεράς Αρχιεπισκοπής

Μέντορας Καθηγητής:
Σάββας Βορκάς

Μνήμες '74

20 Ιουλίου 1974 ημέρα Σάββατο, μια μαύρη μέρα ξημέρωσε για την Κύπρο. Τουρκικά αεροπλάνα άρχισαν να βομβαρδίζουν νωρίς το πρωί διάφορες περιοχές στην επαρχία της Κερύνειας. Τα Τουρκικά πλοία άρχισαν να φαίνονται στο βάθος της θάλασσας και προμήνυαν ότι πρόκειται να γίνει απόβαση στην περιοχή.

Οι βομβαρδισμοί άρχισαν και σε άλλες περιοχές της Κύπρου. Με το ξημέρωμα Τουρκικά αεροπλάνα άρχισαν να ρίχνουν αλεξιπτωτιστές στην περιοχή της Μιας Μηλιάς.

Το Κυπριακό ραδιόφωνο μετέδιδε ότι έγινε εισβολή των Τούρκων και καλούσε τον κόσμο να καταταγεί για να αντιμετωπιστεί ο Τούρκος εισβολέας. Επίσης, για να ανυψωθεί το ηθικό των στρατιωτών οι ραδιοφωνικοί παραγωγοί μας ανακοίνωναν ότι οι δικοί μας στρατιώτες υπερασπίζονται τα πατρία εδάφη.

Η πρώτη απόβαση των Τουρκικών δυνάμεων έγινε στο Πέντε Μίλι δυτικά της Κερύνειας, μετά προς τα Ανατολικά και ύστερα προς την πόλη της Κερύνειας. Οι άνθρωποι κοιμόντουσαν εκείνη την ώρα. Ακούστηκαν ισχυρές εκρήξεις, πυροβολισμοί, καπνός. Έβλεπες τον κόσμο να σκοτώνεται, τα τάνκς των Τούρκων να προχωρούν, οι άνθρωποι να τρέχουν τρομαγμένοι για να σωθούν, ενώ στον ουρανό αεροπλάνα και ελικόπτερα βομβάρδιζαν.

Μας καλούν όλους για επιστράτευση, φορούμε τα στρατιωτικά μας ρούχα και ξεκινούμε. Πήγαμε στον τόπο κατάταξής μας. Έγινε η απογραφή των στρατιωτών και η τοποθέτησή τους στις θέσεις, που θα είχαν, σε περίπτωση μιας επαφής με τον εχθρό. Αργά το απόγευμα τέλειωσε η απογραφή και τη νύκτα

αναρωτιόμασταν πού θα μας έπαιρναν την επόμενη μέρα. Προτού ακόμη χαράξει το φως της μέρας, μας φόρτωσαν στα φορτηγά και αρχίσαμε να κατευθυνόμαστε προς άγνωστη κατεύθυνση. Κάπου σταματήσαμε και μας ανακοίνωσαν το αξίωμα του καθενός και ποιος ήταν ο στόχος μας. Ήταν η κατάληψη ενός Τουρκικού χωριού. Αγωνιστήκαμε όλη μέρα. Είχαμε δύο νεκρούς και τρεις τραυματίες. Ο ένας από τους συμπατριώτες μας σκοτώθηκε μπροστά στα μάτια μας, όταν μια σφαίρα τον βρήκε στην καρδιά.

Τελειώσαμε και μείναμε χωρίς καμία αποστολή για αρκετές ημέρες. Στις επτά του Αυγούστου μας φόρτωσαν στα φορτηγά και μας μετέφεραν στα ανατολικά της Κερύνειας. Μας πήραν είδηση οι Τούρκοι και το τι έγινε δεν περιγράφεται. Μας έβαλλαν από τα πλοία με όλμους και τα Τούρκικα ελικόπτερα πετούσαν από πάνω μας, φέρνοντας προς την Κερύνεια ενισχύσεις.

Οι πολιτικοί ηγέτες κάθισαν σε συνομιλίες και είπαν να σταματήσει ο πόλεμος. Οι Τούρκοι, όμως συνέχιζαν και έπαιρναν εδάφη. Στις 14 Αυγούστου ξεκινά νέα εισβολή, τα αεροπλάνα βομβάρδιζαν ανηλεώς. Οι δικοί μας αξιωματικοί μας έβαλαν σε επιφυλακή και περιμέναμε να δοθεί αποστολή για το τάγμα μας, ενώ συγχρόνως ακούγονταν από την περιοχή της Μιας Μηλιάς σφοδροί κανονιοβολισμοί. Μόλις ξημέρωσε μου, είπαν να οργανώσω τη διμοιρία μου και να μεταβώ σε ένα γειτονικό χωριό κοντά στην θάλασσα. Αργά το απόγευμα μας φόρτωσαν στα φορτηγά και το βράδυ κατευθυνθήκαμε προς την Αμμόχωστο. Το βράδυ μείναμε στη λίμνη του Αγίου Λουκά στην Αμμόχωστο. Το πρωί μας φόρτωσαν πάλι στα φορτηγά και κατευθυνθήκαμε προς τη Λάρνακα. Στο τέλος καταλήξαμε σε φυλάκια μεταξύ Αβδελλερού και Αθένου. Εκεί μείναμε περίπου για εικοσιπέντε μέρες. Στις αρχές Σεπτεμβρίου απολυθήκαμε από το στρατόπεδο της Λάρνακας.

Άφησα πίσω τους γέροντες γονείς μου, το καινούργιο μου αυτοκίνητο και όλη μου την περιουσία. Τα αδέρφια μου βρίσκονταν ήδη στον πόλεμο. Οι γονείς μου πιάστηκαν αιχμάλωτοι σε ένα χωριό δίπλα στη Μηλιά που ονομάζεται Γύψου. Δεν ήξερα που ήταν οι γονείς μου, οι αδερφές μου, ούτε και η αρραβωνιαστικιά μου. Παντού χάος και καταστροφή. Οι Τούρκοι συνεχίζουν την προέλαση και καταλαμβάνουν το ένα χωριό μετά το άλλο. Τα χωριά μας έπεσαν στα χέρια τους. Όσοι πρόλαβαν και έφυγαν γλίτωσαν αλλά όσοι έμειναν πιάστηκαν αιχμάλωτοι. Πολλοί δολοφονήθηκαν και πολλοί ακόμα αγνοούνται.

Οι Τούρκοι καταλαμβάνουν τη Μεσαορία και προχωρούν ακάθεκτοι προς τη βασιλεύουσα Αμμόχωστο. Στα χέρια των Τούρκων πέφτει και η Αμμόχωστος. Απολύθηκα και έψαχνα την αρραβωνιαστικιά μου. Κάπως, έτσι κατέληξα στην Ξυλοφάγου. Σαν περπατούσα στο κέντρο της Ξυλοφάγου, είδα ένα κοριτσάκι δύο χρονών και κατάλαβα ότι ήταν η κόρη της αδελφής μου. Η χαρά μου ήταν μεγάλη. Εκεί ήταν και η αρραβωνιαστικιά μου μαζί με τις αδελφές της...

Πενήντα χρόνια μετά, όλες αυτές οι μνήμες ξυπνούν κάθε Ιούλιο και Αύγουστο. Είναι ανεξίτηλα χαραγμένες μέσα στην ψυχή μου και ποτέ δεν θα σβήσουν... ακόμα και όταν επιστρέψουμε μια μέρα πίσω στους τόπους μας.

Αριάδνη Παττίχη Β'7

Τριλογία

(Διήγημα σε μορφή ημερολογίου)

19 Ιουλίου 1974

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,

Σήμερα ήταν μία πολύ παράξενη μέρα. Όταν τέλειωσα το σχολείο, πήγα με τους φίλους μου να παίξουμε ποδόσφαιρο. Έβαλα τρεις φορές την μπάλα μέσα στο δίχτυ! Ο Κώστας είχε σκάσει από τη ζήλια του, αλλά εμένα δε με ένοιαζε καθόλου.

Ήμουν πλέον το καμάρι της Αγίας Τριάδας!

Γεμάτος ενθουσιασμό, πήρα τον δρόμο της επιστροφής για το σπίτι μου. Ανυπομονούσα να πω στη μαμά μου για τη νίκη μου. Θα ένιωθε πολύ περήφανη για 'μένα. Όχι, πώς δεν είναι! Όποιος περάσει από το κατώφλι του σπιτιού μας, θα ακούσει τη μαμά μου να περηφανεύεται για έμενα και για τους ψηλούς μου βαθμούς. Βέβαια, θα προτιμούσα να έλεγε για το πόσο καλός ήμουν στην μπάλα και όχι στα μαθήματα. Μόνο τα Μαθηματικά μου αρέσουν, τα υπόλοιπα, απλώς, τα μαθαίνω. Αρχισα μάλιστα να σκέφτομαι ότι, εγώ το δεκάχρονο αγόρι, θα γίνω ένας λαμπρός ποδοσφαιριστής και διάσημος. Ένας δυνατός, απρόσμενος θόρυβος με έβγαλε από τον φανταστικό μου κόσμο και να ξεχάσω για λίγο τα όνειρά μου. Ήταν το ραδιόφωνο του Στάθη, του μανάβη. Πάντα βάζει τη φωνή στη διαπασών. Συνειδητοποίησα ότι είχα περπατήσει μόνο λίγη απόσταση από το χωράφι που παίζαμε προηγουμένως. Αποφάσισα να επιταχύνω, ώστε να πάω στο σπίτι μου, όσο το δυνατόν γρηγορότερα, γιατί, αν αργούσα κι άλλο, θα έτρωγα πολλές φωνές για βραδινό.

Εδώ ξεκινάει το παράξενο κομμάτι της ημέρας. Μπήκα στο σπίτι με ένα τεράστιο χαμόγελο στο πρόσωπό μου και είπα στους γονείς μου ότι είχα κερδίσει το σημερινό παιχνίδι, αλλά αυτοί, ούτε που με είχαν προσέξει. Το είπα ξανά, ακόμα πιο δυνατά, από την προηγούμενη φορά, γιατί αναρωτήθηκα, μήπως και οι γονείς μου κουφάθηκαν. Κατάφερα να τους τραβήξω την προσοχή, αλλά δεν είχαν την αντίδραση που εγώ περίμενα. Ήλπιζα ότι θα με επιβράβευαν, αλλά οι γονείς μου είπαν μόνο να πάω στο δωμάτιό μου γρήγορα, γιατί είχαν μια κουβέντα για μεγάλους. Εγώ περίμενα για λίγο για να καταλάβω, αν το εννοούσαν και αφού δεν μου έδωσαν σημασία, πήγα στο δωμάτιό μου. Δε στεναχωριέμαι που οι γονείς μου δεν μου είπαν τίποτα για το παιχνίδι, στεναχωριέμαι, όμως, όταν μου λένε ότι έχουν κουβέντα για μεγάλους. Συνέχεια το λένε υπό και με ενοχλεί πολύ! Άσε που δεν καταλαβαίνω και τι σημαίνει.

Τι είδους κουβέντες είναι αυτές; Ότι και να ήταν, οι γονείς μου φαινόταν πολύ ανήσυχτοι. Εύχομαι να μην είναι κάτι σοβαρό. Επειδή δε νύσταζα, κάθισα στο παράθυρο του δωματίου και θαύμασα το χωριό μου. Τι ωραία που είναι η Αμμόχωστος! Η Καρπασία μας με τις κρυστάλλινες θάλασσές της, με τη χρυσαφένιες αμμουδιές της και τους χαρούμενους κατοίκους της, είναι πραγματικά πανέμορφη. Με αυτές τις δροσερές εικόνες αποκοιμήθηκα.

20 Ιουλίου 1974

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,

Αγρία ξεκίνησε το πρωινό! Οι όμορφες εικόνες που με νανούρισαν ψες, δυστυχώς μετατράπηκαν σε εφιάλτη. Ξύπνησα από της δυνατές σειρήνες τα ξημερώματα. «Ήρθαν οι Τούρκοι»: άκουγα συνεχώς τον κόσμο να φωνάζει. Δεν ήθελα να το παραδεχτώ. Μα ήταν αλήθεια.

Όλοι έτρεχαν, φώναζαν, η μητέρα μου με κρατούσε σφιχτά από φόβο, μη χαθώ μέσα στο πλήθος. Κρατούσε μία βαλίτσα, είχε προλάβει να πάρει κάποια πράγματα μαζί της, όταν φεύγαμε από το σπίτι. Τώρα τρέχαμε μέσα στον κόσμο. Δεν ξέρω που πηγαίναμε, μα δεν τολμούσα να ρωτήσω. Κοίταζα συνεχώς γύρω μου. Έβλεπα τους φίλους μου, που μέχρι χτες τσακωνόμασταν για ένα παιχνίδι να είναι γεμάτοι απορία. Τώρα τρέχαμε για τις ζωές μας. Πόλεμος! Αυτή η λέξη αντήχησε μέσα στο μυαλό μου τόσο δυνατά, που νόμιζα ότι θα έσπαγε το κεφάλι μου από τον πόνο. Η φωνή όμως αυτή, δυστυχώς, δεν ήταν λάθος. Αυτή τη στιγμή όντως γίνονταν πόλεμος. Τα μάτια μου έβλεπαν από τη μια τη βαρβαρότητα του εισβολέα και τη δυστυχία των ανθρώπων από την άλλη. Έβλεπαν την αιματοχυσία των ανθρώπων και το ξεκίνημα ένας αγώνα για επιβίωση!

Τότε ήταν που αντίκρισα για πρώτη φορά ένα παγωμένο πρόσωπο του πατέρα μου. Ήρθε κοντά μας. Είπε κάτι ψιθυριστά στη μητέρα μου και αυτή άρχισε να κλαίει γοερά. Ποτέ μου δεν την είχα ξαναδεί έτσι. Ο πατέρας μου στράφηκε σε εμένα και μου είπε: «Μιχάλη, γιε μου, να προσέχεις τη

μητέρα σου, να προστατεύσεις την πατρίδα σου και να γυρίσεις στο χωριό σου». Αφού τέλειωσε τη φράση του, μου έδωσε ένα κολιέ με το κλειδί του σπιτιού μας κρεμασμένο. Χωρίς άλλη κουβέντα, ο πατέρας μου χάθηκε μέσα στο πλήθος των αντρών που έτρεξαν αμέσως στο κάλεσμα της πατρίδας για την αντιμετώπιση του εχθρού. Πριν προλάβω να αντιδράσω, η μητέρα μου, μου έβαλε σε ένα αυτοκίνητο μαζί με τους παππούδες μου.

Οδηγούσε ο θείος μου ο Νικόλας. Η μαμά μου καθόταν δίπλα του, φαινόταν ανήσυχη, κρατούσε τόσο σφιχτά το κάθισμα της καρέκλας της, που νόμιζες ότι θα το 'σχιζε. Δεν πέρασαν πολλά λεπτά και γύρισα πίσω το κεφάλι. Τότε είδα το χωριό μου μέσα στη φωτιά. Η κάθε φλόγα τύλιγε και ένα κομμάτι της ζωής μου. Έβλεπα όλες τις αναμνήσεις μου να καίγονται. Το σπίτι μου! Τα σπίτια των γειτόνων! Το σχολείο μου! Τα χωράφια που παίζαμε! Χτες τριγυρνούσα εκεί και θαύμαζα την ομορφιά της Αμμοχώστου και τώρα... βλέπω μόνο στάχτες και τίποτα περισσότερο. Έσκυψα το κεφάλι και έκλεισα με τα χέρια τα μάτια μου. Όχι, δεν αντέχω να βλέπω άλλο. Αυτό είναι μαρτύριο... Δεν πέρασαν πολλά λεπτά και είπα μέσα μου ότι αυτό δε γίνεται. Δε θα υποκύψω! Και φώναξα τότε μέσα μου δυνατά: «Θα γυρίσουμε, θα γυρίσουμε τόσο σύντομα που ούτε θα το καταλάβεις». Και με αυτά τα λόγια αποχαιρέτησα την Αγία Τριάδα μας, την Καρπασία, την επαρχία της Αμμοχώστου μας, ελπίζοντας στην επιστροφή.

20 Ιουλίου 2024

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,

Εγώ είμαι και πάλι. Ο Μιχάλης. Μεγάλωσα. Είμαι εξήντα χρονών τώρα. Σου γράφω 50 χρόνια μετά την Τουρκική εισβολή του 1974. Δεν είχα τη δύναμη να σου ξαναγράψω από εκείνη τη μέρα του ξεριζωμού. Δεν ήθελα να αποτυπώσω τα ανεξίτηλα σημάδια της συμφοράς και στο χαρτί. Είναι άσβηστα στην καρδιά μου και αυτό είναι αρκετό. Έτσι έλεγα. Όμως σήμερα, πενήντα χρόνια μετά, αποφάσισα πως όλες εκείνες οι εικόνες,

οι μνήμες και τα συναισθήματα πρέπει να αποτυπωθούν και στο χαρτί, ώστε και οι επόμενες γενιές να μάθουν όλα όσα έγιναν και αισθανόμαστε.

Η μητέρα μου είναι γριούλα. Καθημερινά θα μιλήσει για το χωριό μας, το σπίτι μας, τον πατέρα μου που αγνοείται μέχρι σήμερα η τύχη του. Η Κύπρος, η πατρίδα μου, είναι ακόμα μοιρασμένη στα δυο. Μίση ελεύθερη, μισή σκλαβωμένη. Στα χέρια μου ακόμα κρατώ το κλειδί του σπιτιού μου στην Αγία Τριάδα και θυμάμαι έντονα τη συμβουλή του πατέρα μου. Ο πόθος μου για επιστροφή δεν έπαψε ποτέ. Αντίθετα γίνεται πιο δυνατός κάθε μέρα.

Θέλω να επιστρέψω στην Αγία Τριάδα, στο σπίτι των προγόνων μου, των παππούδων και των γιαγιάδων μου. Αυτό λέω και στα δικά μου παιδιά. Αυτό διαλαλώ παντού και θα γράφω ξανά και ξανά, ώσπου ο νόστος της επιστροφής να πραγματοποιηθεί. Εύχομαι όλος ο κόσμος να επιστρέψει στις πατρογονικές του εστίες και όλες οι πόλεις και τα χωριά μας να ζωντανέψουν ξανά. Προσεύχομαι στον Θεό να φέρει τη λύτρωση στο πολύπαθο νησί μας. Η αλήθεια είναι ότι πιστεύω πως ο Πανάγαθος θα τα φέρει με τέτοιο τρόπο, ώστε η δικαιοσύνη να λάμψει ξανά και να 'ρθει η Ανάσταση!

Στυλιάνα Παπαθανασίου Β'7

Βλαδίμηρος Ζήνωνος,
Κυριάκος Σωκράτους Β2

Συμμετοχή με το ποίημα «Η Βαλίτσα»,

Χριστόφορος Κατσαρδής Β'7
Μέντορας καθηγητής: Σάββας Βορκάς
Α' Βραβείο

Η Φλόγα!

Ξεκινήσαμε Κυριακή πρωί για να πάμε να δούμε το σπίτι μας... Πολύ περίεργο μου ακουγόταν... θα πηγαίναμε εκδρομή στο σπίτι μας;

Κι' όμως, η γιαγιά περίμενε εδώ και καιρό την ημέρα που θα έπαιρνε τα εγγόνια της να δουν το σπίτι τους... στην πόλη μας... την αγαπημένη μας Αμμόχωστο.

Είμαι ένα κορίτσι δεκατεσσάρων χρονών, που μεγαλώνει, ακούγοντας καθημερινά ιστορίες, που σχετίζονται με την Αμμόχωστο, από γονείς που ούτε καν τη γνώρισαν, γιατί και αυτοί άκουγαν καθημερινά για την πόλη τους, το σπίτι μας, τα δέντρα μας, τες μυρωθικές μας, την παραλία μας, για την επιστροφή μας «όταν ανοίξει το Βαρώσι»...

Ήρθε λοιπόν η Κυριακή που μου πλάκωσε την ψυχή, μα που άναψε ταυτόχρονα μια φλόγα στην καρδιά μου, μια φλόγα που

δεν θα σβήσει ποτέ... Λες και ζούσα, σε ένα όνειρο, όλες αυτές τις σκηνές που από πολύ μικρή άκουγαν τα αυτιά μου καθημερινά... «Μπήκαμε στην Αμμόχωστο»... ακούω τον παππού να λέει δυνατά και μ' έπιασε ένα σφίξιμο στο στομάχι... Ο παππούς άρχισε να μας ξεναγεί με ικανοποίηση που τα εγγόνια του γνώριζαν για πρώτη φορά την πόλη τους... Αυτός ήταν ο σκοπός της «εκδρομής», ενώ κατάλαβα σιγά σιγά ότι επρόκειτο για ιερό προσκύνημα!

Πρώτος σταθμός, το σπίτι μας, το πατρικό, το σπίτι που ο παππούς και η γιαγιά έκτισαν με τόσες θυσίες και κόπους, αλλά το χάρηκαν μόνο για έξι μήνες. Το σπίτι που γέννησαν το πρώτο τους παιδί. Ο παππούς και η γιαγιά λύγισαν... Ποιος να αδικήσει αυτούς τους ανθρώπους... τι να ένιωθαν άραγε μέσα τους... Έζησαν όλη τους τη ζωή με την ελπίδα της επιστροφής, μα τώρα που κοντεύει η δύση του ήλιου... συνειδητοποιούν ότι πιθανόν να μην επιστρέψουν ποτέ...

Φύγαμε από το σπίτι μας, πήγαμε στην παλιά Αμμόχωστο, μέσα στα ενετικά τείχη... Ο Άγιος Νικόλαος! Μόνο δέος νιώθει στην όψη του... Μπήκαμε στην κλειστή περιοχή που άνοιξαν οι Τούρκοι τελευταία... Ο χρόνος εκεί πάει 50 χρόνια πίσω... όπως τα άφησαν και έφυγαν... Το Καλλιμάρμαρο... κτήριο του Λυκείου Ελληνίδων Αμμοχώστου... «Εδώ γνώρισα τον παππού σας» λέει η γιαγιά...»Μαζί χορεύαμε... Καταλήξαμε στην παραλία... Αχ αυτή η παραλία... Ήθελα να γίνω κρίνος και να μείνω ριζωμένη για πάντα εκεί...

Φύγαμε... Ο δρόμος της επιστροφής μας ήταν περίεργος... σαν να πηγαίναμε ανάποδα... Ένωθα ότι έφευγα από τον τόπο μου... την Πατρίδα μου... Εκεί είναι το σπίτι μου... στην Αμμόχωστο... στην οδό Μαραθώνος... Η φλόγα της επιστροφής άναψε και στην επόμενη γενιά...

Μην χάνετε τις ελπίδες σας . . . Κρατήστε τη φλόγα αναμμένη !

Κατερίνα Παπαμιχαήλ Β'5
Μέντορας Καθηγητής: Σάββας Βορκάς
Β' Βραβείο

Διαγωνισμός Γυμνασίων στην Αρχαία Ελληνική Γλώσσα: Φιλῶ Πατρίδα

Φιλῶ Νήσον Κύπρον

Το δικό μου το νησί
Ψάχνει να βρει λύτρωση
Μισό αιώνα αιμορραγεί
Και ζητά ανάπαυση
Μέσα απ' τη ψυχή σου ένας αέρας ξεφυσά
Άσε την καρδιά σου να φωνάξει δυνατά
Δώστε όλοι τα χέρια κι αγναντέψτε εκεί ψηλά
Κοίταξε τα τείχη ο πενταδάχτυλος βογκά

καὶ γὰρ φιλόφιλον εἶναι δεῖ τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα καὶ φιλόπατριν
να δίνει ὅλη του την ψυχή, να φέρει στην Κύπρο μας τη
λύτρωση

η Κερύνεια μας θρηνεῖ
το Βαρῶσι καρτερεῖ
και η Μόρφου μας πονά
ὥσπου νά 'ρθει η λευτεριά

κοίτα τις μητέρες που ὅλο ψάχνουν τα παιδιά
κοίτα τις γιαγιάδες που ζητούν παρηγοριά
νιώσε την ελπίδα πως θα 'ρθει η λευτεριά
φώναξε και πάλι πως κανένας δεν ξεχνά

καὶ γὰρ φιλόφιλον εἶναι δεῖ τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα καὶ φιλόπατριν
να δίνει ὅλη του την ψυχή, να φέρει στην Κύπρο μας την
Ανάσταση

τα λουλούδια θα ανθίσουν
κι ὅλα θα μοσχοβολήσουν
οι καμπάνες θα ηχήσουν
κι ὅλοι θε να τραγουδήσουν

καὶ γὰρ φιλόφιλον εἶναι δεῖ τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα καὶ
φιλόπολιν

να πολεμάει με γενναία ψυχή, κι η πατρίδα θα 'ναι ελεύθερη
καὶ γὰρ φιλόφιλον εἶναι δεῖ τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα καὶ φιλόπατριν
να πολεμάει με γενναία ψυχή, να φέρει στην Κύπρο μας την
Ανάσταση

Ἐλενα Τουμάζου Β'5
Ελένη Παπαμιχαήλ Β'5
Αντωνιέτα Ευαγγέλου Γ'8

Μέντορας Καθηγητής: Σάββας Βορκάς
Α' Βραβείο

Διαγωνισμός Δημιουργικής γραφής στη μνήμη του Μίμη Σουλιούτη, «Οδυσσέας Ελύτης»

Ξύπνημα Πελάγου

Αφόρμηση: Τα Τζιτζίκια, Οδυσσέας Ελύτης
Εκεί που γάργαρο το νερό κυλάει
χαίρεται τόσο η φύση που διψάει!
Τιτιβίσματα πουλιών σε ανασταίνουν
κι' από τα προβλήματα σε ξαποσταίνουν!

Λοφίσκοι κατάλευκοι ὅλο και ξεπροβάλλουν
απ' τον βυθό του γαλαζόλευκου πελάγου!
Πῶς με την αραχνοῦφαντη ομίχλη σμίγουν
και κάτω απ' το χρυσό φως του ἡλίου λαμπυρίζουν!

Η φύση ολόγυρα το χρώμα αλλάζει
σαν ουράνιο τόξο ὅλο μοιάζει!
Εἶναι του κόσμου ο Ἥλιος ο Φωτεινός!
Εἶναι του κόσμου ο Ἥλιος ο Οδηγός!

Ανατέλλει και η πλάση γύρω ζωντανεύει!
Ανατέλλει και η επιθυμία ὅλο θεριεύει!
Τα αγόρια στη δουλειά κατηφορίζουν,
τα κορίτσια το νοικοκυριό συγυρίζουν.

Μια πεταλούδα κόβει βόλτες στην αυλή,
μια κοτούλα κλωσάει τ' αυγό την χαραυγή!
Η μελισσοῦλα μέλι απ' τ' ἄνθη πίνει να τραφεῖ
κι' οι γλάροι χορεύουνε στ' ανέμου τη μουσική!

Τα φούλια και τα γιασεμιά ξετύλιξαν τ' αρώματά τους,
ἀσπρο χαλί απλώσανε στον Κύριο και Βασιλιά τους!
Κι ο Ἥλιος ο Ωχρολέυκος τα πάντα καλημερίζει
με τον χρυσό μανδύα του ζωῆ κι' ομορφιά χαρίζει!

Αντώνης Ευθυμίου Β'5

Κυματισμοί Εποχών

Αφόρμηση: Σώμα του Καλοκαιριού, Οδυσσέα Ελύτη
(απόσπασμα από τη συλλογή Ἡλιος ο Πρώτος), σχολικό
εγχειρίδιο σελ. 30.

Η θάλασσα...
Μπάλα φευγάτη
Πίσω της το παιδικό στήθος
Τα ξεπλυμένα μάτια και το πυρόξανθο κορμί
Κορμί που το γαργάλε τα ταξίδια
Γαληνεμένο απ' το παιδικό βουητό

Μετά σκοτάδι...
Ένα θεριό ξεπροβάλλει
με χιονισμένους ὤμους και γέρικα μάτια
γδέρνοντας και σχίζοντας τη σάρκα του εφηβικού αγοριού

Κι ὁμως ἔρχεται ξανά το εφηβικό αγόρι
Το γέρικο ἔχει ἤδη φύγει

Ένας ἔρωτας...
Ένας πόνος...
Μια νιότη...
Ένας κύκλος χωρίς ὅρια και σύνορα
Ένα αυτοκίνητο δίχως φρένα
παρά μόνο γκάζι!

Χριστόφορος Κατσιαρδής Β'7

Διαγωνισμός Νέας ελληνικής γλώσσας: 50 χρόνια μετά η πατρίδα ακόμη πονά, αλλά ο αγώνας συνεχίζεται.

Η πατρίδα λαβωμένη ακόμη, αλλά η φλόγα της επιστροφής άσβεστη!

Η Κύπρος μας υποφέρει εδώ και πενήντα, σχεδόν, χρόνια από την εισβολή των Τούρκων στις 20 Ιουλίου 1974 και την τουρκική κατοχή, αφού το 37% του νησιού κατακρατείται παράνομα από τον Αττίλα. Η εισβολή άλλαξε ριζικά τη ζωή των ανθρώπων με ανυπολόγιστες συνέπειες.

Πολλοί άνθρωποι εκδιώχθηκαν από τα σπίτια τους, με αποτέλεσμα να γίνουν πρόσφυγες στην ίδια τους την πατρίδα και, δυστυχώς, μέχρι σήμερα δεν μπορούν να χαρούν την περιουσία τους. Κάποιοι μετανάστευσαν σε άλλες χώρες και κατάφεραν με πολλούς κόπους να ξανακτίσουν τη ζωή τους στην ξενιτιά. Ωστόσο, ο πόθος για επιστροφή στον τόπο τους παραμένει στις καρδιές τους. Κάποιοι πρόσφυγες έχουν πεθάνει με την πίκρα ότι δεν κατάφεραν να επιστρέψουν στα χώματα που γεννήθηκαν και μεγάλωσαν, ενώ άλλοι που ζουν δεν έχουν χάσει την ελπίδα ότι το νησί θα επανενωθεί ξανά, με ελληνοκύπριους και τουρκοκύπριους να ζουν μαζί αρμονικά.

Για κάποιους ο πόνος είναι ακόμα πιο μεγάλος, αφού σ' αυτόν τον πόλεμο έχασαν αγαπημένα τους πρόσωπα, ενώ άλλοι υπήρξαν εγκλωβισμένοι κάτω από συνθήκες καταπίεσης, εκφοβισμού και στερήσεων. Ένας μικρός αριθμός εγκλωβισμένων παραμένει στις κατεχόμενες περιοχές μέχρι σήμερα. Αδιαμφισβήτητα, η εισβολή είχε ως αποτέλεσμα τη μείωση του πληθυσμού, αφού πολλοί ήταν οι θάνατοι τόσο γενναίων στρατιωτών, οι οποίοι θυσιάστηκαν στον αγώνα για την ελευθέρια της πατρίδας, όσο και απλών πολιτών, μεγάλων και μικρών. Επίσης, δυστυχώς, πολλοί είναι μέχρι σήμερα και οι αγνοούμενοι. Μετά από πενήντα χρόνια, οι δικοί τους αγωνίζονται ακόμη για να τους βρουν, κρατώντας μια φωτογραφία και με δάκρυα παρακαλούν να διαπιστωθεί η τύχη τους.

Η τουρκική εισβολή και κατοχή άφησε το στίγμα της, όχι μόνο στην εκπαίδευση, αφού σχολεία καταστράφηκαν, αλλά και στην πολιτιστική και θρησκευτική κληρονομιά μας. Στις κατεχόμενες περιοχές εκκλησίες έχουν υποστεί ζημιές και άλλες έχουν καταστραφεί. Στα ερείπια κάποιων υπάρχουν σήμερα φάρμες με ζώα. Πολλά μνημεία καταστράφηκαν από τους Τούρκους, πολλά έργα και εικόνες κλάπηκαν και πωλήθηκαν στο εξωτερικό.

Παρόλο που πέρασαν 50 χρόνια από την εισβολή, η πατρίδα μας ακόμη πονά. Ωστόσο, ο πόθος και ο αγώνας για ελευθέρωση και επανένωση του νησιού μας συνεχίζεται αδιάκοπα, ώστε να επιστρέψουμε στα μέρη των προγόνων μας. Η πολιτεία μέσα από τις δράσεις της, κάθε σπίτι, μάνα και πατέρας, μιλώντας στα παιδιά τους κρατούν αναμμένη την πολυπόθητη φλόγα της επιστροφής!

Έλενα Τουμάζου Β'7

Οι σκέψεις μιας προσφυγοπούλας

12 Νοεμβρίου 1974

Αγαπητό μου ημερολόγιο,
Σήμερα ξημέρωσε ακόμη μία μέρα γεμάτη θλίψη και αγωνία. Δεν έχουμε καθόλου νέα για τον παππού. Φοβάμαι! Πού να βρίσκεται! Αρχίζω να πιστεύω πως αυτό το αντίσκηνο έχει γίνει πια το σπίτι μας... Μου ξεμένουν οι δικαιολογίες, που λέω στον αδερφό μου, κάθε φορά που ρωτά πότε θα γυρίσουμε σπίτι. Και η μητέρα μου έχασε το χαμόγελό της. Κάθε νύχτα κλαίει ασταμάτητα... η καρδιά μου σπάει, όταν την ακούω. Πόσο θα ήθελα να κλαίω μαζί της... Πρέπει, όμως, να φανώ δυνατή, γι' αυτήν και τον Ορέστη.

Δεν θα ξεχάσω ποτέ εκείνο το καταραμένο πρωινό που μας έφερε σε αυτές τις άθλιες συνθήκες! 20 Ιουλίου του 1974.

Ξύπνησα από τις φωνές των γειτόνων. «Τούρκοι! Μας βομβαρδίζουν!». Έτρεξα προς τη μαμά και την είδα να μαζεύει βιαστικά ρούχα και φαΐ σε μια τεράστια τσάντα. Δάκρυα κυλούσαν στο πρόσωπό της. «Αθηνά, ξύπνα τον Ορέστη, πρέπει να φύγουμε!» Η καρδιά μου άρχισε να χτυπάει πολύ δυνατά. Βγήκαμε έξω και ακούσαμε πυροβολισμούς. Πέσαμε στο έδαφος και καλύψαμε τα κεφάλια μας. Δεν μπορούσα να σκεφτώ εκείνη τη στιγμή. Δεν μπορούσα να κάνω τίποτα παρά να ουρλιάζω. Δεν θα το ξεχάσω ποτέ. Οι κραυγές, οι πυροβολισμοί, οι αλεξιπτωτιστές, όλα αυτά δεν μπορούσα να τα αντέξω. Τότε η μαμά σύρθηκε προς το μέρος μου, κρύβοντας τον Ορέστη κάτω από την κοιλιά της και μου έπιασε το χέρι. Ήρθε η θεία, μας βοήθησε να σηκωθούμε και μπήκαμε στο αυτοκίνητο. Έτσι, φύγαμε και αφήσαμε τα πάντα. Τον τάφο του πατέρα, το σπίτι μας, τον παππού. Την Κερύνεια...

Στο αυτοκίνητο θυμάμαι ήμασταν όλοι βουβοί. Τόσα ερωτήματα περνούσαν από το μυαλό μου, αναπάντητα. Όταν φτάσαμε στη Λευκωσία είχε γίνει κίολας μεσημέρι. Και τώρα είμαστε εδώ. Στα αντίσκηνα και στην απελπισία...

Σε λίγες μέρες θα γίνω δεκατεσσάρων, νιώθω όμως πως μπήκα ήδη στον κόσμο των μεγάλων. Κάθε φορά που πάω να κοιμηθώ προσεύχομαι να περάσει γρήγορα αυτός ο εφιάλτης. Θα γυρίσουμε ποτέ σπίτι!

Τα λόγια αυτά προέρχονται από μια σελίδα από το ημερολόγιο της γιαγιάς μου, που βρήκα κάπου στη βιβλιοθήκη της μαμάς μου... πόσος πόνος Θεέ μου! Είμαι και εγώ δεκατεσσάρων χρονών, σαν τη γιαγιά τότε... Αναλογίζομαι και γράφω και εγώ, με τη σειρά μου, στο δικό μου ημερολόγιο... Πέρασαν σχεδόν πενήντα χρόνια από τη βάρβαρη εκείνη εισβολή των Τούρκων... κι όμως μέσα μου αναθέρμανε η φλόγα της επιστροφής. Ναι γιαγιά! Να 'σαι βέβαιη πως μια μέρα θα γυρίσουμε στα σπίτια μας! Στο υπόσχομαι...

Βαλέρια Σκερτσέλλα Β'7

Μισός αιώνας αρυθμίας στους ρυθμούς της ανθρώπινης Δικαιοσύνης

Σεβαστοί μου καθηγητές, αγαπημένοι μου συμμαθητές και συμμαθήτριες,
βρίσκομαι σήμερα εδώ απέναντί σας, αναλαμβάνοντας το καθήκον να αναφερθώ σε μια επέτειο μνήμης, μια επέτειο πικρή. Την επέτειο των 50 χρόνων από την τουρκική εισβολή και κατοχή στην Κύπρο μας. Ιούλιος 1974... Ιούλιος 2024.

Πενήντα χρόνια παράνομης κατοχής, ξεριζωμού, πόνου, θλίψης και προσμονής. Η βάρβαρη εισβολή στο νησί μας τον μαύρο Ιούλιο του 1974 ήταν ένα γεγονός, που καθόρισε και άλλαξε τις ζωές χιλιάδων συμπατριωτών μας οι οποίοι αναγκάστηκαν με τη βία να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους, τις εκκλησίες, τα σχολεία, τις περιουσίες τους... Πόσοι είδαν να σκοτώνονται οι δικοί τους άνθρωποι, να αρπάζονται με τη βία και να αγνοείται η τύχη άλλων τόσων ανθρώπων. Ο χρόνος άρχισε να μετρά εδώ διαφορετικά... Η ζωή πριν και μετά το 74... Πόσο άλλαξαν τα πράγματα! Η ξεγνοιασιά και η ανεμελιά κάτω από τον ήλιο και δίπλα από τη θάλασσα, πριν από το 74 έγινε αγώνας επιβίωσης, έγινε αγωνία για τα αγαπημένα πρόσωπα που έλειπαν, έγινε πόνος και δάκρυ.

Από το 74 μέχρι σήμερα γίνεται ένας απίστευτος διπλωματικός αγώνας διαπραγματεύσεων με τους Τούρκους κατακτητές, για επίλυση του κυπριακού ζητήματος αλλά και για διακρίβωση της τύχης των αγνοουμένων. Η Τουρκία απαντά με αδιαλλαξία και με ανακήρυξη ξεχωριστού κράτους στα κατεχόμενα εδάφη μας, προσπαθώντας να εδραιώσει και να νομιμοποιήσει την κατοχή. Η κυπριακή δημοκρατία συνεχίζει να προωθεί τη διεθνοποίηση του κυπριακού στο Συμβούλιο Ασφαλείας και γενικότερα στην Ευρώπη. Προσπαθεί να φωνάξει για το άδικο και θεωρητικά κερδίζει ψηφίσματα υποστήριξης και μη αναγνώρισης του ψευδοκράτους, διατηρώντας στα διεθνή φόρουμ την παρουσία της ως νόμιμη οντότητα.

Πρακτικά αυτά τα 50 χρόνια οι έλληνοκύπριοι στερούνται του δικαιώματος ελεύθερης διακίνησης στην ίδια τους την πατρίδα. Άρχισαν δειλά δειλά να ανοίγονται ομαδικοί τάφοι και να ταυτοποιούνται πολλοί αγνοούμενοι μας, προβάλλοντας τον βάρβαρο τρόπο που εφονεύθησαν. Μόνο οστά παραδίδονται στους οικείους τους.

50 χρόνια... μισός αιώνας πόνου, μισός αιώνας αρυθμίας στους ρυθμούς της ανθρώπινης δικαιοσύνης. Η γενιά των παππούδων μας φεύγει... Η γενιά των γονιών μας, των παιδιών του 74, θυμάται με πόνο και νοσταλγία. Χρέος, λοιπόν, και της δικής μας γενιάς, αγαπημένοι μου συμμαθητές και συμμαθήτριες, είναι να κρατήσουμε τη μνήμη ανεξίτηλη, να συνεχίσουμε τον αγώνα για την επιστροφή και την ειρηνική συμβίωση των λαών της Κύπρου.

Ιωάννα Ξενοφώντος Β'7

Μισός αιώνας πόνος..., μα η Ανάσταση θα ρθει!

Πέμπτη 10 Ιανουαρίου 2024

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,

Σήμερα είμαι τόσο πολύ θλιμμένη με όσα έχω δει και ακούσει στην εκδήλωση του σχολείου μου για τα 50 χρόνια από την Τουρκική εισβολή στην Κύπρο. Έμαθα απίστευτα και πολύ λυπηρά πράγματα από άτομα που έζησαν τη φρίκη της Εισβολής των Τούρκων στις 20 Ιουλίου 1974. Αν και δεν είμαι προσφυγόπουλο ταραχτήκα τόσο πολύ, που θέλω να μοιραστώ μαζί σου τις σκέψεις και τα συναισθήματά μου.

Οι Τούρκοι ήρθαν ως κατακτητές και επιτέθηκαν με βίαιο τρόπο στο νησί μου. Μαύρη μέρα ξημέρωσε για την πατρίδα μου. Πολλοί Κύπριοι κάθε ηλικίας πολέμησαν για να προστατεύσουν τον τόπο τους. Μάταια όμως! Οι συνέπειες της εισβολής πολλές και οδυνηρές. Η πατρίδα μου μοιράστηκε στα δυο... Ανθρώπινες ζωές χάθηκαν, όνειρα σκορπίστηκαν και όσοι επέζησαν έγιναν πρόσφυγες. Το τραγικότερο, όμως, από όλα είναι οι αγνοούμενοι μας που μέχρι σήμερα κανείς δεν

γνωρίζει, αν είναι ζωντανοί και ακόμη πιο τραγικά τα παιδιά που ορφάνεψαν και ωρίμασαν από τη μια στιγμή στην άλλη. Αχ! Αγαπημένο μου ημερολόγιο, ανείπωτο το δράμα που περνούν οι συμπατριώτες μου. Πώς μπορεί ένα παιδί σαν εμένα, αντί να παίζει ξέγνοιαστα να έχει ως μόνη έγνοια να σωθεί από την κόλαση που ο Τούρκος «Αττίλας» του επέβαλε; Τρομάζω στην σκέψη ότι ένα μικρό παιδί ολομόναχο στον κόσμο θα πρέπει να συνεχίσει να ζει, κουβαλώντας στην ψυχή του τα τραύματα, που του άφησε ο πόλεμος.

Μια εικόνα, όμως, που θα αφήσει ανεξίτηλα σημάδια στην ψυχή μου είναι αυτή της χαροκαμένης μάνας και του μικρού παιδιού, που με δάκρυα στα μάτια και μια φωτογραφία στο χέρι περιμένουν τον γυρισμό των δικών τους ανθρώπων. Νομίζω ο χρόνος της προσμονής πάγωσε εκείνη τη μαύρη μέρα γι' αυτούς. Μέχρι και σήμερα, 50 χρόνια μετά, όσοι είναι ζωντανοί περιμένουν ακόμα με την ίδια φωτογραφία στο χέρι τον δικό τους αγνοούμενο! Κι αναρωτιέμαι... Άραγε να υπάρχουν ακόμα ζωντανοί αγνοούμενοι; Μακάρι να μπορούσες να μου απαντήσεις...

Σήμερα, κατάλαβα ότι ο πόλεμος δεν είναι απλά ένα παιχνίδι των μικρών παιδιών! Είναι κάτι πολύ περισσότερο που δεν μπορώ να το αντέξω. Απαλύνει τον πόνο η ελπίδα μα και η πίστη ότι «πάλι με χρόνους, με καιρούς, πάλι δικά μας θά 'ναι...». Φτάνει να μην ξεχάσουμε ποτέ και να αγωνιζόμαστε για τα δίκαια της πατρίδας μας!

Σου είπα αγαπημένο μου ημερολόγιο όλα όσα αισθάνθηκα και άρχισα να νιώθω καλύτερα! Μέσα μου αναπτέρωθηκε το ηθικό μου πως ένα καλύτερο αύριο θα έρθει με την πατρίδα μου λεύτερη ξανά! Θα σου γράψω το συντομότερο!!!

Σε φιλώ

Ελένη Παπαμιχαήλ Β'5

Διαγωνισμός συγγραφής άρθρου για την προώθηση της έμφυλης ισότητας στην επιλογή σπουδών και επαγγέλματος

Μέντορας Καθηγητής: Σάββας Βορκάς

Η διάκριση ανάμεσα στα δύο φύλα

Είναι βέβαιο πως ο κοινωνικός ρατσισμός έχει κυριεύσει στην εποχή μας, παρόλο που έχουν σημειωθεί βήματα προόδου. Οι γυναίκες αποτελούν ένα πολύ δυναμικό κομμάτι της χώρας και εντούτοις δέχονται μια άνιση αντιμετώπιση. Η ανισότητα όμως αυτή που υπάρχει και με ποιον τρόπο;

Ενώ λοιπόν η γυναίκα έχει διεκδικήσει την εξίσωσή της με τον άντρα, παρατηρούμε ότι σε πολλά επαγγέλματα δε γίνεται αποδεκτή. Ειδικότερα σε χειρωνακτικές εργασίες και σε «βαριές» δουλειές, υπάρχει ιδιαίτερη προτίμηση στους άνδρες. Υπάρχει η πεποίθηση πως οι γυναίκες είναι πιο αδύναμες και πιο ανίσχυρες, με αποτέλεσμα να μην προσλαμβάνονται εύκολα σε τέτοιου είδους εργασίες.

Ανέκαθεν, υπήρχε η διάκριση ανάμεσα στα δύο φύλα. Στα παλιά χρόνια, η οικογένεια χαρακτηριζόταν πατριαρχική. Τον κυρίαρχο ρόλο είχε ο άνδρας, ο οποίος αποφάσιζε και εξουσίαζε μέσα στο σπίτι. Οι μόνες αρμοδιότητες της γυναίκας αφορούσαν την φροντίδα των παιδιών και τη συντήρηση του σπιτιού. Με το πέρασμα των χρόνων, ο ρόλος της γυναίκας και του άνδρα άλλαξαν. Μετά τη βιομηχανική επανάσταση, η γυναίκα, πλέον, συμμετέχει ενεργά στην εργασιακή δομή. Ανέλαβε την δική της ευθύνη και συνεισφέρει οικονομικά στην οικογένεια. Οι ευθύνες του σπιτιού μοιράστηκαν και το μέγεθος των παιδιών δεν είναι πλέον μόνο υποχρέωση της γυναίκας.

Η γαλλική επανάσταση έδωσε την ευκαιρία στη γυναίκα να έχει τα δικά της δικαιώματα. Τα δικαιώματα αυτά έδωσαν την ευκαιρία στη γυναίκα να έχει ισότητα, τόσο νομική, όσο και πολιτική. Τα βήματα προόδου βρήκαν τη γυναίκα σε μια

αλλαγή που θα της φέρει ριζική ανανέωση στη ζωή της. Αυτό, όμως που παρατηρείται είναι η ανισότητα, που κυριαρχεί στις μέρες μας και ιδιαίτερα στον εργασιακό στίβο. Ακόμη και στον 21ο αιώνα υπάρχουν στερεότυπα, τα οποία επιβεβαιώνουν ότι το επάγγελμα ταυτίζεται με το φύλο και ότι υπάρχουν επαγγέλματα, τα οποία αφορούν μόνο άνδρες ή επαγγέλματα, τα οποία προορίζονται μόνο για γυναίκες.

Είναι γεγονός ότι η σιγουριά του άνδρα στις εργασιακές του ικανότητες έρχεται σε αντίθεση με την αυτοπεποίθηση της γυναίκας. Ο άνδρας νιώθει δυνατός και σίγουρος για τον εαυτό του. Οι δουλειές, στις οποίες μπορεί να ανταπεξέλθει, θεωρεί ότι μόνο αυτός μπορεί να πραγματοποιήσει. Όμως, όλες αυτές οι αντιλήψεις είναι δημιουργήματα της ίδιας της κοινωνίας. Η κοινωνία διαχωρίζει τη γυναίκα και τον άνδρα. Έβαλε όρια στις δυνατότητες του καθενός, όμως όλα αυτά μπορούν να αναιρεθούν.

Συνάμα, είναι γεγονός πως οι γυναίκες έχουν κατακτήσει τον χώρο της εκπαίδευσης, της πολιτικής, του αθλητισμού, όμως, λόγω των οικογενειακών τους υποχρεώσεων, παραμένουν εκτός υψηλών ηγετικών θέσεων. Είναι σαφές ότι η γυναίκα, εκτός από επαγγελματίας, είναι και νοικοκυρά. Έτσι, πολλές φορές περιθωριοποιεί τα πάντα για χάρη των παιδιών της. Αυτό, μάλιστα πολλές φορές, αποτελεί ανασταλτικό παράγοντα για την πρόσληψή της, γεγονός που συμβάλλει στην άνιση μεταχείρισή της.

Συμπερασματικά, η πλήρης εξίσωση της γυναίκας με τον άνδρα σε πολλές περιπτώσεις είναι για πολλούς λογους μόνο θεωρητική. Άραγε με ποιους τρόπους μπορεί αυτή η ανισότητα να αντιμετωπιστεί; Είναι βέβαιο πως οι γυναίκες

πρέπει να αντιμετωπίζονται με ισότητα σε όλους τους τομείς. Η γυναίκα είναι ελεύθερη να ασκεί οποιοδήποτε επάγγελμα και να απολαμβάνει τα ίδια δικαιώματα με τον άνδρα. Η γυναίκα θα έπρεπε να αξιολογείται ισότιμα με τους άνδρες και όχι με βάση κριτήριων.

Παράλληλα, η εξάλειψη αυτής της ανισότητας, μπορεί να γίνει με τη συμφιλίωση της οικογενειακής και επαγγελματικής ζωής. Οι άνδρες οφείλουν να κατανοήσουν τις γυναίκες τους και να προσπαθούν να τις βοηθούν σε αυτό τον δύσκολο αγώνα. Επιπρόσθετα, μπορούν να τις ενθαρρύνουν να ασχολούνται πιο ενεργά με την κοινωνία, καθώς και την πνευματική τους ανέλιξη. Έτσι, οι γυναίκες θα μπορούν να έχουν ίση μεταχείριση και να χαίρονται την αναγνωρισιμότητα.

Είναι βέβαιο λοιπόν, πως ο κόσμος έχει προσδεύσει και έτσι επιβάλλεται η ίση αντιμετώπιση του άνδρα και της γυναίκας. Ο διαχωρισμός ανάμεσα στα φύλα και η διάκριση των επαγγελματιών πρέπει να είναι παρελθόν. Η κοινωνία μέρα με τη μέρα αλλάζει και εξελίσσεται. Μια γυναίκα είναι άξια να μεγαλώσει ένα παιδί και είναι άξια να δουλεύει και να μαζεύει τα δικά της χρήματα. Σίγουρα οι προκλήσεις είναι πολλές, αλλά το πείσμα της γυναίκας τα ξεπερνά όλα. Οι γυναίκες είναι υπεύθυνα άτομα και διαπρέπουν σε όλους τους τομείς. Συνεπώς, η εξίσωση της γυναίκας με τον άνδρα είναι αναγκαία, πλέον, στις μέρες μας.

Χρυστάλλα Τοφή Β'5

Η ισότητα ανδρών και γυναικών στο εργασιακό περιβάλλον Όπως είπε και Γουίλιαμ Φώκνερ «το να ζεις οπουδήποτε στον κόσμο σήμερα και να είσαι εναντίον της ισότητας, είναι σαν να ζεις στην Αλάσκα και να είσαι εναντίον του χιονιού». Με αυτά τα λόγια, ο Γουίλιαμ ήθελε να ευαισθητοποιήσει, αλλά και να κάνει τους ανθρώπους να καταλάβουν τη σημασία της ισότητας ανάμεσα στους άνδρες και τις γυναίκες.

Καταρχήν πιστεύω ότι το επίθετο ανδρική ή γυναικεία δεν μπορεί να προσδιορίζει τη λέξη δουλειά. Και τα δύο φύλα είναι ικανά να πραγματοποιήσουν όποιο επάγγελμα ποθούν. Όπως μπορεί ένας

άντρας να συνεισφέρει στο εργατικό δυναμικό, το ίδιο μπορεί και μια γυναίκα. Μια γυναίκα είναι ικανή να γίνει υδραυλικός, πιλότος, μηχανικός, ηλεκτρολόγος αλλά και όλα τα υπόλοιπα που θεωρούνται πιο «ανδρικά επάγματα». Το ίδιο και ένας άντρας είναι ικανός να γίνει γραμματέας, χορευτής, ψυχολόγος, νοσοκόμος και όλα τα υπόλοιπα που θεωρούνται πιο «γυναικεία» επάγματα.

Αυτή η ψευδαίσθηση για την ανισότητα στην επιλογή σπουδών και επαγγελματιών δημιουργήθηκε με το πέρασμα των χρόνων, διότι στα παλαιότερα χρόνια, οι γυναίκες έμεναν στα σπίτια να φροντίζουν τα παιδιά και να συντηρούν τα νοικοκυριά. Αντίθετα, οι άνδρες δούλευαν έξω από το σπίτι, κάνοντας τις σκληρές δουλειές της τότε εποχής, όπως ήταν το κυνήγι, η γεωργία και γενικότερα οι αγροτικές ασχολίες. Αν μια γυναίκα έκανε την κυνηγό, για παράδειγμα, τότε θα θεωρείτο αστεία ή αναξιοπρεπής. Με το πέρασμα των χρόνων η γυναίκα έκανε μεγάλο βήμα στην σύγχρονη κοινωνία. Αξίωσε τη θέση της διεκδικώντας τα δικαιώματά της και κατάφερε στη σύγχρονη εποχή να έχει τη δυνατότητα να πηγαίνει σχολείο, να μορφώνεται, να σπουδάζει, να μπορεί να βάζει υποψηφιότητα στη διοίκηση του κράτους και να μπορεί να ακουστεί η άποψή της ανάμεσα στις φωνές των αντρών. Δυστυχώς, ακόμα, δεν έχει την κατάλληλη θέση στην κοινωνία στον ίδιο βαθμό που την έχουν οι άνδρες. Αυτό φαίνεται, εύκολα στον ιδιωτικό τομέα, αφού οι γυναίκες, πολλές φορές, παίρνουν λιγότερα χρήματα από τους άνδρες, διότι ακόμα και σήμερα, υπάρχουν προκαταλήψεις ότι ο άνδρας πρέπει να αμείβεται περισσότερο, ενώ εκτελεί, ακριβώς, την ίδια δουλειά με τη γυναίκα.

Αν θέλουμε λοιπόν να προχωρήσουμε μπροστά και να δούμε τον κόσμο αλλιώς, έναν κόσμο, στον οποίο άνδρες και γυναίκες να συμβιώνουν και να εργάζονται ισότιμα, θα πρέπει να υπάρχει η διασφάλιση ίσων αμοιβών και ευκαιριών σε όλα τα επάγματα. Οφείλουμε να αναγνωρίζουμε τις ικανότητες και τις συνεισφορές κάθε ατόμου, ανεξαρτήτως φύλου, προωθώντας έτσι την ποικιλομορφία και την καινοτομία στον εργασιακό χώρο.

Επιβάλλεται να πάψει να υπάρχει ανισορροπία ανάμεσα στα δύο φύλα και να κυριαρχήσουν η ισότητα η ισοτιμία, οι ίσες αξίες και όλοι να έχουν ίση αμοιβή και ευκαιρίες. Ευελπιστώ κάποια μέρα άνδρες και γυναίκες να είναι ελεύθεροι να εργαστούν σε όποιο επάγγελμα ποθούν, χωρίς να υπάρχει κανένας να τους φέρει ως εμπόδιο το φύλο τους.

Ανδριάνα Κυριάκου Β'5

Η ισότητα των δύο φύλων

Από αρχαιότατων χρόνων, η θέση της γυναίκας υποτιμήθηκε σε σύγκριση με τον άνδρα. Σε μια οικογένεια, η γέννηση ενός κοριτσιού συνήθως δεν γινόταν αντικείμενο χαράς για τους γονείς, καθώς δεν θα μπορούσε, μεγαλώνοντας, να συνεισφέρει οικονομικά στην οικογένεια, αλλά θα προϋπόθετε ετοιμασία προίκας για να παντρευτεί. Συγχρόνως, ο άνδρας κατείχε τον τίτλο του αρχηγού της οικογένειας και είχε την τελική απόφαση σε θέματα οικογενειακής σημασίας. Αν και συχνά συμβουλευόταν τη γυναίκα του, η τελική ευθύνη και απόφαση άνηκε αποκλειστικά σε αυτόν. Επιπλέον, η οικονομική ευημερία του σπιτιού ήταν ευθύνη του άνδρα.

Η θέση των φύλων έχει υποστεί σημαντικές αλλαγές από τα παλαιότερα χρόνια έως σήμερα. Ορισμένες από τις βασικές αλλαγές περιλαμβάνουν ισότητα στην εκπαίδευση. Σήμερα, και άνδρες και γυναίκες έχουν πρόσβαση σε παιδεία και εκπαίδευση σε όλα τα επίπεδα. Αυτό έχει οδηγήσει σε μεγαλύτερη ισότητα στον επαγγελματικό χώρο και στην κοινωνία γενικότερα. Οι γυναίκες έχουν αρχίσει να καταλαμβάνουν θέσεις σε όλους τους τομείς εργασίας, συμπεριλαμβανομένων και εκείνων που παλιότερα θεωρούνταν αποκλειστικά ανδρικοί, όπως η πολιτική, η επιστήμη και η τεχνολογία.

Οι παραδοσιακοί ρόλοι των φύλων έχουν αρχίσει να διαλύονται. Οι άνδρες συμμετέχουν περισσότερο στη φροντίδα των παιδιών και των οικογενειών, ενώ οι γυναίκες αναζητούν περισσότερο την ανεξαρτησία και την επαγγελματική ανέλιξη. Ο νόμος πλέον προστατεύει τα δικαιώματα των γυναικών σε θέματα όπως η ίση αμοιβή για ίση εργασία. Η κοινωνία έχει πλέον αγωνιστεί κατά

της βίας εις βάρος των γυναικών αλλά και για ίση πρόσβαση της γυναίκας σε θέσεις εξουσίας και λήψης αποφάσεων.

Ο πολιτισμός και οι κοινωνικές πρακτικές έχουν αλλάξει, ώστε να αντικατοπτρίζουν μια πιο ισότιμη αντίληψη για τα φύλα. Αυτές οι αλλαγές έχουν οδηγήσει σε μια πιο ισορροπημένη και ισότιμη κοινωνία όπου οι άνδρες και οι γυναίκες έχουν περισσότερες ευκαιρίες και δικαιώματα.

Απόδειξη της μεγάλης κοινωνικής αλλαγής είναι οι γυναίκες που έχουν πέτυχει σε ανδροκρατούμενους τομείς. Ένα τρανταχτό παράδειγμα είναι η κα. Αννίτα Δημητρίου η οποία είναι η πρώτη γυναίκα που εκλέχθηκε στο αξίωμα του προέδρου της βουλής της Κυπριακής Δημοκρατίας από την ημερομηνία ίδρυσής της. Να αναφέρω, επίσης, και την κα. Κατερίνα Σακελλαροπούλου που έγινε η πρώτη γυναίκα Πρόεδρος της Ελληνικής Δημοκρατίας στις 13 Μαρτίου 2020. Ο δρόμος λοιπόν έχει ανοίξει προς ίσες ευκαιρίες ανάμεσα στους άνδρες και τις γυναίκες, παρόλο το περιθώριο βελτίωσης στο επίπεδο αυτό.

Κατά τη γνώμη μου, πολλές φορές, η ισότητα μεταξύ των δύο φύλων μπορεί να μην εφαρμόζεται πάντα. Η αδικία μεταξύ φύλων είναι ένα σοβαρό κοινωνικό ζήτημα που εκδηλώνεται σε πολλούς τομείς της ζωής και υπάρχουν ακόμη πολλά παραδείγματα αδικίας μεταξύ των δύο φύλων. Ορισμένα παραδείγματα περιλαμβάνουν διαφορετική αμοιβή. Οι γυναίκες εξακολουθούν να λαμβάνουν χαμηλότερη αμοιβή από τους άνδρες για την ίδια εργασία ή για εργασίες που εκτελούνται κυρίως από γυναίκες. Επίσης στην επαγγελματική ανέλιξη, οι γυναίκες συναντούν συχνά δυσκολίες στην πρόσβασή τους σε υψηλές θέσεις εξουσίας και στη λήψη αποφάσεων σε επιχειρήσεις και πολιτικές οργανώσεις. Παρατηρείται ότι οι εργασίες που εκτελούνται κυρίως από γυναίκες, όπως η φροντίδα των παιδιών και η οικιακή εργασία, συχνά υποτιμώνται και δεν ανταμείβονται επαρκώς σε σχέση με τη σημασία τους. Αυτά τα παραδείγματα δείχνουν ότι παρά την πρόοδο που έχει σημειωθεί, υπάρχουν ακόμη πολλά προβλήματα που πρέπει να αντιμετωπιστούν προκειμένου να επιτευχθεί πραγματική ισότητα μεταξύ των φύλων.

Παρά το γεγονός ότι η κοινωνία συχνά εστιάζει στις αδικίες

που αντιμετωπίζουν οι γυναίκες, υπάρχουν επίσης παραδείγματα αδικίας προς τους άνδρες στο πλαίσιο της ισότητας των φύλων. Σε ορισμένες κοινωνίες, οι άνδρες μπορεί να αντιμετωπίζουν πίεση να ακολουθήσουν επαγγέλματα που θεωρούνται πιο ανδροκρατούμενα, αντί να επιλέξουν επαγγέλματα που αντιμετωπίζονται ως πιο «γυναικεία». Επίσης, σε ορισμένες κοινωνίες, οι άνδρες μπορεί να αντιμετωπίζουν δυσκολίες στην απόκτηση δικαιωμάτων κηδεμονίας ή να μην λαμβάνουν την ίδια κοινωνική αναγνώριση για τον ρόλο τους στην φροντίδα των παιδιών. Οι άνδρες μπορεί να αισθάνονται πίεση να συμμορφώνονται με στερεότυπα που τους περιγράφουν ως δυνατούς, ανεξάρτητους και ασφαλείς, κάτι που μπορεί να περιορίζει τις εκφραστικές τους δυνατότητες και την ελευθερία τους να εκφράζουν την ευαισθησία ή τις αμφισβητήσεις τους.

Καταληκτικά, συμπεραίνουμε ότι στην εποχή μας έχουν γίνει σημαντικά βήματα προς την ισότητα των δύο φύλων, όμως υπάρχει ακόμα δυνατότητα εξέλιξης. Οι προκατάληψη απέναντι σε γυναικεία και ανδρικά επαγγέλματα πρέπει να αντιμετωπιστεί μέσα από την πρόληψη, ξεκινώντας με τη δημιουργία εκπαιδευτικών σεμιναρίων στα σχολεία, και κατ' επέκταση σε κοινωνικό και προσωπικό επίπεδο. Η σύγχρονη κοινωνία μαζί με το κράτος θα πρέπει να εκτιμήσουν όλα αυτά τα παραδείγματα ανισότητας και καταπίεσης και να αναλάβουν δράση για την προώθηση της πραγματικής ισότητας των φύλων, η οποία περιλαμβάνει την αναγνώριση και τη διόρθωση των ανισοτήτων που αντιμετωπίζουν τόσο οι γυναίκες όσο και οι άντρες.

Νικόλας Πουτζιουρής Β'7

Ενδοσχολικός διαγωνισμός ποίησης «50 χρόνια εισβολής και κατοχής»

Α' Βραβείο: Σκουρουμούνης Γιώργος Α'5
Μέντορας καθηγητής: Μαρία Μυλωνά

Ο Πρόσφυγας έσειε φωθκιάν
Γρόνια περάσαν κάμποσα
Τζιαι λύσην εν θωρούμεν
Πόσον φαρμάτζιην Πλάστη
μου
Στούντο Νησίν να πιούμεν;

Εγγλέζοι, Πέρσες, Άραβες
Σαρατζεινοί τζιαι άλλοι
Είπιασιν που το γαίμαν του
Ζουλέψαν που τα κάλλη...

Κύπρος μου γρουσοστόλουστη
Που ούλλους εποζέχτεις
Μα που τον Τούρκον
μασιερκάν
Μεσ την καρκιάν εδέχτεις

Εθώρεν σε που μακρυά
Με γρουλλομένον μμάτιν,
Να κλέψει τ' ομορφότερον
Κατάφερεν κομμάτιν

Κερύνεια Μόρφου Μεσαρκάν
Που μιαν μερκάν ως άλλην,
Την «Κόρην την μονάκριβην»
Το γρουσοακρογυάλλιν...

Λευκόνοικον τζιαι Καραβάς
Γιαλούσα τζιαι Μπογάζι
Να καρτερούν τους
πρόσφυγες
Που η καρκιά τους βράζει

Να ζιουν σε τόπους ξενικούς
Εν το μπορούν, αρνιούνται
Μισόν αιώναν πλάστη μου
Κανεί να βασανιούνται

Βίζες να μεν ηφκάλλουσιν
Στους τόπους τους να πάσιν
Να ξανά δουν την Λάπηθον
Την Άχναν το Καρπάσιν

Ν' αρκέψουσιν που τον βορκάν
Καμπάνες ν' αντηχούσιν
Της Κύπρου μας οι πρόσφυγες
Ελευτερκάν να δούσιν

Ο πρόσφυγας έσειε φωθκιάν
Στα στήθκια τζι εν να σβήσει,
Μόνον αν πάει έσσω του
Η άμαν ξεψυσήσει...

Ξένιος Ζευς: Ο κόσμος με αγκαλιάζει, βρίσκω ένα μέλλον για τον εαυτό μου

Μέντορας Καθηγητής: Σάββας Βορκάς

Το ταξίδι μιας... κούκλας (Παραμύθι)

Το ταξίδι μου ξεκίνησε πριν από πολλά χρόνια. Την πρώτη μέρα που με πήρε η Φάτιμα στην αγκαλιά της ένιωσα τόσο ωραία. Μου έδειχνε πολλή αγάπη. Πάντα ήμασταν μαζί και τίποτα δεν μας χώριζε. Ζήσαμε τόσα πολλά! Ήταν η καλύτερή μου φίλη. Πάντα συχνάζαμε σε εκείνο το πάρκο, μέχρι τα φώτα να σβήσουν και η μαμά να φωνάξει: «κορίτσια ελάτε, θα κρυσώσει το φαΐ!» Θυμάμαι ότι, ακόμη και στο βραδινό, η Φάτιμα έστρωνε ένα πιάτο και για εμένα, παρόλο που το φαγητό ήταν λιγοστό. Ήξερα πως τα χρήματα δεν ήταν πολλά αλλά η αγάπη περίσσευε.

Ένα βράδυ κάτι συνέβηκε. Οι γονείς της ήταν πάρα πολύ αναστατωμένοι. Έβλεπα πως τα βλέμματά τους κάτι έκρυβαν. Ο πατέρας ζήτησε από τη Φάτιμα να πάει μαζί του στο άλλο δωμάτιο. Το κορίτσι δεν με πήρε μαζί της. Δεν ξέρω γιατί. Μετά από λίγο την είδα να τρέχει στο υπνοδωμάτιό της κλαίγοντας. Το επόμενο πρωί η Φάτιμα κρατούσε μια βαλίτσα. Ήταν μικρή, πολύ μικρή. Τότε άκουσα τη μητέρα να λέει στον πατέρα:

-Δεν αντέχει. Έχει ζήσει τόσα με αυτή την κούκλα. Πρέπει να την πάρει μαζί της!
-Μα δεν χωράει. Πρέπει να πάρουμε μαζί μας, όσο το δυνατόν λιγότερα. Δεν υπάρχει χώρος για περιττά πράγματα.

Τόσα ερωτήματα γεννήθηκαν μέσα στο κεφάλι μου. Μα, που θα πάνε; Η φίλη μου δεν θα αντέξει χωρίς εμένα. Όταν βράδιασε η Φάτιμα στεναχωρημένη κρατούσε τη βαλίτσα έτοιμη να φύγει μαζί με τους γονείς της. Λίγο πριν αναχωρήσουν από το σπίτι γύρισε και με είδε. Ξαφνικά, έτρεξε, άνοιξε τη βαλίτσα και με έχωσε σφιχτά μέσα στο χοντρό σακάκι της. Μπήκαμε σε ένα αυτοκίνητο. Άκουσα τον πατέρα να λέει στον οδηγό να μας

πάρει στα σύνορα. Μα τι είναι τα σύνορα; Δεν έχω ξανακούσει γι' αυτά. Ίσως να είναι ένας παιδότοπος ή ένα πάρκο..., σκέφτηκα. Φτάσαμε. Τότε ο πατέρας έριξε τη βαλίτσα πάνω από έναν ψηλό φράχτη. Πόνεσα τόσο πολύ! Σήκωσε ψηλά το κορίτσι και το πέρασε πάνω από τον φράχτη. Στη συνέχεια, αρχίσαμε να τρέχουμε. Μετά από ατέλειωτη πορεία φτάσαμε σε ένα μεγάλο ποτάμι.

- Πρέπει να το διασχίσουμε, είπε ο πατέρας. Δεν είναι μεγάλη η απόσταση για την αντίπερα όχθη.

- Όχι δεν ξέρω κολύμπι, είπε η μητέρα.

- Μπαμπά φοβάμαι, φώναξε η Φάτιμα.

- Μην ανησυχείτε, έχετε εμένα δίπλα σας, απάντησε ο πατέρας. Δεν έχουμε άλλη επιλογή...

Ένας ήχος γαλήνιος, που γεννήθηκε με το ρίξιμο της βαλίτσας, έσμιξε με τα παγωμένα νερά και εγώ χάρηκα πως κάνω για πρώτη φορά βαρκάδα στη ζωή μου. Μα η ώρα πέρασε και άρχισα να νιώθω το τσουέιμο στο σώμα μου από το κρύο.

-Μπαμπά μπαμπά, εδώ υπάρχει μια βαλίτσα. Να την ανοίξουμε;, άκουσα μια κοριτσιίστικη φωνή να λέει.

Άραγε να είναι η Φάτιμα; Αναρωτήθηκα. Μα δεν είναι αυτή η φωνή της...

- Τι όμορφη κούκλα που είσαι, άκουσα το κορίτσι να λέει και ξαφνικά με έβαλε στην αγκαλιά της.

- Εγώ θα σε φροντίζω τώρα, είπε με μεγάλη χαρά.

- Μα εγώ θέλω να δω τη φίλη μου τη Φάτιμα, είπα από μέσα μου. Πού είναι; Γιατί δεν βλέπω κανένα από την οικογένειά της;

Κανένας δεν με άκουσε και κανέναν δεν είδα ξανά από εκείνη τη μέρα της αναχώρησης... Αχ Φάτιμα... πού να βρίσκεσαι άραγε; Πόσο πολύ θα χαρώ να με πάρεις ξανά στην αγκαλιά σου! Κι αν δεν τύχει, όμως, να σε ξαναδώ, τουλάχιστον εύχομαι να βρεις έναν καλύτερο κόσμο εσύ και η οικογένειά σου, μακριά από πολέμους και δυστυχία.

Νεκτάριος Χριστοφόρου Β'7
Α' Βραβείο

Διαγωνισμός του Τμήματος Ταχυδρομικών Υπηρεσιών

Βραβείο: 1η Θέση Παγκύπρια

Άνοιξης 3
2078 Ουρανούπολη
Ηλιαχτίδα

19 Μαρτίου 2024

Προς τις Γενιές του Μέλλοντος
Οδός Ελπίδος, 7
Ελευθερούπολη

Αγαπητές γενιές του μέλλοντος, παλιότερα, οι άνθρωποι δεν θα πίστευαν ποτέ ότι στο μέλλον θα υπήρχαν πόλεμοι, πείνα, ρατσισμός και δυστυχία. Δεν θα πίστευαν ποτέ ότι οι νεότερες γενιές θα ξεχνούσαν την ιστορία, τον πολιτισμό και τις παραδόσεις τους. Οι πρόγονοί μας άφησαν έναν λαμπρό κόσμο με πανέμορφα φυσικά τοπία, γεμάτο μοναδικούς και πλούσιους πολιτισμούς, γεμάτο αγάπη και ευτυχία. Τα πράγματα, δυστυχώς, είναι αλλιώς τώρα. Η τεχνολογία αναπτύχθηκε σε τόσο μεγάλο βαθμό, με αποτέλεσμα να μας βοηθάει στην καθημερινή μας ζωή, αλλά και κάποιες φορές να χρησιμοποιείται λανθασμένα και να στρέφεται εναντίον μας. Επιπλέον, ο σύγχρονος κόσμος μας υποφέρει από τον ρατσισμό και την αδικία. Αυτά τα πανέμορφα φυσικά τοπία, αυτοί οι μοναδικοί πολιτισμοί, και η αγάπη, που μπορεί να βρει ακόμα κάποιος στον απλό άνθρωπο, κινδυνεύουν να εξαφανιστούν. Το μέλλον μας φαντάζει θολό, αλλά αυτό δεν μας απαγορεύει να ελπίζουμε και να αγωνιζόμαστε για έναν καλύτερο κόσμο.

Το πρώτο πράγμα που μου έρχεται στο μυαλό είναι ένα μέλλον χωρίς πολέμους! Ο Αρχαίος Έλληνας ποιητής Πίνδαρος είπε

κάποτε: «Γλυκύ δ'απείρω πόλεμος», ότι δηλαδή ο πόλεμος φαίνεται γλυκός σ' αυτούς που δεν έχουν την εμπειρία του. Έτσι κι εγώ ζητώ ένα μέλλον χωρίς διχόνοια, χωρίς μίσος και πολέμους και καταστροφές. Αρκετές ζωές χάθηκαν εξαιτίας αυτών των πολέμων, αρκετοί αθώοι άνθρωποι έχασαν το χαμόγελό τους. Θέλω ένα μέλλον χωρίς βία, χωρίς τραύματα και ρατσισμό. Ελπίζω, πως στο μέλλον κάποιοι άνθρωποι θα βρουν τη λογική τους και θα συνειδητοποιήσουν ότι στον πόλεμο δεν υπάρχουν νικητές και ηττημένοι, παρά μόνο δυστυχισμένοι. Όπως είπε ο Αρχαίος Έλληνας Ηρόδοτος: «Κανένας δεν είναι τόσο ανόητος, ώστε να προτιμά τον πόλεμο από την ειρήνη. Στην ειρήνη, οι γιοι θάβουν τους πατεράδες τους. Στον πόλεμο, οι πατεράδες θάβουν τους γιους».

Οραματίζομαι ένα μέλλον με απίστευτα εξελιγμένη τεχνολογία, ώστε να διευκολυνθεί ο άνθρωπος σε πολλούς τομείς. Φαντάζομαι ότι δε θα υπάρχουν κλειδαριές και κλειδιά, αλλά θα χρησιμοποιούνται ειδικά κουμπιά, έτσι ώστε να μην μπαίνουν κλέφτες στα σπίτια. Οι δρόμοι θα είναι πιο ασφαλείς, πιο μεγάλοι και θα υπάρχουν ηλεκτρικά αυτοκίνητα, φιλικά προς το περιβάλλον, τα οποία θα οδηγούνται αυτόματα. Έτσι, θα αποφεύγονται τα λάθη, θα έχουμε λιγότερα δυστυχήματα και θα παρέχουμε προστασία προς το περιβάλλον. Επίσης, με τον τρόπο αυτό, τα άτομα που έχουν σωματικές δυσκολίες θα μπορούν να πηγαίνουν από τόπο σε τόπο, χωρίς να φοβούνται. Επίσης, στο μέλλον αρκετά επαγγέλματα θα γίνουν πιο εύκολα για τον άνθρωπο με τη βοήθεια της τεχνολογίας, όπως είναι αυτό του ανθρακωρύχου και του χτίστη που απαιτούν χειρωνακτική εργασία κάτω από δύσκολες συνθήκες. Τα ρούχα και η μόδα θα αλλάξουν δραματικά. Πιστεύω πώς θα υπάρχουν ρούχα τα οποία θα σε ζεσταίνουν τον χειμώνα και θα σε δροσίζουν το καλοκαίρι! Έτσι δεν θα πεθαίνουν άνθρωποι από ακραίες καιρικές συνθήκες. Δεν θα υπάρχουν άστεγοι μιας και θα κτιστούν περισσότερα σπίτια με τη βοήθεια εξειδικευμένης τεχνολογίας.

Φαντάζομαι το μέλλον μας με καλύτερη ιατροφαρμακευτική περίθαλψη και με περισσότερες θεραπείες που καταπολεμούν θανάσιμες αρρώστιες όπως τον καρκίνο και το αλτσχάιμερ. Φαντάζομαι ότι τη θέση του χειρουργού θα πάρουν ειδικά ρομπότ

που θα είναι προγραμματισμένα να κάνουν τις εγχειρήσεις με την επίβλεψη νοσοκόμων. Επίσης δεν θα υπάρχει ανάγκη για οργανικούς δότες, γιατί οι επιστήμονες και οι γιατροί θα κατασκευάσουν έτοιμα όργανα, μέσα στα οποία θα κυκλοφορεί το αίμα και θα έχουν τις ίδιες λειτουργίες του ζωντανού οργάνου που θα αντικαθιστούν.

Στο μέλλον θα γίνουν αμέτρητες νέες ανακαλύψεις και θα μάθουμε πράγματα που σίγουρα θα αλλάξουν τον τρόπο με τον οποίο θα βλέπουμε τον κόσμο μας. Μπορεί και να γίνει εξερεύνηση στο 95% του ωκεανού με αποτέλεσμα να ανακαλύψουμε καινούρια είδη ζώων και φυτών που δεν θα πιστεύαμε ποτέ ότι υπήρχαν. Θα βρούμε περισσότερα είδη φρούτων και λαχανικών που θα περιέχουν περισσότερες θρεπτικές ουσίες. Ακόμη, οι επιστήμονες θα καταφέρουν να φέρουν πίσω τα ζώα που εξαφανίστηκαν και να προστατεύσουν τα ζώα που είναι υπό εξαφάνιση. Η απώλεια της βιοποικιλότητας έχει σημαντικότερες επιπτώσεις, όχι μόνο στα φυσικά οικοσυστήματα, αλλά και στον ίδιο τον άνθρωπο. Όπως είπε και η αμερικανίδα βιολόγος και συγγραφέας Rachel Carson «Ο άνθρωπος είναι μέρος της φύσης, και ο πόλεμος που κάνει εναντίον της φύσης είναι αναπόφευκτα ένας πόλεμος εναντίον του ίδιου τού εαυτού του». Θα τα καταφέρουμε να ανακαλύψουμε καινούρια ηλιακά συστήματα αλλά και καινούριο πλανήτη με συνθήκες κατάλληλες για να ζούμε. Ακόμη, θα είμαστε πιο κοντά στο να μάθουμε, αν υπάρχει ζωή στους άλλους πλανήτες.

Επιτέλους τα σχολεία θα μαθαίνουν στα παιδιά περισσότερα πράγματα για την ιστορία τους και τον πολιτισμό τους. Το σχολικό σύστημα θα αλλάξει και τα παιδιά θα κάνουν ζωγραφιές και εικαστικές εργασίες για την παγκόσμια ειρήνη. Τα παιδιά θα έρθουν κοντά με τις κουλτούρες τους και θα μαθαίνουν να συμβιβάζονται και να δέχονται το διαφορετικό, έτσι ώστε η κοινωνία μας να βελτιωθεί. Με τον τρόπο αυτό οι γονείς δεν θα φοβούνται πώς τα παιδιά τους θα δέχονται ρατσισμό. Τα παιδιά θα μπορούν να τρώνε ελεύθερα τα παραδοσιακά τους φαγητά στο σχολείο, χωρίς τη σκέψη ότι θα τα κοροϊδεύουν. Το σχολικό σύστημα θα αλλάξει, η εκπαίδευση θα είναι πιο ελκυστική προς τους μαθητές, με αποτέλεσμα να περνούν τις εξετάσεις και να ξέρουν με τι θέλουν να ασχοληθούν στο μέλλον. Καταληκτικά, αν τα παιδιά θα μάθουν από μικρή ηλικία να σέβονται

και να συμπεριφέρονται σωστά, το μέλλον φαίνεται είδη πιο φωτεινό και αισιόδοξο.

Στο μέλλον πλέον, οι άνθρωποι θα ενώσουν τις δυνάμεις τους για να καταπολεμήσουν κάθε δυσκολία που θα αντιμετωπίσει η ανθρωπότητα. Οι επιστήμονες θα ενώσουν τις ιδέες τους και θα εκμεταλλεύονται την τεχνολογία για να επιλύσουν τα παγκόσμια προβλήματα που αντιμετωπίζαμε για αιώνες, όπως η πείνα και η φτώχεια. Θα εξασφαλίσουμε καλύτερη κατανομή των πόρων στον πλανήτη. Θα μάθουμε να εξαρτόμαστε από ανανεώσιμες πηγές ενέργειας, όπως είναι ο ήλιος για να αναστρέψουμε το πρόβλημα της κλιματικής αλλαγής και θα λαμβάνουμε συντονισμένα αποφάσεις και μέτρα για την προστασία του περιβάλλοντος. Οι άνθρωποι επιτέλους δε θα στρέφονται εναντίον ο ένας με τον άλλο και θα κυριαρχήσει παγκόσμια ειρήνη. Όπως είπε και ο Αρχαίος Έλληνας Ησίοδος: «Η ειρήνη είναι η στοργική μάνα της γης».

Αναρωτιέμαι, πώς θα ήταν η κοινωνία μας, αν είχαμε υπόψη αυτά τα πράγματα από πριν; Πόσες ζωές θα σώζονταν, αν ο άνθρωπος δεν σκεπτόταν εγωιστικά; Αυτά τα ερωτήματα επαναλαμβάνονται συνέχεια στο μυαλό μου. Στο μέλλον τα πράγματα θα βελτιωθούν ή θα χειροτερέψουν για εμάς; Αυτό που ξέρω, είναι ότι δε θα μείνουμε με τα χέρια σταυρωμένα και θα βοηθήσουμε με κάθε τρόπο, ώστε να βελτιώσουμε την κοινωνία μας. Στηριζόμαστε και σε σας, τις μελλοντικές γενιές να μην επαναλάβετε τα λάθη του παρελθόντος.

Με όλη μου την αγάπη,
Ηλιαχτίδα

Βαλέρια Σκαρτσέλλα Β'7
Μέντορας Καθηγητής: Σάββας Βορκάς

Διεθνής διαγωνισμός: Ελληνισμός της Ανατολής: Πόντος, Μικρασία, Θράκη

Η ιστορία του Ελληνισμού της Ανατολής - Ολυμπία Εντικαρίδου Β'5

Παναγία του Σουμελά - Στέφανη και Γεωργία Β'5

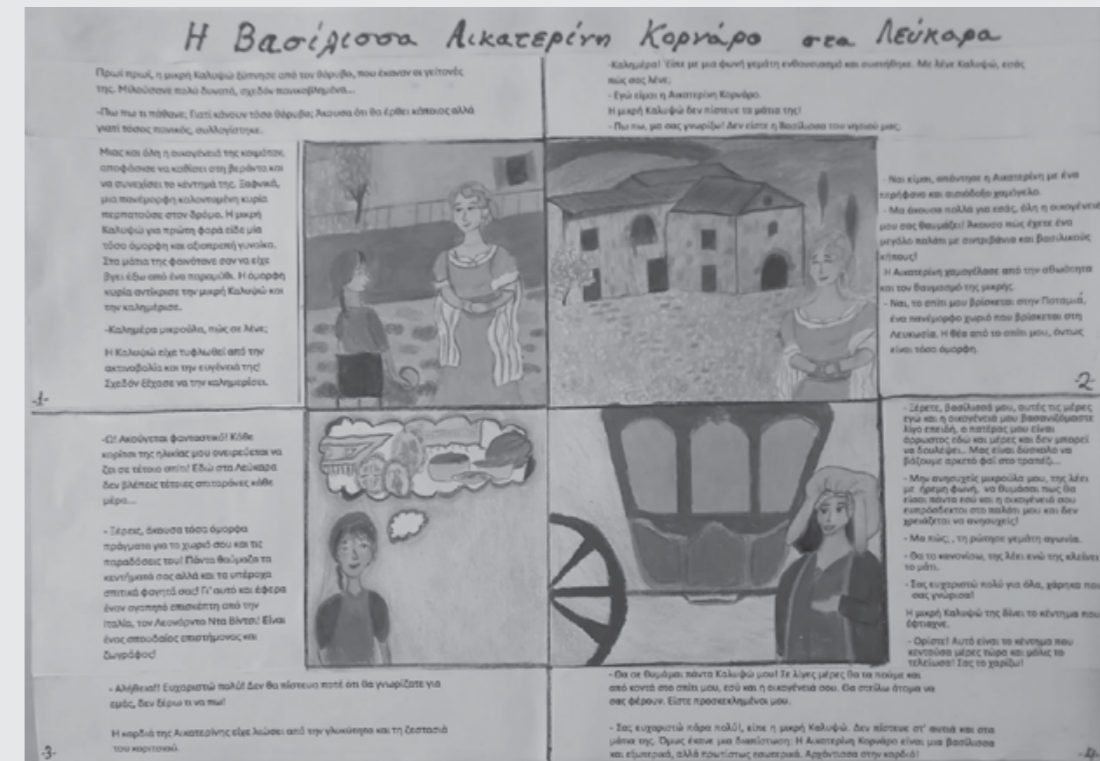

Ποντιακός Ελληνισμός Ελευθέριος Τσούφης Β'2

Παγκύπριος Διαγωνισμός δημιουργικής έκφρασης: Η παρουσία των Λατίνων στην Κύπρο του χθες και του σήμερα

Η Βασίλισσα Αικατερίνη Κορνάρο στα Λεύκαρα
 Η εργασία μου είναι μια εικονογραφημένη ιστορία, η οποία παρουσιάζει τη Βασίλισσα Αικατερίνη Κορνάρο να επισκέπτεται το όμορφο χωριό των Λευκάρων. Εκεί θαυμάζει τα παραδοσιακά Λευκαρίτικα κεντήματα, αλλά και τα παραδοσιακά εδέσματα της Κύπρου. Είναι πολύ σημαντικό ότι, κατά τη βασιλεία της, ο Ιταλός Ζωγράφος, γλύπτης, αρχιτέκτονας, μηχανικός, ποιητής και μουσικός

Λεονάρντο ντα Βίντσι, επισκέφτηκε την Κύπρο και τα Λεύκαρα απ' όπου αγόρασε λευκαρίτικο κέντημα. Μέσα από τη συζήτησή της με ένα κοριτσάκι που κάνει κέντημα, ξεδιπλώνεται ο όμορφος εσωτερικός κόσμος της βασίλισσας, οι ευαισθησίες της, αλλά και ο σεβασμός της στον πολιτισμό της Κύπρου.
 Βαλέρια Σκαρτσέλα Β'7
 Μέντορας Καθηγητής: Σάββας Βορκάς

Ζωγραφιά: Ο κόσμος με αγκαλιάζει, αναζητώ ένα μέλλον για τον εαυτό μου.

Στον κέντρο αυτής της ζωγραφιάς απεικονίζονται δύο γυναίκες να αγκαλιάζονται. Η μία είναι μετανάστρια που ήρθε με τους συμπατριώτες της και με την οικογένειά της, επειδή στην χώρα τους βίωναν άθλιες και τρομακτικές καταστάσεις λόγω πολέμου. Η άλλη γυναίκα από την αντίπερα όχθη είναι ντόπια που προσπαθεί να βοηθήσει τους μετανάστες να αποβιβαστούν με ασφάλεια στη χώρα της.

Στο βάθος, μέσα στη μεγάλη θαλασσοταραχή βλέπουμε ένα σαπιοκάραβο, γεμάτο ασφυκτικά με μετανάστες που βιώνουν τον αποχωρισμό από την πατρίδα τους και κάποιοι άλλοι που παλεύουν με τα κύματα και ζητούν βοήθεια. Με αυτό φαίνεται πόσο πόνο βιώνουν και πόσο ανάγκη έχουν τη βοήθειά μας.

Το έργο μου, το εμπνεύστηκα από τη φράση «Ο κόσμος με αγκαλιάζει, αναζητώ ένα μέλλον για τον εαυτό μου». Η φράση «Ο κόσμος με αγκαλιάζει» προβάλλεται μέσα από την αγκαλιά των δύο γυναικών που βιώνουν την αποδοχή και την αλληλοβοήθεια. Με τη φράση: «Αναζητώ ένα μέλλον για τον εαυτό μου» σκιαγραφούνται οι μετανάστες που έρχονται και αναζητούν ένα καινούργιο μέλλον και αποδοχή από τους συνανθρώπους τους.

Κυριακή Σταυρινού Β'5

Ζωγραφιά: Ένα χέρι βοηθείας

Στο σχέδιό μου απεικονίζεται ένας μετανάστης, του οποίου η βάρκα έχει βυθιστεί και προσπαθεί να κρατηθεί σε ένα σανίδι που απέμεινε από την κομματιασμένη του βάρκα. Απέναντί του μια γυναίκα, μέσα σε μια ξύλινη βάρκα, προσπαθεί να τον σώσει, δίνοντάς του το χέρι της. Ο άντρας φαίνεται από το πρόσωπό του τρομαγμένος και σοκαρισμένος από την άσχημη εμπειρία που βιώνει. Η κοπέλα αυτή έχει κάθε καλή διάθεση να τον βοηθήσει ακόμα κι αν δεν τον ξέρει. Ακριβώς εδώ είναι και το μήνυμα που προβάλλει το σχέδιό μου, ότι δηλαδή πρέπει να βοηθούμε τους συνανθρώπους μας, οι οποίοι βρίσκονται σε μια δύσκολη στιγμή. Κατανοούμε λοιπόν ότι εκατομμύρια μετανάστες, προκειμένου να ξεφύγουν από τη δυστυχία, τους πολέμους και την καταπίεση που μπορεί να επικρατεί στη χώρα τους, φεύγουν από την πατρίδα τους με βάρκες, με σκοπό να βρουν ένα καλύτερο μέλλον, βάζοντας σε κίνδυνο την ίδια τους τη ζωή. Οφείλουμε λοιπόν να τους δείξουμε συμπόνια και συμπαραράσταση, να τους κρατήσουμε από το χέρι, όπως θα θέλαμε να κάνουν και οι άλλοι το ίδιο σε μας, εάν βρισκόμασταν σε μια δύσκολη κατάσταση.

Ανδριάνα Κυριάκου Β'5

Ζωγραφιά: Το αληθινό πρόσωπο της μετανάστευσης

Σχετικά με το θέμα της προσφυγιάς και μετανάστευσης, σύμφωνα με τα στοιχεία της Ύπατης Αρμοστείας των Ηνωμένων Εθνών, εκατομμύρια πρόσφυγες εγκαταλείπουν τα σπίτια τους, την πατρίδα τους με στόχο να βρουν ένα καλύτερο μέλλον για αυτούς και την οικογένειά τους, ώστε να μπορούν να εκφραστούν ελεύθερα, να μορφωθούν και να ξεδιπλώσουν τα δικά τους όνειρα. Το θέμα αυτό της προσφυγιάς οφείλεται κυρίως στις δύσκολες καταστάσεις που έχουν να αντιμετωπίσουν στη χώρα τους, όπως είναι τα απολυταρχικά καθεστώτα, οι πολεμικές συγκρούσεις και η φτώχεια.

Με αφορμή το θέμα αυτό έχω εμπνευστεί για να αποτυπώσω σε ένα κομμάτι χαρτί τα συναισθήματα μου μέσω της καλλιτεχνικής μου πλευράς. Μέσα από τη ζωγραφιά μου προβάλλεται μια γυναίκα, η οποία κρατάει ένα παιδί στην αγκαλιά της. Στα πρόσωπά τους αποτυπώνεται η θλίψη και ο πόνος. Αυτό αντιπροσωπεύει τους πρόσφυγες, που έφυγαν από τα σπίτια τους εξαιτίας της βίας που επικρατούσε στην πατρίδα τους. Επίσης, το χέρι που προβάλλει φαίνεται να πλησιάζει τη γυναίκα, θέλοντας να της δώσει βοήθεια για ένα καλύτερο μέλλον, και αντιπροσωπεύει τη συμπόνια, τη συμπαραράσταση και την αγάπη των άλλων ανθρώπων. Στο πίσω μέρος του σχεδίου υπάρχει μια απέραντη θάλασσα με έναν ήλιο, που δηλώνει την ελπίδα για ένα καλύτερο αύριο σε έναν κόσμο ειρηνικό και γαλήνιο. Δηλώνει ότι ξημερώνει μια νέα μέρα με νέους στόχους και πως πρέπει να είμαστε πιο δυνατοί για να τα καταφέρουμε να πραγματοποιήσουμε τα όνειρά μας!

Μιράντα Κκαντή Β'5
Α' Βραβείο

Ο Ήλιος της Ειρήνης

Βλέπω λύπη βία και πόνο
Σ' έναν κόσμο που φόβο
Δάκρυ κι αίμα κυλά

Βλέπω παιδιά γύρω θλιμμένα
Να ζητούν στον αιθέρα
Λίγη παρηγοριά (δics)

Ήλιε που 'σαι μακριά
Δες κι αυτά τα παιδιά
Που ζητούν στο σκοτάδι
Το δικό σου το χάδι

Ήλιε δωσ' τους χαρά
Να ζεστάνει η καρδιά
Ήλιε φέρε ελπίδα
Της χαράς ηλιαχτίδα

Βλέπω κόσμο γύρω να κλαίει
Μες στα ερείπια να παίζει
Πεινασμένα παιδιά

Βλέπω βάρκες όλο να
φτάνουν
Και μητέρες να ψάχνουν
Τα χαμένα παιδιά (δics)

Ήλιε που 'σαι ψηλά
ρίξε φως στην καρδιά
για να φέρει αγάπη
στης ψυχής το σκοτάδι

Ήλιε Ηλιάτορα
Η καρδιά μου ζητά
Να 'ρθει πάλι Ειρήνη
Και στη γη η γαλήνη (δics)

Έλα δώσε κι εσύ
Λίγη αγάπη στοργή
Άπλωσέ μου το χέρι
Κάνε με περιστέρι

Να πετάξω ψηλά
Να γελάσω ξανά
Να βρω πάλι αγάπη
και του ήλιου το χάδι (δics)

Έλενα Τουμάζου Β'5
Ελένη Παπαμιχαήλ Β'5
Αντωνιέττα Ευαγγέλου Γ'8
Α' Βραβείο

Η' Πανελλήνιος και Παγκύπριος Μαθητικός Λογοτεχνικός και Καλλιτεχνικός Διαγωνισμός του Ελληνικού Πολιτιστικού Ομίλου Κυπρίων Ελλάδας για το Σχολικό Έτος 2023 -2024/ Θέμα: Τα 50 χρόνια από την Τούρκικη Εισβολή

Κατηγορία: Ποίηση

Α' Βραβείο: Ττόουλου Λοϊζα Α'5
Μέντορας καθηγητής: Μαρία Μυλωνά

Κατηγορία: Διήγημα

Α' Βραβείο: Μιχαήλ Ανδρέας Ραφαήλ Α'3
Μέντορας καθηγητής: Μαρία Μυλωνά

Α' Βραβείο: Σιούφτα Ελένη, Μιχαήλ Νικήτας
Λαγουδιανάκης, Παναγιώτα Ζένιου Γ'6
Μέντορας καθηγητής: Χαρούλα Αντωνίου

Συμμετοχή στον Διαγωνισμό Αφίσας, Σκίτσου και Εικονογραφημένης Ιστορίας - Κόμικς στο πλαίσιο του μαθήματος της Ιστορίας

Μάρκος Τσορπατζούδης Α'7

Γιώργος Λοϊζου Α'7

Κάνεβ Κρίστιαν Γ'2, Στυλιανού Στυλιανός Γ'2, Δημητρίου Ραφαήλ Γ'2

Παγκύπριος Μαθητικός Διαγωνισμός Εθελοντισμού

Μέντορας Καθηγητής: Σάββας Βορκάς

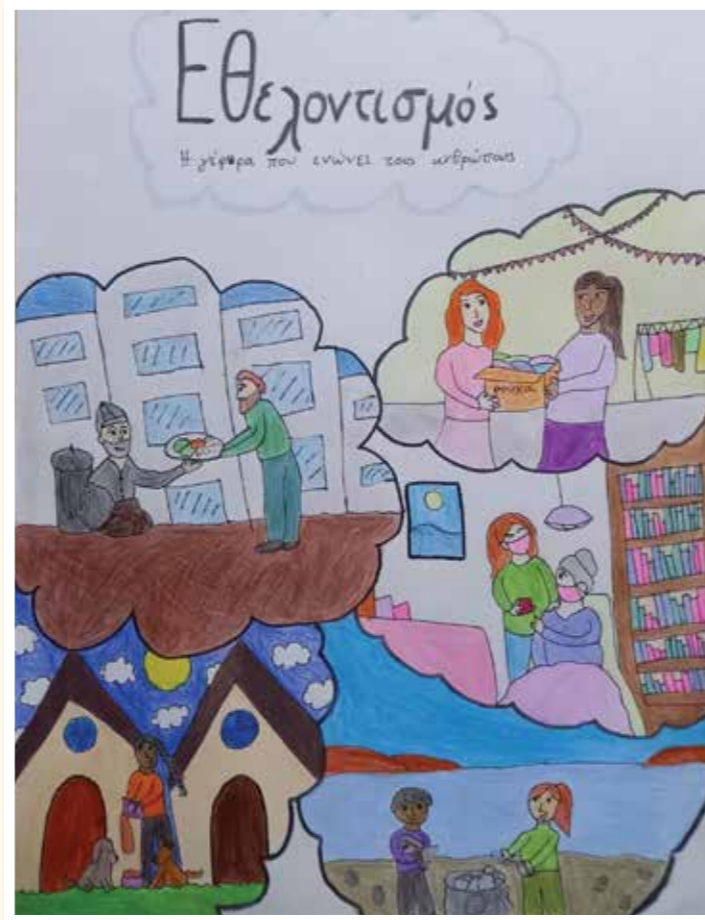
Εθελοντισμός: η γέφυρα που ενώνει ανθρώπους και λαούς

Τι είναι άραγε ο «Εθελοντισμός»; Μία λέξη που ακούγεται συχνά τα τελευταία χρόνια και έχει σπουδαία σημασία. Εθελοντισμός είναι η προσφορά προς τον συνάνθρωπό μας ή προς τον σκοπό που αποφασίζουμε να συμμετάσχουμε με τη θέλησή μας και χωρίς να περιμένουμε οποιοδήποτε αντάλλαγμα. Η προσφορά μας μπορεί να γίνεται είτε ατομικά είτε ως μέρος μίας ομάδας ή οργάνωσης για την επίτευξη ενός σκοπού.

Ο εθελοντισμός μπορεί να αφορά πολλά επίπεδα. Ένα σημείο αναφοράς είναι η συλλογή χρημάτων ή τροφίμων μέσα από οργανωμένες δράσεις για τη στήριξη συνανθρώπων μας, οι οποίοι χρειάζονται οικονομική βοήθεια, πολλές φορές, λόγω ιατρικών προβλημάτων που αντιμετωπίζουν, και δεν έχουν τη δυνατότητα να καλύψουν από μόνοι τους το μεγάλο κόστος των εξόδων. Ταυτόχρονα, ο εθελοντισμός μπορεί να συσχετιστεί και με τη συμμετοχή μας στην προσπάθεια προστασίας του περιβάλλοντος. Ο κάθε άνθρωπος μπορεί να συμβάλει στην καθαριότητα, για παράδειγμα, των παραλιών ή άλλων περιοχών, να βοηθήσουμε στην αναδάσωση βουνών με δενδροφυτεύσεις, αλλά και στην κατάσβεση πυρκαγιών με τη συμμετοχή μας σε εθελοντικές ομάδες πυρόσβεσης ή έκτακτης ανάγκης. Επίσης, ο εθελοντισμός μπορεί να αφορά και στη συμμετοχή μαθητών, εκπαιδευτικών ή και γονιών σε διάφορες δράσεις του σχολείου για εκπαιδευτικούς, οικονομικούς περιβαλλοντικούς ή κοινωνικούς σκοπούς.

Μέσα από την προσφορά προς τον συνάνθρωπο, μαθαίνει κάποιος να σέβεται και να εκτιμά τη ζωή, την υγεία του αλλά και αυτά που έχει. Μαθαίνει να δίνει αγάπη και να απαλλάσσεται από τον εγωισμό, δίνοντας τη δυνατότητα να έρχεται πιο κοντά στον συνάνθρωπό του. Μία απλή αγκαλιά ή ένα χαμόγελο κάνουν αυτόν που υποφέρει να νιώσει, έστω και για λίγο, καλύτερα. Η συμμετοχή του εθελοντή στις διάφορες δράσεις τον βοηθούν να ανακαλύψει τον ίδιο του τον εαυτό, να κοινωνικοποιηθεί και, πολλές φορές να αναπτύξει σχέσεις ζωής. Ταυτόχρονα, με τη συμμετοχή του, βάζει το δικό του λιθαράκι για την επίτευξη ενός σκοπού, πράγμα που του δίνει μεγάλη ικανοποίηση.

Ο εθελοντισμός είναι γεγονός ότι φέρνει τους ανθρώπους κοντά, αφού πολίτες, είτε ως μονάδα είτε ως μέλη μίας ομάδας ενός Οργανισμού ή Φορέα ή επιχείρησης, γνωστοί και άγνωστοι μεταξύ

τους, καλούνται να συνεργαστούν για την επίτευξη ενός κοινού σκοπού. Ανταλλάζουν ιδέες, μοιράζονται καθήκοντα και ευθύνες, κάνουν διάφορες δημιουργίες και επιτυγχάνουν κοινούς στόχους με επίκεντρο πάντοτε τον άνθρωπο. Βλέπουμε ότι στην εποχή μας πολεμικές συγκρούσεις μαστίζουν πολλές χώρες, αλλά και τις γειτονικές μας περιοχές. Ο κόσμος ευαισθητοποιείται και με την παρέμβαση εθελοντών συγκεντρώνονται τρόφιμα, είδη πρώτης ανάγκης, ρουχισμός, φάρμακα με απώτερο σκοπό την αποστολή τους στους πληγέντες λαούς.

Συνεπώς, ο εθελοντισμός δεν περιορίζεται μόνο στη χώρα κάποιου,

αλλά επεκτείνεται και σε άλλες, φέρνοντας κοντά λαούς, κερδίζοντας, παράλληλα, την εκτίμηση και τον αλληλοσεβασμό ο ένας του άλλου. Όταν, για παράδειγμα, ξέσπασαν στην Ελλάδα καταστροφικές πυρκαγιές, εθελοντές από την Κύπρο πήγαν για να βοηθήσουν στο έργο κατάσβεσης των πυρκαγιών, καθώς, επίσης μαζεύτηκαν τρόφιμα και χρήματα τα οποία στάλθηκαν στους ανθρώπους, οι οποίοι έχασαν τα σπίτια τους. Άλλο παράδειγμα είναι η αποστολή εθελοντικής ομάδας από την Ελλάδα στην Τουρκία για να βοηθήσουν στην εύρεση συνανθρώπων μας μετά τον καταστροφικό σεισμό. Καταληκτικά, ο εθελοντισμός δεν πρέπει να γίνεται από οίκτο ή από φιλανθρωπία, αλλά πρέπει να αποτελέσει μέρος της κουλτούρας μας και της καθημερινότητάς μας. Το συναίσθημα της προσφοράς, του αλληλοσεβασμού και της αλληλοκατανόησης επιφέρει πολύ μεγαλύτερη ικανοποίηση από τα οποιαδήποτε οικονομικά ανταλλάγματα. Τα λόγια, λοιπόν, του Σκωτσέζου Albert Pike: «ό,τι κάνουμε μόνο για τον εαυτό μας, πεθαίνει μαζί μας. Ό,τι κάνουμε για τους άλλους και τον κόσμο, παραμένει και είναι αθάνατο», πρέπει να αποτελούν φάρο, έμπνευσή και τρόπο ζωής για τον καθένα μας.

Έλενα Τουμάζου Β'5

Α' Βραβείο

Η χαρά του να προσφέρεις

Η εποχή μας χαρακτηρίζεται από την κρίση αξιών και τη γενικότερη αμφισβήτηση του μεγέθους των προβλημάτων που ταλαιπωρούν τη κοινωνία. Ζητείται άμεση επίλυση των κοινωνικών, οικονομικών, περιβαλλοντικών, αθλητικών, εκπαιδευτικών και άλλων θεμελιωδών αναγκών. Τη λύση στο πιο πάνω πρόβλημα θα μπορούσε να δώσει η ένταξη των ανθρώπων στο πρόγραμμα του εθελοντισμού. Ο όρος εθελοντισμός αναφέρεται στην ηθελημένη παροχή υπηρεσιών, χωρίς το κίνητρο της υλικής ανταμοιβής, προς όφελος της κοινωνίας. Το πρόγραμμα αυτό δεν είναι υποχρεωτικό, δηλαδή στηρίζεται στην αυτόβουλη συμμετοχή του ενεργού πολίτη. Αδιαμφισβήτητο από τα παραπάνω συνάγεται το συμπέρασμα ότι, ο εθελοντισμός είναι μία οικειοθελής πρωτοβουλία, η οποία έχει ως επίκεντρο την ανάγκη του πλησίον και όχι το ανελέητο κυνήγι του χρήματος ή της κοινωνικής αναγνώρισης.

Τα οφέλη του εθελοντισμού ποικίλουν και έχουν άμεση επίδραση στην προσωπικότητα του ατόμου. Αρχικά, όταν ένα άτομο συμμετέχει στο πρόγραμμα του εθελοντισμού γίνεται ένας ολοκληρωμένος και ενεργός πολίτης, αλλά και αντιλαμβάνεται καλύτερα την κοινωνία

στην οποία ανήκει. Επιπρόσθετα, οι εθελοντές αυξάνουν την κριτική τους σκέψη και καλλιεργούν ομαδικό πνεύμα. Αξίζει να τονισθεί ιδιαίτερα ότι ένα άτομο, με την ένταξή του στο πρόγραμμα του εθελοντισμού, μαθαίνει να νοιάζεται για τους συνανθρώπους του αλλά και για έναν κόσμο πιο δίκαιο. Συνοψίζοντας, μπορούμε να επισημάνουμε ότι με την ύπαρξη του εθελοντισμού ο άνθρωπος βελτιώνεται και οραματίζεται ένα καλύτερο αύριο.

Θυμάμαι, χαρακτηριστικά, ένα περιστατικό, το οποίο είχε γίνει η αφορμή να γνωρίσω από κοντά την έννοια του εθελοντισμού. Μια ζεστή μέρα του Ιούλη, εγώ καθόμουν στο καναπέ του καθιστικού. Η τηλεόραση δεν παρουσίαζε κάτι ενδιαφέρον, με αποτέλεσα εγώ να βαριέμαι αφάνταστα. Τότε, έδειξε στις ειδήσεις ότι, λόγω του πολέμου στην Ουκρανία, η Κύπρος θα έστελνε τρόφιμα, ρούχα και διάφορα άλλα υλικά αγαθά. Επειδή, όμως, υπήρχε έλλειψη εθελοντών για να βοηθήσουν στην συλλογή και αποστολή των φορτίων, έγινε αναφορά ότι, είχαν δικαίωμα συμμετοχής στην πρωτοβουλία αυτή του εθελοντισμού άτομα από δώδεκα ετών και άνω. Χωρίς δεύτερη σκέψη, πήγα στην τοποθεσία που είχε αναφερθεί προηγουμένως και πριν το καταλάβω, ήμουν στη μονάδα συλλογής τροφίμων. Βλέποντας όλους τους ανθρώπους να βοηθούν ο ένας τον άλλο, συγκινήθηκα και, αμέσως, συνειδητοποίησα ότι δεν υπάρχει μεγαλύτερη χαρά σε αυτόν τον κόσμο από το να προσφέρεις. Έτσι συνέχισα να συμμετέχω και σε άλλες εθελοντικές δραστηριότητες, γιατί νιώθω ότι ολοκληρώνομαι σαν άνθρωπος μέσα από τη διαδικασία αυτή.

Είναι, λοιπόν, εύκολο να αντιληφθεί κανείς ότι, ο εθελοντισμός είναι ένας πολύτιμος τρόπος για να συμβάλουμε στην ανοικοδόμηση της κοινωνίας και να δημιουργήσουμε έναν κόσμο καλύτερο. Τα λόγια του σπουδαίου γάλλου επιστήμονα, Piere Teilhard de Chardin: «Το πιο ικανοποιητικό στη ζωή είναι να μπορείς να δίνεις ένα μεγάλο μέρος του εαυτού σου στους άλλους», ας γίνουν τρόπος ζωής για όλους μας.

Στυλιάνα Παπαθανασίου Β'7

Διαγωνισμός: Ελλάδα Κύπρος Ομογένεια: Εκπαιδευτικές Γέφυρες

Μέντορας Καθηγητής: Σάββας Βορκάς

Το τραγούδι «Ανάσταση στην Κύπρο μας» από τις μαθήτριες Έλενα Τουμάζου, Ελένη Παπαμιχαήλ Β'5 και Αντωνιέττα Ευαγγέλου Γ'8 πήρε **A' Βραβείο**.

Ανάσταση στην Κύπρο μας

Κύπρος η μικρή μου πατρίδα
Ψάχνει να βρει ελπίδα
Μισό αιώνα πονά

Κύπρος μοιρασμένη καρδιά
Δάκρυ κι αίμα κυλά
Ψάχνει παρηγοριά

Ήλιε που 'σαι ψηλά
Δώσε πάλι χαρά
Στο δικό μου νησί
Που ζητά λύτρωση

Να ανατείλει το Φως
Στης ψυχής τον βυθό
Για να πέσουν τα τείχη
Και να 'ρθει η γαλήνη (δics)

Βλέπω την Κερύνεια να κλαίει
Το Βαρώσι υποφέρει
Και η Μόρφου πονά

Βλέπω τις θλιμμένες γιαγιάδες
Κι οι μητέρες ζητάνε

Τα χαμένα παιδιά (δics)
Ήλιε Ηλιάτορα
Η καρδιά μου ζητά
Να 'ρθει πάλι Ειρήνη
Και στην Κύπρο η γαλήνη

Στείλε φως στην καρδιά
Να ζούμε αρμονικά
Να ανατείλει η αγάπη
Στης ψυχής το σκοτάδι (δics)

Δώστε όλοι τα χέρια
Τα λευκά περιστέρια
Να πετάξουν ξανά
για να 'ρθει η λευτεριά

Τα λουλούδια να ανθίσουν
και να μοσχοβολήσουν
Να 'ρθει η ανάπαυση
Και η Ανάσταση (δics)

Έλενα Τουμάζου Β'5
Ελένη Παπαμιχαήλ Β'5
Αντωνιέττα Ευαγγέλου Γ'8

ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ ΚΑΙ ΓΑΜΟΣ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ ΧΟΙΡΟΚΟΙΤΙΑ

Γυμνάσιο Αραδίππου
Μαθήτρια Ελένη Παπαμιχαήλ Β5

Συνέντευξη από:
Ονοματεπώνυμο: Δανιήλ Δέσποινα
Ημερ. Γεννήσεως: 05/03/1962
Επάγγελμα: Οικοκυρά
Χωριό: Χοιροκοιτία
Επίπεδο μόρφωσης: Μέχρι την Πέμπτη Δημοτικού

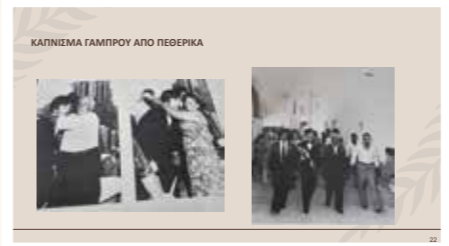
Ονοματεπώνυμο: Δανιήλ Αναστάσης
Ημερομηνία Γεννήσεως: 17/05/1957
Επάγγελμα: Γεωργοκτηνοτρόφος
Χωριό: Ορά και τώρα Χοιροκοιτία
Επίπεδο μόρφωσης: Απόφοιτος Λυκείου

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Πριν από 80 χρόνια χρόνο, οι συνθήκες της ζωής στην Κύπρο ήταν πολύ διαφορετικές. Ο έρμος δεν ήταν απαραίτητη προϋπόθεση για ένα γάμο. Πράγες φορές ούτε καν και η γαμωρία των δύο έσω και εκ του μακρόθεν δεν θεωρείτο αναγκαία. Η γνώμη της κόρης λαμβανόταν υπόψη ελάχιστα ή καθόλου. Έτσι οι νέοι γαμίζονταν και φερώνονταν, είτε δη, χωρίς να μελετήσουν ή προσέχουν να πελαί τους γονείς τους. Η θετική απάντηση του πατέρα της κόρης οφειλόταν στον αρραβώνα και έπειτα στον γάμο.

Ο παραδοσιακός κυπριακός γάμος ήταν πάρα πολύ διαφορετικός από τον σημερινό. Διαρκούσε πολλές μέρες και ήταν γεμάτος πλούσια εδέσματα, τα οποία αποκομίζονταν σε κιά. Μόσα από την εκτέλεση του γάμου βλέπαμε κέποιες διοργανώσεις, οι οποίες ακολουθούσαν κατά γράμμα, προκειμένου να αποφυγεί το κακό και να επέλθει το καλό.

Μόσα από τη συνέντευξη της μαμάς μου, Δέσποινας, και του παπασιού μου, Αναστάση, θα πάρουμε πληροφορίες για τον παραδοσιακό κυπριακό γάμο, όπως αυτό τον βλέπαμε και όπως τις του διαγράψαμε οι δικές της γονείς Γαλαξίας και Κλαυδία. Ο γάμος γίνονταν διάφορα από τον σημερινό τόσο στη διάρκεια όσο και στον τρόπο εκτέλεσής του.

Κατηγορία: Κατασκευές
Παραδοσιακή κυπριακή πιατέλα του κόκκινου πηλού Ξενοφώντος Λεωνίδας Β'2

Το project Παραδοσιακός Κυπριακός γάμος της μαθήτριας Ελένης Παπαμιχαήλ Β'5 πήρε **B' Βραβείο**.

Παγκύπριος Μαθητικός Διαγωνισμός Δημιουργικής Έκφρασης

Ημερολόγιο του Ολοκαυτώματος

Ημέρα 1η :

Η πρώτη μέρα του Απριλίου του 1940 έφερε μαζί της τον πόλεμο στην πόρτα μας. Οι αναταραχές στην Ευρώπη είχαν ξεσπάσει εδώ και καιρό, αλλά τώρα ήταν η στιγμή που η βία και ο φόβος έφτασαν και στη γειτονιά μας. Κρατώντας αυτό το ημερολόγιο, πρέπει να παραδεχτώ ότι δεν μπορώ να φανταστώ τι θα ακολουθήσει.

Ημέρα 15η :

Οι στρατιώτες περνούν από τους δρόμους μας. Ο φόβος σφίγγει το στομάχι μου, καθώς παρακολουθώ το πέρασμά τους. Έχω ακούσει φήμες για στρατόπεδα συγκέντρωσης και ανθρώπους που εξαφανίζονται. Είναι δυνατόν να συμβαίνει αυτό;

Ημέρα 30η :

Οι εφημερίδες μιλούν για στρατόπεδα συγκέντρωσης που ιδρύονται σε διάφορα μέρη της χώρας. Οι φωνές των ανθρώπων στο χωριό μας γίνονται πιο δυνατές, πιο ανήσυχες. Όλοι αναρωτιόμαστε τι πρόκειται να γίνει, πώς θα επηρεάσει τις ζωές μας αυτή η νέα πραγματικότητα.

Ημέρα 60η :

Η πείνα μας ακολουθεί παντού. Οι τροφές είναι λιγοστές και οι ουρές για το ψωμί μακριές. Η ανησυχία για την επιβίωση κυριαρχεί στις συζητήσεις μας και στις σκέψεις μας. Πώς θα επιβιώσουμε σε αυτή την κατάσταση;

Ημέρα 90η :

Η πραγματικότητα των στρατοπέδων συγκέντρωσης επιβεβαιώνεται. Οι γείτονες μας εξαφανίζονται με μυστηριώδη τρόπο. Ο φόβος γίνεται όλο και πιο έντονος μήπως γίνουμε οι επόμενοι. Κρατάμε τα παιδιά μας κοντά, σαν να προσπαθούμε να κρατήσουμε την αθωότητά τους από το σκοτάδι που φαίνεται να κατευθύνεται προς εμάς.

Ημέρα 120η :

Οι επιθέσεις στα χωριά γίνονται πιο συχνές. Οι γείτονές μας

εξαφανίζονται, οι φίλοι μας εξαναγκάζονται σε κρυφές διαδρομές. Πού πηγαίνουν; Τι συμβαίνει με τον κόσμο μας;

Ημέρα 180η :

Οι εφημερίδες μιλούν για τις σφαγές. Οι άνθρωποι βρίσκονται στους δρόμους, νεκροί, ερείπια. Η ανθρώπινη αξιοπρέπεια είναι μια αδύναμη σκιά του παρελθόντος, καθώς η απελπισία και ο φόβος επικρατούν. Σταματάμε να πιστεύουμε ότι μπορούμε να ξεφύγουμε.

Ημέρα 200η :

Η επιβίωση είναι μια καθημερινή μάχη. Οι επιθέσεις συνεχίζονται, ο φόβος γίνεται ο καθημερινός μας σύντροφος. Οι ιστορίες των επιζώντων είναι γεμάτες με τρόμο και θλίψη. Πώς μπορεί κάποιος να συνεχίσει να πιστεύει στην ανθρώπινη καλοσύνη, όταν αυτή έχει εγκαταλειφθεί;

Ημέρα 250η :

Η ελπίδα γίνεται φαντασία. Οι επιθέσεις συνεχίζονται, οι ανθρώπινες ζωές σβήνονται σαν κεριά στον άνεμο. Κρατάμε το ημερολόγιο αυτό ως ένα μέρος της ιστορίας, που, ίσως, ποτέ δεν θα διηγηθούμε. Όμως, εδώ και τώρα, αυτός ο λόγος μπορεί να είναι η μόνη μας ελπίδα για επιβίωση.

Ημέρα 300η :

Οι σφαγές συνεχίζονται. Οι φωνές των ανθρώπων που χάνουν τις ζωές τους γίνονται αόρατες. Η πόλη μας είναι ένας τάφος ανθρώπων, ένα μνημείο της καταστροφής που έπληξε την ανθρωπότητα. Καθώς γράφω αυτές τις λέξεις, αναρωτιέμαι, αν κάποιος θα διαβάσει ποτέ αυτό το ημερολόγιο και θα μάθει την αλήθεια για αυτό που συνέβη εδώ.

Ημέρα 365η :

Ένας χρόνος έχει περάσει από τότε που άρχισα να καταγράφω αυτές τις σκληρές εμπειρίες. Κρατάμε αυτό το ημερολόγιο, ως έναν μαρτυρικό κατάλογο των γεγονότων, ένα μνημείο στην ανθρώπινη ανθεκτικότητα και ανθρωπιά που αντιστάθηκε στη σκοτεινή πραγματικότητα του Ολοκαυτώματος. Τάσος Παγώνη Β'7

Δεν θα πάψω να μιλώ...

Θεσσαλονίκη, 27 Ιανουαρίου 2024

Αγαπητό μου ημερολόγιο,

Είναι σχεδόν μεσάνυκτα, αλλά είναι αδύνατον να με πάρει ο ύπνος. Ημέρα μνήμης των θυμάτων του Ολοκαυτώματος σήμερα. Όπως κάθε χρόνο, έτσι και σήμερα πέρασα τη μέρα, μιλώντας σε διάφορες εκδηλώσεις για τα βιώματά μου στο κολαστήριο του Άουσβιτς. Μπορεί να πέρασαν 80 χρόνια για τον υπόλοιπο κόσμο, σαν να μην πέρασε μια μέρα, όμως, για εμένα...

Ήμουν μόλις 13 χρονών όταν μας συνέλαβαν με την αδερφή μου και τους γονείς μου στο σπίτι μας στη Θεσσαλονίκη. Ήταν η τελευταία φορά που τους είδα. Μαζί με χιλιάδες άλλους Εβραίους, μας έβαλαν στο τρένο με προορισμό έναν ατέλειωτο εφιάλτη. Φτάνοντας εκεί, δεν μπορούσα να φανταστώ τα μαρτύρια που θα ακολουθούσαν. Ένα γιατί συνεχώς στο μυαλό μου. «Τί τους κάναμε, γιατί μας τιμωρούν έτσι;» αναρωτιόμουν. Από τότε έγινα ένας αριθμός. Θυμάμαι να σκάβουμε για ώρες, άνθρωποι να πεθαίνουν από τις κακουχίες, άλλοι να γίνονται στάχτες στα κρεματόρια. Ήμουν ζωντανός, αλλά ένιωθα λες κι είχα ήδη πεθάνει. Μετά την απελευθέρωση, πολύ λίγοι επέστρεψαν και ακόμα λιγότερα παιδιά. Για πολλά χρόνια επέλεξα μια περίοδο σιωπής, προσπαθώντας μάταια να ξεχάσω. Εντούτοις, αργότερα, αντιλαμβανόμενος το ρόλο μου, ως επιζών, στην καταγραφή της ιστορίας, ξεκίνησα να μιλάω για εκείνα τα θλιβερά και ανείπωτα γεγονότα.

Δυστυχώς το θηρίο του ρατσισμού εξακολουθεί να βρυχάται στη σημερινή κοινωνία. Συνεχώς μαθαίνουμε για περιστατικά κοινωνικού ρατσισμού απέναντι σε διάφορες κοινωνικές ομάδες, όπως μετανάστες, άτομα με ειδικές ανάγκες, πρόσφυγες. Βλέπουμε καθημερινά στις ειδήσεις πολεμικές σκηνές και τρομοκρατικές επιθέσεις που πηγάζουν από θρησκευτικό και εθνικό ρατσισμό. Τέτοιες συμπεριφορές τονίζουν την πνευματική φτώχεια, αποκαλύπτοντας το μέγιστο πρόβλημα της κρίσης αξιών και την ανάγκη ενίσχυσης της ανθρωπιστικής παιδείας. Για το λόγο αυτό, επισκέφτηκα αναρίθμητα σχολεία για να μιλήσω στα παιδιά για την αξία της ισότητας, του σεβασμού της διαφορετικότητας και της ειρήνης, ώστε να μην παρασύρονται από ρατσιστικές αντιλήψεις. Ο αριθμός στο χέρι μου μετατράπηκε σε σύμβολο κατά του ρατσισμού. Ευελπιστώ ότι τα λεγόμενα μου αλλά και όλων των επιζώντων της βιαιότητας του Άουσβιτς θα αποτελέσουν παρακαταθήκη για ένα καλύτερο μέλλον. Για ακόμα μια φορά μοιράστηκα μαζί σου τις σκέψεις και τα συναισθήματά μου. Όσα χρόνια κι αν περάσουν, εκείνο το γιατί θα αντηχεί μέσα στα τοιχώματα της ψυχής μου. Μέχρι την τελευταία μου πνοή, θα συνεχίσω να μιλάω για όσα έζησα εξαιτίας του ρατσισμού...

Αντρέας Βαρνάβα Β'3

Τα μηνύματα του Ολοκαυτώματος, παρακαταθήκη για τον αγώνα ενάντια στον Ρατσισμό.

Το καλοκαιρινό ταξίδι της Μαρίας με την οικογένειά της ήταν στην Πολωνία. Στο πρόγραμμά τους ο πατέρας της είχε συμπεριλάβει επίσκεψη στο Άουσβιτς. Η Μαρία, δεν ήθελε να περάσουν όλη τη μέρα σε μουσεία, ήθελε κάτι πιο διασκεδαστικό, όπως έλεγε. Τότε, ο πατέρας της αφηγήθηκε την ιστορία που κρυβόταν πίσω από τις πύλες του Άουσβιτς.

Η Μαρία περνά με αργά βήματα τη σιδερένια πύλη, κοιτάζοντας γύρω με μια μελαγχολία μέσα στην ψυχή και στο βλέμμα της. Η πινακίδα πάνω ψηλά, γράφει Άουσβιτς. Τα λόγια του πατέρα της και οι ανατριχιαστικές ιστορίες ήρθαν αμέσως στο μυαλό της. Είναι αυτό το μέρος, που στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, ήταν μια κόλαση στη γη.

Είναι αυτό το μέρος, όπου εκατομμύρια άνθρωποι, βασανίστηκαν, εξαθλιώθηκαν και οι πιο πολλοί, έχασαν τη ζωή τους. Άντρες, γυναίκες, γέροι, παιδιά! Το πιο τραγικό όμως, είναι γιατί; Ένα γιατί, που δεν μπορεί να εξηγηθεί μέσα στα πλαίσια της λογικής. Η απάντηση όμως είναι πολύ απλή! Και τραγική! Όλα αυτά έγιναν, επειδή οι κρατούμενοι, γεννήθηκαν σε μια φυλή, διαφορετική από αυτή του τρελού, μανιακού Χίτλερ.

Προχωρώντας πιο μέσα, βγάζει τη φωτογραφική της και τραβά φωτογραφίες. Αυτά που βλέπει στις παράγκες του στρατοπέδου συγκέντρωσης, γεμίζουν την καρδούλα της με θυμό και τα μάτια της, με καυτά δάκρυα. Στοίβες με βαλίτσες, παιδικές κούκλες, ανθρώπινες πλεξούδες, όλα στοιβαγμένα πίσω από βιτρίνες.

Ένα σωρό ερωτηματικά γεννιούνται στο μυαλό της. Ποιος είσαι εσύ κ. Χίτλερ που αποφάσισες για το μέλλον τόσων εκατομμυρίων ανθρώπων; Ποιος είσαι εσύ κ. Χίτλερ που θεώρησες τον εαυτό σου ανώτερο από τους υπόλοιπους ανθρώπους; Που θεώρησες ότι οι Γερμανοί είναι ανώτεροι από τους κατοίκους του υπόλοιπου πλανήτη; Που έβαλες ως κριτήριο ανθρωπιάς, το χρώμα του δέρματος των ανθρώπων, τη θρησκεία και τη γλώσσα τους;

Νόμιζες πως ήσουν Θεός! Κανένας δε βρέθηκε να σου εξηγήσει ότι όλοι οι άνθρωποι είναι ίσοι, όλοι έχουν τα ίδια δικαιώματα, έχουν δικαίωμα να ζήσουν τη ζωή τους ελεύθεροι και χαρούμενοι. Να έχουν την ασφάλεια του σπιτιού τους, την αγάπη της οικογένειάς τους, την ευχαρίστηση της δουλειάς!

Η Μαρία φτάνει στην έξοδο του στρατοπέδου! Σκέφτεται ότι θα δείξει σε όλους τους συμμαθητές της, αυτές τις φωτογραφίες. Θα μιλήσει σε όλους για αυτά που είδε! Γυρίζει το κεφάλι, λες και θέλει να αποχαιρετήσει όλες αυτές τις ψυχές που πέρασαν από εκεί και μέσα από την καρδιά της, τους δίνει μια υπόσχεση!

Ποτέ πια Ρατσισμός σε οποιαδήποτε μορφή!

Νικολέτα Μάρκου Β'3

Ποτέ Ξανά

Τζ' ανέν φτωχός ή άρρωστος
 Ρωτώ ίντα πειράζει;
 Εν έσει το δικαίωμαν
 Κανένας να τον σφάζει..

Ο Πλάστης ίντα άφηκεν
 Τούντο κακόν να γίνει;
 Άραγες έθελεν να δει
 Τζ' ύστερα να τους κρίνει;

Έλεος ούτε στα μωρά
 Κάποιοι τους εν εδείξαν
 Τζαι με σε λούκκουσ ζωντανά
 Πολλά μαζίν εμπήξαν

Μέσα σε φούρνους οι Ναζί
 Εβραίους εν που βάλλαν
 Τζ' αν δεν εκρούζαν ζωντανοί
 Έξω εν τους εφκάλλαν

Τζαι να τους θάψουν ύστερα
 Ούλλους μαζίν στο χώμα
 Διότι εν τους άρεσκεν
 Πας το κορμίν το χρώμα..

Έναν αβάσταχτον γιατί
 Στον νουν γυρνά καπάλιν
 Γιατί η ανθρωπότητα
 Να έρτει σ' έτσι χάλιν;

Αχ... Ο Κόσμος, η ζωή, το φως, σκοτάδι, θάνατος...
 Σειρήνες, πανικός, τα παιδιά, κρυφτείτε, μητέρα, Εσθήρ, πού είστε;
 Πατέρα, βοήθεια, πρόσεχε, δώσε μου το χέρι σου, ο γιος μου, η κόρη
 μου, φωτιά, χάθηκαν.

Δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος, στρατόπεδα συγκέντρωσης,
 Κρεματόρια, θάλαμοι αερίων... εκατομμύρια νεκροί... πολλοί απ' όσους
 επέζησαν προσπαθούν να βρουν διέξοδο μέσα απ' την καταστροφή,
 ψάχνουν να δώσουν λίγο χρώμα στη ζωή τους... να βρουν... ένα καλύτερο
 αύριο, μαρτυρούν τη φρίκη και την οδύνη που βίωσαν, δηλώνοντας ποτέ
 ξανά η ανθρωπότητα να μην περάσει τέτοια καταστροφή.

Εσθήρ Κοέν Μαρτυρία της γηραιότερης επιζήσασας του Άουσβιτς
 Είμαι η Εσθήρ Κοέν. Αχ πόσα να θυμηθώ απ' όσα έγιναν τότε; Άκουγες
 θεέ μου... κλάματα, έβλεπες γέρους με άσπρα μαλλιά να τρέχουν με
 τις παντόφλες, άκουγες τα μικρά να ουρλιάζουν. Κι η μαμά μου έλεγε:
 πώς θα αφήσουμε το σπίτι; Θα γυρίσουμε μάνα, της απαντούσα,
 μη στεναχωριέσαι. Ο διωγμός αυτός παιδιά ήτανε το κάτι άλλο. Με
 παρατεταμένα τα όπλα να μας ψάχνουνε τι έχουμε. Να ψάχνουν τις
 γυναίκες και τους άντρες. Μας βάλανε σε φορτηγά αυτοκίνητα. Άλλα
 ανοικτά κι άλλα κλειστά και πήραμε τον δρόμο της καταστροφής. Παιδιά
 δεν μπορώ να περιγράψω, δεν μπορώ, μου είναι αδύνατον. Γιατί; Θεέ
 μου γιατί; Τι κάναμε; Ένας Θεός δεν είναι για όλους; Γιατί μας πονάς
 τόσο πολύ; Φτάσαμε στο Άουσβιτς μετά από περιπέτειες πολλές, γιατί
 βομβάρδιζαν κι αλλάζανε γραμμές. Αργήσαμε πολύ να φτάσουμε στην
 Πολωνία. Τους γονείς τους έβαλαν όλους σε αυτοκίνητα άλλα. Άντρες
 παιδιά τα αυτοκίνητα γεμάτα έφυγαν. Δεν ξαναείδαμε κανέναν. Από τότε
 δεν έχω κανέναν. Ούτε μάνα, ούτε αδέλφια ούτε κανέναν...

Είμαι η Nina Weil. Γεννήθηκα το 1932 στην πόλη Κλάτοβι. Ζούσα
 στην Πράγα, όταν με συνέλαβαν και με έστειλαν στο στρατόπεδο
 συγκέντρωσης Τερεζιενταντ, το 1942. Ήμουνα μόλις 10 χρονών. Λίγο
 αργότερα, με έστειλαν στο Άουσβιτς με τη μητέρα μου την Amalie.
 «Έκλαψα πολύ όταν χάραξαν το νούμερο 71978 στο μπράτσο μου. Όχι
 από πόνο, αλλά για το τι σηματοδοτούσε. Είχα χάσει την ταυτότητά μου
 και είχα γίνει ένας αριθμός. Η μητέρα μου προσπάθησε να με ηρεμήσει,
 λέγοντας πως όταν γυρίζαμε σπίτι, θα πήγαινα σε σχολή χορού και θα
 είχα ένα μεγάλο βραχιόλι, ώστε κανείς να μην μπορεί να δει αυτό το
 νούμερο. Ποτέ δεν πήγα σε σχολή χορού, ούτε απέκτησα βραχιόλι τόσο
 μεγάλο που να κρύβει αυτό το νούμερό».

Κι ο χρόνος γλιστρά σιγά σιγά μέσα απ' τα σφυρίγματα των ανέμων,
 ο πόνος παγώνει μαζί με τη μνήμη. Κι οι εικόνες, πότε θολές πότε
 καθαρίες, αφήνουν το δάκρυ να κυλήσει απ' τις πληγές...

15 Μαρτίου 1943. Το πρώτο τρένο ξεκίνησε από τη Θεσσαλονίκη για

το Άουσβιτς – Μπίρκεναου. Τραγικός απολογισμός μέχρι το τέλος
 του πολέμου 50.000 Εβραίοι. Μάρτης του 2024. 81 χρόνια μετά,
 πρωτοφανής έξαρση αντισημιτικών πράξεων σε όλη την Ευρώπη. 81
 χρόνια μετά δεν έχει θέση το αντισημιτικό μίσος, δεν έχει δικαιολογία
 ο αντισημιτισμός. «Το “ποτέ ξανά” είναι τώρα»!!! 81 χρόνια μετά
 επιστρέφω στο Άουσβιτς...

Μετά είκοσι χρόνια στο Άουσβιτς

Μου είπες: Θα ταξιδέψω,
 θα κοιμηθώ, θ' ανοίξω το παράθυρο,
 θα κουβεντιάσω ξαναγεννημένη,
 θα ιδώ τη γη που 'χαν ανασκάψει για την ταφή μου,
 την ίδια γη που σύρθηκα αιμοστάζουσα
 μέσα στο κλειστό βαγόνι.
 Στό 'να μου χέρι κρατώ την ανάσταση,
 σ' άλλο μου χέρι κρατώ την αιώνια μνήμη.

Δυστυχία, παραχή, θύμησες, τρόμος και θάνατος. Μέχρι τότε Θεέ
 μου, ο πόνος θα φωλιάζει στις ψυχές των ανθρώπων; Ποιοι μπορούν
 να ορίζουν τη μοίρα των αθώων και να επιλέγουν ποιοι θα είναι οι
 εκλεκτοί που θα επιβιώσουν; Αμυδρές, κακές και μουντές αναμνήσεις
 μασιγώνουν το μυαλό, τις οποίες προσπαθεί επίμονα ο καθένας
 να αποσύρει από τη μνήμη του. Το μέλλον αβέβαιο και πολλές
 φορές επιφυλάσσει ευχάριστες εκπλήξεις. Ας φανεί αυτή τη φορά
 η γενναιοδωρία της τύχης. Ας λάμψει με τη βοήθεια του Θεού η
 δικαιοσύνη έναντι της αδικίας. Πόσες πληγές ακόμα μπορεί να αντέξει
 το ανθρώπινο γένος; Η ιστορία διδάσκει και μας καθοδηγεί. Η αγάπη
 του Θεού δίνει δύναμη και ώθηση για τη συνέχεια. Παρόλα αυτά τα
 ερωτηματικά παραμένουν και ταλανίζουν το μυαλό. Προσπαθώντας
 να βρει κανείς απαντήσεις, το παρόν προοικονομεί το μέλλον, αφού η
 θεία δίκη είναι πάντα με το μέρος του δικαίου...

Γιατί οι δυνατοί της γης
 Πλάσματα να σκοτώνουν
 Τζ' αντί να νιώθουν ενοχές
 Κάποιοι να καμαρώνουν;

Ρέσσουν τρυπούσιν την ψυσιήν
 Οι μνήμες του πολέμου

Γιατί τους το επέτρεψες
 Πλάστη μου τζαι Θεέ μου;

Να μεν υπάρχει ρατσισμός
 Ούλλοι πρέπει να πούμεν
 Τζ' ούλλες οι εθνικότητες
 Με δίχα τες εχρότητες
 Αδερφικά να ζιούμεν...

Πολυσύνθετη Εργασία: Συγγραφή Κειμένων, Αφηγήσεις και Θεατρικό Δρώμενο:

Παυλικά Αριάδνη Γ'7
 Ευαγγέλου Αντωνιέττα Γ'8
 Πάνου Γεωργία, Γ'8
 Κορομηλάς Σωτήρης, Β'9
 Νικολάου Κατερίνα, Γ'8
 Αλεξάνδρου Ευαγγελία, Β'2
 Ττεραλλής Δημήτρης, Γ'3
 Πασχάλη Χριστόδουλος, Β'9
 Κανελλίδης Αντρέας, Α'4
 Έκτορος Χρίστος, Γ'3
 Πιτσιλιδής Χρίστος, Γ'8
Συγγραφή ποιήματος:
 Σκουρουμούνης Γιώργος, Α'5
Μελοποίηση και ερμηνεία ποιήματος:
 Ευαγγέλου Αντωνιέττα, Γ'8

Θεατρικό έργο: «Ιριδίζουσες οδοί», Βορκάς Σάββας, Φιλόλογος
Υπεύθυνοι Καθηγητές:
 Βορκάς Σάββας, Φιλόλογος
 Μυλωνά Μαρία, Φιλόλογος
 Αντωνίου Χαρούλα, Φιλόλογος

Παγκόσμια Ολυμπιάδα Ρομποτικής WRO 2023

Πραγματοποιήθηκε στις 07-09/11/2023 στον Παναμά της Κεντρικής Αμερικής, η Παγκόσμια Ολυμπιάδα Ρομποτικής WRO 2023 (World Robot Olympiad).

Το Γυμνάσιο Αραδίππου με την ομάδα «GYMNASIO ARADIPPOU 2023», εκπροσώπησε την Κύπρο στον Παγκόσμιο Διαγωνισμό και εξασφάλισε Χάλκινο Μετάλλιο στην κατηγορία Junior High - Κατηγορία Γυμνασίου.

Αξίζει να αναφερθεί ότι είναι η τέταρτη συνεχόμενη χρονιά που Ομάδα Ρομποτικής του Γυμνασίου Αραδίππου εκπροσωπεί τη Χώρα μας στην Παγκόσμια Ολυμπιάδα Ρομποτικής.

Η Κυπριακή ομάδα αποτελείτο από τους μαθητές: Γιώργο Χ'Λοϊζου Β'9, Αγαθάγγελο Γεωργίου Β'9 και Νεκτάριο Χριστοφόρου Β'7

Μέντορας καθηγητής: Γιώργος Φ. Πέτρου, Καθηγητής Σχεδιασμού και Τεχνολογίας.

Το ταξίδι στον Παναμά ήταν φανταστικό, και η ομάδα αποκόμισε απίστευτες εμπειρίες από την όλη διαδικασία.

Θερμές ευχαριστίες στους χορηγούς της ομάδας μας

Διαγωνισμός Waste Wisely

Η συμμετοχή μας στον διαγωνισμό «Waste Wisely» από τη μαθήτρια Θεοδώρα Ευαγγέλου Α'2 και με την καθοδήγηση της εκπαιδευτικού Καρασαββα Ιωάννας (Αγωγής Υγείας –Οικιακής Οικονομίας), πήρε την 3η θέση, με τη συνταγή «Μπάρες με μελομακάρονα από τα Χριστούγεννα». Ο στόχος του διαγωνισμού ήταν η καταπολέμηση της σπατάλης τροφίμων.

4η Παγκύπρια Ολυμπιάδα Γεωγραφίας Α' Γυμνασίου «Γαία 2024»

Αναστάσης Γιαλλουρίδης Α'9: Αργυρό Μετάλλιο

4η Παγκύπρια Ολυμπιάδα Γεωγραφίας Β' και Γ' Γυμνασίου «Άτλας 2024»

Γιώργος Χατζηλοΐζου Β'9: Αργυρό Μετάλλιο (3ος σε παγκύπρια κατάταξη)

Αγαθάγγελος Γεωργίου Β'9: Χάλκινο Μετάλλιο.

10ος Παγκύπριος Διαγωνισμός Γεωγραφίας της Κύπρου με θέμα: «Να αναπτύξετε ένα σχέδιο δράσης για να μετατρέψετε την περιοχή σας σε μια πράσινη πόλη/κοινότητα»

3η θέση Παγκύπρια
Γιώργος Χατζηλοΐζου Β'9
Αγαθάγγελος Γεωργίου Β'9
Νεκτάριος Χριστοφόρου Β'7

Μέντορας: Γιάννης Χρήστου.

Διαγωνισμός Στατιστικής

Το σχολείο μας συμμετείχε στον Διαγωνισμό Στατιστικής που πραγματοποιήθηκε στο Πανεπιστήμιο Κύπρου, με 4ις ομάδες.

Βραβεύσεις- έπαινοι σε διαγωνισμούς Μαθηματικών

Επαρχιακός Διαγωνισμός Μαθηματικών της Κυπριακής Μαθηματικής Εταιρείας

Α΄ Γυμνασίου:

3^ο Βραβείο: Τίνη Μαριλένα Α΄3
Έπαινος: Κούλας Φανούριος Α΄7

Β΄ Γυμνασίου:

Έπαινος: Κατσιαρδής Χριστόφορος Β΄9
Χατζηλοΐζου Γιώργος Β΄9
Παπαμιχαήλ Ελένη Β΄5

Γ΄ Γυμνασίου:

Έπαινος: Ελευθερίου Πάρης Γ΄3
Λιβίτζη Παναγιώτα Γ΄7

Παγκύπριος Διαγωνισμός Μαθηματικών της Κυπριακής Μαθηματικής Εταιρείας

Έπαινος: Ελευθερίου Πάρης Γ΄3

Πανελλήνιος Διαγωνισμός Μαθηματικών

Διάκριση: Ελένη Παπαμιχαήλ Β΄5
Έλενα Τουμάζου Β΄5

Μαθηματική σκυταλοδρομία 2024

75 Γυμνάσια από όλη την Κύπρο, δημόσια και ιδιωτικά, με επιλεγμένες ομάδες μαθητών με ιδιαίτερη κλίση στα μαθηματικά, διαγωνίστηκαν στη Μαθηματική Σκυταλοδρομία 2024.

Οι μαθητές ανέπτυξαν τις συνεργατικές τους δεξιότητες και την ομαδική εργασία και πέτυχαν το καλύτερο που μπορούσαν.

Τα αποτελέσματα ήταν πολύ καλά και όλοι χάρηκαν με τη συμμετοχή και την εμπειρία που αποκόμισαν.

Διακρίσεις μαθητών στις Παγκύπριες Ολυμπιάδες Φυσικής

Β΄ Γυμνασίου

Διάκριση	Όνοματεπώνυμο	Τμήμα
Αργυρό	Χατζηλοΐζου Γιώργος	Β΄9
Αργυρό	Χριστοφόρου Νεκτάριος	Β΄7
Χάλκινο	Παπαμιχαήλ Ελένη	Β΄5
Χάλκινο	Γεωργίου Αγαθάγγελος	Β΄9
Χάλκινο	Βαρνάβα Αντρέας	Β΄3
Χάλκινο	Νικολάου Μαρία	Β΄6
Χάλκινο	Ηρακλέους Αριάδνη	Β΄2
Χάλκινο	Στυλιανίδου Χριστίνα	Β΄8
Χάλκινο	Χριστοφόρου Μικαέλα	Β΄8
Χάλκινο	Κατσιαρδής Χριστόφορος	Β΄7
Χάλκινο	Νεοφύτου Μαρίλια	Β΄1
Χάλκινο	Στυλιανίδης Αντρέας	Β΄8

Γ΄ Γυμνασίου

Διάκριση	Όνοματεπώνυμο	Τμήμα
Αργυρό	Λιβίτζη Παναγιώτα	Γ΄7
Χάλκινο	Χριστοφόρου Χρίστος	Γ΄7
Χάλκινο	Τοπουζίδης Κωνσταντίνος	Γ΄6

Συμμετοχή στην Παγκύπρια Ολυμπιάδα Χημείας Β' και Γ' Γυμνασίου

Ως επιστέγασμα οι διακρίσεις με χρυσό και επαίνους από μαθήτριες του σχολείου μας.

Ελευθερίου Πάρης Γ'3:	Αργυρό μετάλλιο
Λιβίτζη Παναγιώτα Γ'7:	Χάλκινο μετάλλιο
Χατζηλοιζου Γιώργος Β'9:	Χρυσό μετάλλιο
Βαρνάβα Ανδρέας Β'3:	Χάλκινο μετάλλιο
Παπαμιχαήλ Ελένη Β'5:	Χάλκινο μετάλλιο
Ηρακλέους Αριάδνη Β'2:	Έπαινος

6ος Παγκύπριος Διαγωνισμός Χημείας «Η Χημεία για τον Άνθρωπο και το Περιβάλλον»

Ομάδα μαθητών και μαθητριών του σχολείου μας προκρίθηκε και θα λάβει μέρος στη Β' Φάση του πιο διαγωνισμού.

Στο πλαίσιο του Διαγωνισμού τα παιδιά παρασκεύασαν κεραλοϊφή, στην οποία έδωσαν την ονομασία <<Care-αλοιφή>>.

Η ομάδα αποτελείται από τους μαθητές και μαθήτριες του τμήματος Γ'1:

Αγιαννίδη Φανή
Γεννάρη Μαργαρίτα Νεφέλη
Κυριάκου Φίλιππο
Μάρκου Γιάννη

Βράβευση σχολείου στην Οικολογική δράση «Net Zero 4 Youth»

Μαρία Χριστοφή Β'4
Παναγιώτα Λιβίτζη Γ'7
Μέντορας Καθηγήτρια: Καλούδη Λουκία

Ολυμπιάδα Βιολογίας Β' Γυμνασίου

Χ» Λοϊζου Γεώργιος Β'9:	Χρυσό
Ηρακλέους Αριάδνη Β'2 :	Αργυρό
Βαρνάβας Ανδρέας Β'3 :	Χάλκινο
Μέντορας Καθηγήτρια: Σάββα Αλεξάνδρα	

Κατσιαρδής Χριστόφορος Β'7 :	Χάλκινο
Παπαμιχαήλ Ελένη Β'5:	Χάλκινο
Μέντορας Καθηγητής: Αβραάμ Στέφανος	

Παγκύπρια Ολυμπιάδα Αστρονομίας - Αστροφυσικής

Βαρνάβα Ανδρέας: Αργυρό μετάλλιο

Παγκύπριος Διαγωνισμός Κανγουρου Νέων Ελληνικών

Στον διαγωνισμό έλαβαν μέρος μαθητές/τριες ιδιωτικών και δημόσιων σχολείων της Μέσης Εκπαίδευσης.

Ανδρέου Μαρία Β'3: κατέκτησε το αργυρό μετάλλιο
Βαρνάβα Ανδρέας Β'3: κατέκτησε το χάλκινο μετάλλιο.
Υπεύθυνη Εκπαιδευτικός: Κυριακή Παντελή, Φιλολογος.

10ος Διεθνής Διαγωνισμός Ελλάδα, Κύπρος, Ομογένεια: εκπαιδευτικές γέφυρες 2023 - 2024

Οι μαθήτριες του Γυμνασίου Αραδίππου, Καρπαθάκη Ελένη και Χρίστου Μαρία και ο μαθητής του Γυμνασίου Πετράκη Κυπριανού, Παρπέρης Παναγιώτης, εξασφάλισαν το 2ο βραβείο στην κατηγορία Σύμπραξη Σχολείων, Ταινία Τεκμηρίωσης/Ντοκιμαντέρ με τίτλο «Διαδρομή του Χαλκού. Μια περιδιάβαση στην καρδιά της Κύπρου».

Υπεύθυνες Καθηγήτριες: Κυριακή Παντελή, Φιλολογος και Κάκια Καραβία, Καθηγήτρια Πληροφορικής.

Δύο Διεθνείς Διακρίσεις για το Γυμνάσιο Αραδίππου στην Ολυμπιάδα Αγγλικών στην Ιορδανία.

Μετά από απόφαση του Υπουργείου Παιδείας, Αθλητισμού και Νεολαίας για συμμετοχή του στη Διεθνή Ολυμπιάδα Αγγλικών γλώσσας, ELO English Language Olympics, στο Αμμάν της Ιορδανίας, προκηρύχθηκε Παγκύπριος διαγωνισμός, στον οποίο κάθε σχολική μονάδα δύνατο να παρουσιάσει μια τρίπτυχη εργασία με βάση το θέμα του διαγωνισμού: Εθνική Κληρονομιά: National Heritage. Δικαίωμα συμμετοχής στην Ολυμπιάδα είχαν τα Γυμνάσια Μέσης Γενικής Εκπαίδευσης του Δημόσιου και Ιδιωτικού τομέα και οι μαθητές/μαθήτριες των Γυμνασίων Μέσης Γενικής Εκπαίδευσης του Δημόσιου και Ιδιωτικού τομέα, που δεν έχουν την Αγγλική ως μητρική τους γλώσσα. Ένα μόνο σχολείο απ’ όλες τις συμμετοχές της Κύπρου θα διακρινόταν και θα εκπροσωπούσε την Κύπρο στην Ιορδανία. Σκοπός της Ολυμπιάδας είναι η ανάπτυξη της γλωσσικής δεξιότητας των μαθητών/μαθητριών στην Αγγλική σε ποικίλα περιβάλλοντα, η ενθάρρυνση της εμπλοκής τους στην παγκόσμια κοινότητα και η εύρεση του κοινού παρονομαστή των διαφορετικών πολιτισμών, μέσα από εκπαιδευτικές δράσεις.

Το Γυμνάσιο Αραδίππου, συμμετείχε φέτος για πρώτη φορά στην Ολυμπιάδα Αγγλικών Γλώσσας και επιλέχθηκε για να εκπροσωπήσει την Κύπρο στην Ιορδανία. Το θέμα με το οποίο ασχοληθήκαμε ως Γυμνάσιο Αραδίππου ήταν: Η Σαλαμίνα της Κύπρου. Η Εργασία μας αφορούσε σε τρία μέρη: 1ο μέρος, Θεατρικό Δρώμενο: «Τεύκρος, ο Βασιλιάς της Σαλαμίνας», “Teucer, the king of Salamis”, 2ο μέρος, Έρευνα – παρουσίαση: Η Αρχαία πόλη της Σαλαμίνας (The Ancient city of Salamis), 3ο μέρος, Κοινωνικό έργο: Community Service: Ancient Gymnasion Salamis (abstract work of Art). Μέσα από την όλη διαδικασία, δόθηκε η δυνατότητα στις μαθήτριάς μας Παναγιώτα Ζένιου, Άννα Στυλιανίδου, Αριάδνη Παυλικκά, Θεοδώρα Δημητρίου, Μάγια Καλλή και τον μαθητή μας Χριστόδουλο Πασχάλη να εκπονήσουν έρευνα σχετικά με το συγκεκριμένο θέμα, να διευρύνουν τις γνώσεις τους για την αρχαία και κατεχόμενη πόλη της Σαλαμίνας της Κύπρου, να

συνεργαστούν ομαδικά και να ανακαλύψουν κρυμμένες πτυχές και δεξιότητες του εαυτού τους.

Κατά τη διάρκεια της φετινής Ολυμπιάδας, το Γυμνάσιο Αραδίππου διακρίθηκε ανάμεσα σε 100 συμμετοχές (Ευρώπη, Μέση Ανατολή, Ασία) με 3η Διεθνή Θέση στο English Language Test, (Διαγωνισμό Αγγλικών Γλώσσας) και με 3η Διεθνή Θέση στο Θεατρικό Δρώμενο: “Teucer, the king of Salamis”.

Υπεύθυνη εκπαιδευτικός της Ολυμπιάδας Αγγλικών του σχολείου μας ήταν η καθηγήτρια Αγγλικών Ειρήνη Θεοφιλίδου, η οποία είχε την όλη έμπνευση του θέματος και συντονισμό της εργασίας και συνυπεύθυνοι εκπαιδευτικοί η καθηγήτρια οικιακής οικονομίας Σόνια Σαρρή, η οποία ετοίμασε το power point μαζί με τους μαθητές, ο εκπαιδευτικός φιλόλογος Σάββας Βορκάς, ο οποίος ασχολήθηκε με τη σκηνοθεσία του θεατρικού δρώμενου και

τον συντονισμό της εργασίας-παρουσίασης, ο εκπαιδευτικός πληροφορικής Χριστόφορος Προδρόμου, ο οποίος επιμελήθηκε το μοντάζ του βίντεο, ο Βοηθός Διευθυντής Πληροφορικής Μάριος Βίκτωρος και η καθηγήτρια πληροφορικής Θέμις Βύρα, οι οποίοι ανέλαβαν την τεχνική Υποστήριξη. Θερμές ευχαριστίες στον Διευθυντή του Σχολείου μας, κύριο Φίλιππο Κουμίδα, για την υποστήριξη και ενθάρρυνση αλλά και στην επιθεωρήτρια Μέσης Εκπαίδευσης Αγγλικών, κυρία Κατερίνα Βλαδιμήρου, για την ευκαιρία, που μας έδωσε να προβάλουμε τον πολιτισμό μας, ανάμεσα σε τόσες χώρες στο εξωτερικό.

Ευχαριστούμε, επίσης, και συγχαίρουμε τους διοργανωτές για την όλη πρωτοβουλία, η οποία στοχεύει στην υγιή ενασχόληση

και ευρύτερη παιδεία των νέων και αποτελεί κίνητρο για τα παιδιά να ανακαλύψουν, αλλά και να ξεδιπλώσουν τα χαρίσματά τους. Συγχαρητήρια, επίσης, αξίζουν σε όλους τους μαθητές και μαθήτριες, που εργάστηκαν με ζέση, αλλά και σε κάθε εκπαιδευτικό, που εμπνέει, ενθαρρύνει, καθοδηγεί και στηρίζει τους μαθητές του!

“Κατάθεση
προσώπων...”

13ος
Παγκύπριος
Διαγωνισμός
Εικαστικών
Τεχνών «δια
χειρός»

1ο Βραβείο

Τρισδιάστατο γλυπτό
(πηλός σε ξύλο)
160cm x 25cm x 25cm
Έργο ομάδας μαθητών της Β'
Γυμνασίου, υπό την καθοδήγηση
της καθηγήτριας Τέχνης
Μανουέλας Μιχαηλίδου

“Ιστορία και Παράδοση...”

13ος Παγκύπριος Διαγωνισμός
Εικαστικών Τεχνών «δια χειρός»

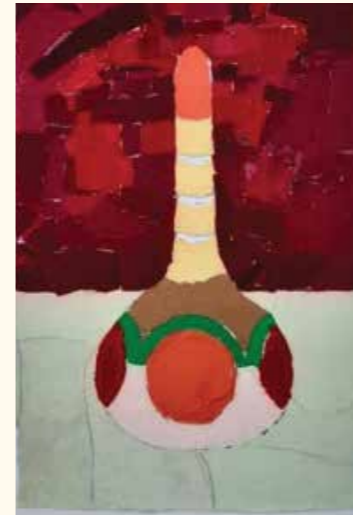
2ο Βραβείο

Τρισδιάστατα γλυπτά (τύπου συναρμογής),
μεικτής τεχνικής
200cm x 80cm (έκαστο)
Έργο ομάδας μαθητών της Γ' Γυμνασίου,
υπό την καθοδήγηση της καθηγήτριας Τέχνης
Μανουέλας Μιχαηλίδου

«Πρόσωπα της Κύπρου»
συμμετοχή Παγκύπριος
Διαγωνισμός Εικαστικών Τεχνών

Χριστίνα Ξιούρουππα Γ'4, Μικαέλλα Ζαντή Γ'5, Ιωσήφ
Γκατ Γ'5, Κυριακή Παπαδοπούλου Γ'5, Δανάη Καρανικόλα
Γ'5, Παυλίνα Ρήγα Γ'5, Ραφαηλία Αδαμαντίδη Β'4, Στάλω
Χατζησάββα Β'4, Ελευθερία Δεσπότη Γ'6, Μάγια Καλλή
Γ'6 και Νικολέττα Ιακωβίδου Γ'6

Μαρία Νικολάου Β'6

Παύλος Λουκά Α'3

Η Ταυτότητά Μας

Γ'1

Αγιαννίδη Φανή
 Αλαμπρίτης Χρίστος
 Γενάρη Νεφέλη Μαργαρίτα
 Δημητρίου Φωτεινή
 Ζένιου Απόστολος
 Ιωαννίδης Αντώνης
 Καβαλίνη Ιωάννα
 Καφατάρης Λουκάς

Κυριάκου Φίλιππος
 Κωνσταντίνου Πρόδρομος
 Μάρκου Γιάννης
 Μασιάς Ανδριανός
 Μαυροβελή Αντριάνα
 Μελέκκης Νικόλας
 Μπαλαπιτίκε Ζαμάλ Ρανίσια Αθανασιάκα
 Παντελή Τερψιθέα

Πραξιτέλους Πάρις
 Σάββα Ιωάννης
 Σαξάνη Κυριακή
 Σιακαντάνα Λάνα
 Σιήππη Ανδρέας
 Ττεραλλή Ατζελίνα
 Χαραλάμπους Ματίας
 Χριστοδούλου Νάταλη

Γ'2

Αντωνίου Σοφία
 Αστερίου Μαρίνα-Νεφέλη
 Γρηγορίου Ελένη
 Δημητρίου Άννα-Μαρία
 Δημητρίου Ραφαήλ
 Ζαχαρούλλα Μαρίνα
 Ιεροδιακόνου Ιωάννα
 Καβάζης Κωνσταντίνος

Καλλή Στέφανος
 Κάνεβ Κριστιάν
 Κάπελλου Κωνσταντίνος
 Κουτσιούντα Μαριλένα
 Κυριάκου Χρίστος
 Λεονάρδ Καθρίν
 Μαυροβελή Χρύσα
 Μενοίκου Νικόλας

Μωυσέως Χριστόφορος
 Νικολάου Ιφιγένεια
 Οροκλινώτη Αντρέας
 Παπακωνσταντίνου Δέσποινα
 Πάρτου Ηρακλεία
 Στυλιανού Στυλιανός
 Φιλή Παναγιώτης
 Χαρίτου Αντρέας

Γ'3

Αντρέου Ιωάννα
 Απτέσιη Μαρία Άννα
 Βασιλείου Αγάθη
 Γαβριηλίδης Παναγιώτης
 Έκτορος Χρίστος
 Ελευθερίου Πάρης
 Ιωάννου Εμμέλεια
 Ιωάννου Κυριάκος
 Κόης Σταύρος

Λάμπρου Ραφαήλ
 Λουκάτζη Γεωργία
 Μπότσαρη Αριστεά Αφροδίτη
 Νεοπτολέμου Χρυστάλω
 Ουγκουρεάν Γαβριέλ Ντορέλ
 Πετροσιάν Άρης
 Ράππη Ανδρέας
 Σίνγκ Τριαντάφυλλος
 Σκουτάριου Γαμπριέλα

Σταύρου Γιώργος
 Τέκκη Χριστίνα Μαρία
 Τράττου Αδαμαντία
 Ττεραλλή Δημήτρης
 Χριστοδούλου Ειρήνη
 Χριστοδούλου Ιωάννης
 Χριστοφόρου Βασιλική

Γ'4

Αδαμίδης Θεοφύλακτος
Αλοαντζίλι Λείθ
Ανδρέου Λουίζα
Βατυλιώτη Μαρία
Ευθυμίου Μιχαήλ Άγγελος
Ευθυμίου Σταυριάνα
Ζτράβκοβ Άρης
Ηρακλέους Ζαχαρίας

Καραολή Αγγελική
Κουλουμπρή Ελένη
Κουρούγιαννη Αλέξανδρος
Κυριάκου Άντρι
Κωνσταντά Αλέξανδρος
Κώστα Βασιλεία
Μακρυγιάννη Σταυριάνα
Μιχαήλ Νάσος

Μπιζένκα Αναστασίου
Αναστάσης
Μυλωνάς Αντρέας
Ξιούρουππα Χριστίνα
Παναγιώτου Αντρέας
Χαραλάμπους Άννα
Χατζηγιάνη Ελένη
Χριστάκη Αντρέας

Γ'5

Αγαπίου Σάββας
Αθανασίου Νικόλας
Αλαμπρίτη Μαρίλια
Ανδρέου Ευαγγελίνα
Ανδρονίκου Ανδρέας
Βαχτανίδης Λεωνίδα
Γκατ Ιωσήφ
Γρηγορίου Χριστίνα

Ζαντή Μικαέλλα
Καουρής Νικόλας
Καρανικόλα Δανάη
Κουτή Ειρήνη
Κύζη Κωνσταντίνος
Μιχαήλ Στυλιανή
Μπακαρής Αντρέας
Νίρου Κωνσταντίνος

Παντελή Παντελεήμων
Παπαδοπούλου Κυριακή
Πάππουλος Ανδρέας
Πάυλου Γεώργιος
Ρήγα Παυλίνα
Φιλίππου Άντρεα
Φωκά Τζώρτζια-Νεφέλη

Γ'6

Γεωργίου Κορνέλια
 Γεωργίου Χαράλαμπος
 Δεσπότη Ιωάννου Ελευθερία
 Ζένιου Παναγιώτα
 Ηλία Άννα
 Ηλία Δανάη
 Ιακωβίδου Νικολέττα
 Ιωάννου Κωνσταντίνος

Καλλή Μάγια Χριστίνα
 Καρανικόλας Βασίλης
 Καρατζιά Κυριακή
 Λαγουδιανάκης Μιχαήλ Νικήτας
 Λαός Παναγιώτης
 Μούσκος Γεώργιος
 Παγώνη Άννα
 Παρασκευά Άννα

Πάρτου Κωνσταντίνος
 Σιούφτα Ελένη
 Στυλιανίδου Άννα
 Τοπουζίδης Κωνσταντίνος
 Τράττου Χρυσιάνα
 Ττινιόζου Κυπριανός
 Χριστοδούλου Θεονύμφη
 Μηνά Σωτήρης

Γ'7

Αγαθοκλέους Νικόλαος
 Ακριτίδου Αλεξάνδρα
 Βούλγαρης Σεβαστιανός
 Γανωματή Γεωργία
 Δημητρίου Θεοδώρα
 Εξαδάκτυλου-Κωνσταντίνου
 Κωνσταντίνος
 Ζαχαρίου Χριστίνα
 Λιβίτζη Παναγιώτα

Λουκά Ανδρέας
 Λουκά Νίκος
 Λουκά Χριστίνα
 Μαραχόβσκαγια Κσένγια
 Μίλλιν Τζιόζεφ Τζιων
 Μουσικός Χριστόφορος
 Ξενοφώντος Παντελής
 Ξιούρουππα Μαριλένα
 Παυλικκά Αριάδνη

Πετεινού Δημητριάνα
 Σοφianού Έλενα
 Τσιαμπάρτα Θεογνωσία
 Τσορπατσούδης Κυριάκος
 Χριστοδούλου Σπυριδωνας
 Χριστοφόρου Χρίστος
 Κούτα Ειρήνη

Γ'8

Βιρλάν Μαρία
 Γερασίμου Ειρήνη Χρυσοβαλάντω
 Γεωργίου Ιωάννης
 Ευαγγέλου Αντωνιέττα
 Ευσταθιάδης Αντώνιος Σεραφεΐμ
 Καρίττεβλης Ιεροδιακόνου
 Δημήτριος
 Κερτεπενέ Ραφαέλλα

Μιχαήλ Ελίνα
 Νικολάου Αικατερίνη
 Οικονόμου Μαρία
 Πάνου Γεωργία-Εφραιμία
 Παπαγιάννη Μιχάλης
 Παπαμιχαήλ Μαρία
 Παπανδρέου Έλενα
 Πάρτου Μωυσής

Πιτσιλλίδης Χρίστος
 Σιφναίος Θανάσης
 Στυλιανού Μιχαέλα
 Στυλιανού Στέλιος
 Τσιμπάρτας Δημήτρης
 Ττινιόζου Φωτεινή
 Χριστοφή Νικόλας
 Χριστοφόρου Στυλιανή

Καθηγητικός Σύλλογος

Αν μπορείς στην πλάση τούτη να περιφρονείς τα πλούτη
κι αν οι έπαινοι των γύρω δεν σου παίρνουν το μυαλό,
αν μπορείς στην τρικυμία να κρατήσεις ψυχραιμία,
κι αν μπορείς και στους εχθρούς σου να σκορπίσεις το καλό,
αν μπορείς με μιας να παίζεις κάθε τι που 'χεις κερδίσει,
στην καταστροφή ν' αντέξεις και να δώσεις κάποια λύση,
αν μπορείς να υποτάξεις πνεύμα, σώμα και καρδιά
αν μπορείς όταν σε βρίζουν να μην βγάζεις τσιμουδιά,
αν μπορείς στην καταιγίδα να μη χάνεις την ελπίδα,
κι αν μπορείς να συγχωρήσεις όταν σ' έχουν αδικήσει,
αν μπορέσεις τ' όνειρό σου να μη γίνει ο όλεθρός σου,
κι αν μπορέσεις ν' αγαπήσεις όσους σ' έχουνε μισήσει,
αν μπορείς να είσαι ο ίδιος στην χαρά και στην οδύνη,
αν η πίστη στην ψυχή σου μπρος σε τίποτα δεν σβήνει,
αν μιλώντας με τα πλήθη τη συνείδηση δεν χάνεις,
αν μπορέσεις να χωνέψεις πως μια μέρα θα πεθάνεις,
αν ποτέ δεν σε μεθύσει του θριάμβου το κρασί,
αν στα ψέματα των άλλων δεν λες ψέματα κι εσύ,
αν μπορείς να μη θυμώνεις, αλλά μήτε και να κλαις
όταν άδικα σου λένε πως εσύ μονάχα φταις.
Αν μπορείς με ηρεμία δίχως νεύρα ή δυσφορία
και τα ίδια σου τα λόγια να τ' ακούς παραλλαγμένα,
αν μπορείς κάθε λεπτό σου να 'ναι μια δημιουργία
και ποτέ σου να μην μένεις με τα χέρια σταυρωμένα.
Αν οι φίλοι σου κι οι εχθροί σου δεν μπορούν να σε πληγώσουν
αν οι σχέσεις με μεγάλους τα μυαλά δεν σου σηκώνουν
αν τους πάντες λογαριάζεις μα... κανένα χωριστά,
αν μπορέσεις να φυλάξεις και τα ξένα μυστικά...

Έ! Παιδί μου τότε...

Θα μπορέσεις ν' απολαύσεις όπως πρέπει τη ζωή σου...
Θα 'σαι άνθρωπος σπουδαίος κι όλη η γη θα 'ναι δική σου!

(Ρ. Κίπλινγκ)

*Σας αποχαιρετούμε και ευχόμαστε να είστε καλοτάξιδοι προς τις άγλες θάλασσες, τις πιο όμορφες
θάλασσες της γνώσης...
Ευχή μας να ανακαλύψετε τους κρυμμένους θησαυρούς της και ν' αλιεύσετε εμπειρίες πολύτιμες...*

Η Συντακτική Επιτροπή

ISSN 1024-438